

HİKÂYESİMİZ VAR

10/C

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmûsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.

Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk

20 Ekim 1927

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşmış modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Emanete Sahip Çıkmak

Saatin alarmı ile uyanmak artık azap gibi geliyor bana.

Kapkaranlılık bir dünyaya uyanmayı kim ister ki? Aşağıdan gelen sese bakılırsa babam yine bulduğu birazcık benzinle jeneratörü devreye sokmaya çalışıyor. Ne kadar zamandır elektriksiz yaşıyoruz hatırlamıyorum artık. Annem musluktan damla damla gelen suyu biriktirip durultarak anneannemden kalma tülbentten geçirip toprak kalıntılarını süzmeye çalışıyor ve biz bu suyla ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz. Kardeşim yataktan bile çıkmak istemiyor. “Okula gidip ne yapacağız, cehennem gibi sıcak sınıfta buram buram terleyerek dinlediğimiz dersten ne anlıyoruz?” diyerek isyanını dile getirip battaniyesini başına çekip yatmaya devam ediyor.

Biz kim miyiz? Bize her zaman “gelecek” diye seslendiğiniz çocuklarız. Adım Tuana. İkiz kardeşim ve ailemle yaşıyorum. Okula başladığımız yıllarda masmavi gökyüzümüz, düğmeye bastığımızda yanan ışığımız, musluğumuzdan billur gibi akan suyumuz vardı. Evlerimizde son model televizyonlar, bilgisayarlar, cep telefonları, elektrikli ev aletleri vardı. Hoş, şimdi de var ama çalıştırmak için elektriğimiz yok.

Hatırlıyorum da fen bilimleri dersimizde öğretmenimiz bize tükenebilir ve yenilenebilir enerji kaynaklarından bahsederken bizi bekleyen tehlikelere de dikkatimizi çekmişti. O zaman ders diye dinlemiştik ama eve geldiğimizde kardeşimle, annelere bizi bekleyen tehlikelerin boyutlarını sormuştuk. Annem daha önce seyrettiğimiz filmleri hatırlatarak “Dünyamız çölleşirken iklimler değişecek, canlıların bazıları yok olurken bazıları mutasyona uğrayacak. Elektriksiz, susuz kalabiliriz ve en önemlisi bize hayat veren doğamızı kaybedebiliriz.” demişti. Ne kadar hayalî gelmişti bu sözler bana ama hepsi birer birer gerçek oldu. Camdan dışarı bakıyorum da şu an

havada kırmızı bir toz bulutu var. Esinti var gibi ama her yere yakıcı bir sıcak hâkim. Bu kızıl kum fırtınası dinesse eğer okula gidebiliyoruz. Gökyüzünü görmek için biraz daha başımı kaldırıyorum ama göğü delercesine yükselen binalardan artık gökyüzünü bile görebilmek lüks bizim için. Sokaklar otomobillerden yürünemez hâlde. Kim kullanıyor dersiniz yıllar önce herkes, derdim. Şimdi benzin olmadığı için park edilmiş durumdalar.

Aşağıdan babamın sesi duyuldu:

- Koşun, elektrik geldi!

Babamın sesine jeneratörün sesi cılız bir şekilde eşlik ediyordu. Annem “Önce makineyi çalıştırmalıyım, yıkanacaklar birikti.” diyerek banyoya koştu. Çamaşırlarımızı ikinci el dükkânından bulduğu merdaneli makine ile yıkayacaktı. Babam buzdolabının fişini takacakken annem :

- Sakın yapma! Aynı anda çalıştırsak belki jeneratör yeteri kadar elektrik üretemeyebilir. Çamaşırılar yıkansın, sonra buzdolabını takarız, dedi. Babam, başını iki yana sallayarak çaresizliğimize derin bir iç geçirdi.

Hatırlıyorum da bizim evde musluklar asla su damlatmazdı çünkü musluklar su damlatmaya başladığında hemen değiştirilirdi. Avizelerimizde enerji tasarruflu ampuller kullanılır, cep telefonu, bilgisayar ihtiyacımız ölçüsünde kullanılırdı, şarj aletlerini de prizlerde bırakmazdık. Oturduğumuz apartman doğal gaz ile ısınıyordu ama bizim evde kış gelince anneannemin ördüğü selanik örgüyle örülmüş iç giysiler giyilir; hırkalar, kazaklar hurçlardan çıkartılırdı. Kombimizi ise yoğunmalı modeli ile değiştirip sabit az dereceli ayarda tutardık. Böylece doğalgaz tüketimimizi en aza indirip az enerji ile ısınırdık. Ulaşımında da enerji verimliliğine dikkat ederdik. Arabamızın lastik basınçları her zaman kontrol edilir, trafik kuralları ne ise ona uyulur, ani, sert kalkış ve duruşlar asla yapılmaz, otomobilimizin bakım zamanı gelince kesinlikle bakıma götürülürdü. Uzun yola

çıkamayacaksa şehir içinde ya toplu taşıma kullanır ya da yürüyerek giderdik gitmek istediğimiz yere. Tüm bunların enerji verimliliği ile ne alakası var diye düşünülebilir ancak bu tedbirlerimiz hem çevremize hem de aile bütçemize olumlu katkı sağlamış olurdu. Yalnızca benim tasarruf önlemleri almamla ne olabilir ki düşüncesi de bizlerin enerjii ne kadar hoyratça kullandığımızın ispatı. Atalarımız “Damlaya damlaya göl olur.” demişler. Birimizin alacağı önlem komşularımıza, onların alacağı önlemler de başkalarına örnek olur ve böylece bizim ülkemizin de üzerinde güneş batmazdı.

Tekrar o geniş zamanlara, eski güzel günlere dönmenin hayaliyle yüzüme maskemi takıp dışarı çıktım. Evde canım sıkılmıştı, biraz yürümek iyi gelir diye düşündüm. Sokaklar bomboştu, herkes evinde karanlığa mahkûmiyetin sonuçlarını yaşıyordu. Yerde bir dergi gördüm masmavi bir deniz ve denizde oynaşan yunus balıklarının resmi vardı. Eğilip aldım, bir an vapurla gezdiğimiz günler geldi aklıma. Vapur denizin masmavi sularını yara yara bizi karşı kıyıya geçirirken havada bize eşlik eden martıların sesleri neşe katardı günümüze. Artık ne martılar var gökyüzünde ne de minik kaldırım serçeleri. Bugünleri biz insanlar hazırladık kendi ellerimizle. Hepimiz konforlu bir hayat istedik ama bunu sağlarken de yenilenebilir enerji yerine hem doğaya zarar veren hem de tükenebilir kaynakları kullanarak geleceğimizi karanlığa mahkûm ettik. Ev ekonomimizi düşündüğümüz gerekçesiyle ısınmak için kullandığımız kömürler, elektrikli ısınma araçları, uygun fiyatlı ama fazla elektrik harcayan ev aletleri yaşlı dünyamızın sonunu hazırladı. Lüks evlerde oturabilmek için yeşil alanları yok etmemiz, dört beş katlı evler yerine gökyüzünü delercesine göğe uzanan dev binalar inşa etmemiz, küresel ısınmaya sebep olduğunu düşünmeden yaşamak bize bu sonu hazırladı.

Bir bank gördüm , hemen oturdum. Hava almak için çıktığım sokakta hava kirliliği yüzünden öksürmeye başlamıştım. Banka oturunca yerde bulduğum dergiye göz gezdirmeye başladım. Denizin

maviliğinde oynarken çekilen yunusların fotoğrafına uzun uzun baktım. Sonra bir yazı dikkatimi çekti, ışık yayan tütün bitkilerinin üretilmesi amaçlanıyor diye. Bir şimşek çakması gibi öğretmenimizin derste anlattığı konu geldi aklıma: “Ateşböceklerinin ışık yayma özelliği olan genleri alınıp tütün bitkisine aktararak tütün bitkisinin ışık yayması sağlanacak.” demişti ve eklemişti: “Bu bütün yeşil bitkilere uygulansa doğal ışık elde etmiş olabiliriz çocuklar.” diye. Neden böyle çalışmaları geliştirmedik ki? Güneşe “hayat kaynağı” demiyor muyduk? Masraflı diye kaçındığımız güneş panelleri sayesinde kendi elektriğimizi, sıcak suyumuzu sağlayabilirdik. Bir şarkıda ne diyordu: “Penceremin perdesini havalandıran rüzgâr...” Keşke yine esse de perdemizi havalandırsa bizi dertlerimizden kurtarsa rüzgâr türbinlerimizi harekete geçirse. Fırat’ın, Kızılırmak’ın coşkun suları bize enerji olarak geri dönse hayat yeniden bayram olsa.

Oturduğum bankın az ilerisinde elektrik direği vardı. Gözüm nedense o direğe takıldı, daha doğrusu o direğin dibindeki yemyeşil rengeyle gözümü alan minik bir bitkiye. “Nasıl olur?” diye geçirdim içimden. Su yok, hava kirli, hiçbir bitki yaşam belirtisi göstermiyorken nasıl olur da minik bir bitki bana göz kırpar? Artık halüsinasyon görmeye başladığımı düşündüm. Banktan kalkıp eve doğru yürümeye başladım. İçimden bir ses: “Gidip bak, orada bitki var mı?” deyiverdi. O kadar büyük bir dürtü oluştu ki içimde ayaklarım geri geri gitti ve direğin dibinde bir bitki var mı diye eğilip baktım. Aman Allah’ım! Evet, orada duruyordu işte. Dokundum, hissettim, gözlerim gerçeğin ta kendisine bakıyordu. Heyecandan nefesim kalbime yetmeyecek gibi oldu. Birden koşmaya başladım. Yan dairemizde oturan Filiz abla bir botanikçiydi, hemen onu haberdar etmeliydim. Bir yaşam umudu, tekrar eski günlere dönüşümüzün anahtarı olabilir miydi bu minnacık bitki.

Filiz abla anlattıklarım karşısında heyecanlanmış olsa da biraz da umutsuz bir şekilde benimle beraber bitkiyi gördüğüm direğin olduğu

yere gelmişti. Onun: “Tuana’cığım, sanırım küçük bir göz yanılması yaşamışsın.” demesini beklerken çığlık çığlığa “Aman Allah’ım ! Bu mümkün olabilir mi?” dediğini duydum. Demek ki gözlerim beni yanılmamıştı.

Filiz abla bitkiyi inceledi. Bitkinin sıradan bir ot olmadığını, yaşam formlarının gelişkin olduğunu, zarar vermeden bağlı olduğu toprağı ile beraber apartmanımızın garajına taşıdığı laboratuvarına götürüp incelemek istediğini söylediğinde: “Hadi inşallah güzel günlere geri dönüş biletimizdir.” diye geçirdim içimden. Eve döndüğümüzde çok yakın arkadaşları olan genetik mühendisi ve botanikçi Erhan abi ile Aysun ablayı çağırdı. Onlar da bitkiyi incelediler. Sanki altın madeni bulmuşçasına. “Bu olayın benzeri Hiroşima’da yaşanmıştı. Üst düzey yetkililere ulaşip yardım ve destek istemeliyiz. Eğer beklediğimiz raporlara ulaşırsak artık eski güzel günlerimize dönebiliriz.” demişlerdi.

Akıllarında oluşan projeleri o kadar bilimsel kelimeler kullanarak anlatıyorlardı ki hiçbir şey anlamıyordum. Sadece yüzlerinde beliren aydınlanma karşısında yüzümde anlamsız bir gülümseme vardı. Eve koşup annelere, kardeşime bu haberi vermeliyim diye düşündüm.

Koşarak merdivenleri çıkarken ayağım basamağa takıldı ve tam yere kapaklanacakken birden saatimin alarm sesini duydum. Gözlerimi açtığımda odamdaydım. Neler oluyordu, biraz önce merdivenleri çıkmıyor muydum? Yüzümde kardeşimin bana fırlattığı yastığın sersemliği ile yatağımdan doğrudum. Odamızın içi aydınlıktı, yatağımdan çıkıp cama doğru yürüdüm. İşte masmavi gökyüzü orada, havada kuşlar cıvıldayarak uçuyor, güneş yeni doğmuş ve yeryüzünü ısıtma gayretinde. Çok şükür Allah’ım, sadece bir kâbusmuş gördüğüm. Ya gerçek olsaydı?

Okula gitmek için hazırlanırken babamla annem de: “Kahvaltı hazır!” diye seslendiler. Babama: “Komşumuz Ali amca lütfen bahçemizdeki ağaçları kestirmesin baba! Söz veriyorum, bahçemizi

ben temiz tutarım, hatta bütün dünyayı temiz tutarım. Yeter ki doğamız ölmesin, enerjimiz tükenmesin!” dedim. Babam şaşkın bir ifade ile anneme bakıp göz kırptı. Tabii bilemezlerdi koca bir gece benim nelerle uğraştığımı.

Siz büyüklerim biz çocuklara “yarınlarımızın teminatı, geleceğimiz” diyorsunuz ya , aslında hepimiz yarınlarımızın emanetçileriyiz. Emanetimize gözümüz gibi bakar, sahip çıkarsak rüzgâr, rüzgâr türbinlerine; su, enerji santrallerimize güç olur. Güneş parlaklığıyla, ısıyla elektrik olur; sıcaklık olur evlerimize. Doğayı, doğanın geleceği için kullanabiliriz. Dünyamız nefes almaya başlar ve bizim geleceğimiz de aydınlanır. Böylelikle yemyeşil bir doğada, yeşil enerji ile enerji verimliliği sağlanmış bir Türkiye’de huzur içinde yaşarız

Ada GEMİCİ

Kayıp Krallığın Peşinde

Güneşin batışı, Kayalık Krallığı'nı aydınlatırken, genç kâşif Sıla, dedesinden miras kalan eski bir haritayı eline aldı. Haritanın kenarlarındaki soluk yazılarda, "Kayıp Krallığın Kapıları" yazılıydı. Sıla, bu gizemli krallığı araştırmaya karar verdi ve kendisini eşi benzeri olmayan bir maceranın içine attı ve ilk olarak dedesine gitti.

Dedesinin evine fazla vakit kaybetmeden vardı ve biraz konuştuktan sonra esas konuya geçti ve asıl soruyu sordu: "Dede, kayıp krallık nedir" diye. Dedesi Sıla'ya kayıp krallığı şu sözlerle anlattı: "Kayıp Krallık bir zamanlar barış içinde yaşayan bir topluluğa ev sahipliği yapıyordu. Ancak, yüzyıllar önce, bir büyücü tarafından lanetlenmiş ve yok olmuştu." dedi. Sıla, kayıp krallığın sırlarını çözmek ve laneti kaldırmak için yola çıktı.

Sıla, ilk olarak eski ormanların derinliklerine doğru ilerledi. Harita, onu devasa ağaçların arasındaki gizli bir geçide yönlendirdi. Ancak, bu geçitten geçtikten sonra, karşısına çıkan yaratıklar ve tuzaklarla dolu eski bir tapınakla karşılaştı. Bu tapınaktaki tuzakların temel amacının Kayıp Krallığı gizli tutmak için koyulduğunun farkındaydı ama Sıla asla pes etmedi ve tuzakları teker teker aşmaya başladı.

Sonrasında, Kayıp Krallık'ın eski başkenti olan unutulmuş bir şehre ulaştı. Sokaklar bomboştu, ancak hâlâ geçmişin izlerini taşıyan antik yapılar zar zor ayakta duruyordu. Sıla, dedesinden aldığı eski kitapları çantasından çıkardı ve araştırmaya başladı ve bir süre sonra eski kitaplar ve yazıtlar aracılığıyla krallığın hikâyesini anlamaya başladı. Büyücü tarafından lanetlenmiş olan krallığın ancak Kayıp Taş'ın gücüyle kurtarılabilceğini anladı.

Sıla, Kayıp Taş'ın izini sürmek üzere dağlara doğru ilerledi. Ancak, bu dağlar, buzlu zirveleri ve tehlikeli yaratıkları barındırıyordu. Hedefinden asla pes etmeyeceğini biliyordu Sıla ve bu gizemli yeri

aşmayı başararak Kayıp Taş'ın olduğu gizemli mağaraya ulaştı. Mağara, içinde gizemli bilmecelemlerle ve tuzaklarla dolu bir labirent gibiydi. Sıla, bu engelleri de teker teker aştıktan sonra gerçek gücü keşfetti ve taş, krallığın lanetini kaldırma yeteneğine sahipti, ancak bunu başarmak için Sıla'nın kalbinin doğruluğuna ihtiyaç duyuyordu. Genç kâşif Sıla, içindeki cesareti ve sevgiyi kullanarak Kayıp Taş'ın gücünü serbest bıraktı.

En sonunda Kayıp Krallık, Sıla'nın çabaları sayesinde tekrar hayata döndü. Sıla, krallığın halkının minnettarlığıyla karşılandı. Ancak, genç kâşif, macerasının sona ermediğini biliyordu. Belki de başka gizemli yerler, keşfedilmemiş krallıklar ve bilinmeyen maceralar, onu bekliyordu.

Sıla, Kayıp Krallık'ın yeni kahramanı olarak anıldı, ancak o, yeni maceralara doğru yelken açmaya hazırды. Yıldızların altında, bilinmeyenin çağrısına cevap verdi ve Kayıp Krallık'ın hikâyesi, yeni bir başlangıçla devam etti.

Bora ÖZCANLI

Plansızlık

İstanbul'da Ahmet adında kıvrıcık saçlı eğlenmeyi ve kendine zaman ayırmayı çok seven bir çocuk vardı, aynı zamanda bir o kadar plansızdı, gelecekte ne yapacağını hiç düşünmezdi.

Yaz tatilinde sadece yan gelip yatmıştı. Eylül ayının gelmesiyle okullar açılmıştı. Yaz tatili bitmişti ama o hâlâ tatilde olduğunu sanıyordu. Derslere sadece orada olmak için katılıyordu. Aralık ayı başlamıştı. Maalesef bu süre zarfında hiç ders çalışmamıştı. Çarşamba gününe performans ödevi vardı. Kıvrıcık saçlarını okşayarak kendi kendine "Ben ne yapacağım?" diye düşünüyordu. Sonra: "Aman nasıl olsa okulda çalışırım." dedi. Okula gelmişti derslerine girdi ama arkadaşları ile vakit geçirdiğinden ders çalışmamıştı.

Son derse girdiğinde içine bir karamsarlık basmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Yarına ödevi vardı ve bu ödevi nasıl yetiştireceğini bilmiyordu, sonuçta daha önce hiç plan yapma gibi bir deneyimi yoktu. Anne veya babasına soramıyordu çünkü onlardan çekiniyordu. Eve geldi dinlendi, dinlendi ve dinlendi. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş olacak ki saat 21.03'tü. Maalesef ödevi olduğunu unutmuştu.

Tam yatmaya giderken kısa boylu kahverengi saçlı annesi odaya girdi ona, "Ahmetçiğim, ödevin var mı?" dedi. O da ona, "Yok anne merak etme sen." dedi. Annesi ona "Tamam oğlum, iyi geceler." dedi. Ödevi nasıl yapacağını bilmiyordu, bu yüzden telefonundan araştırma yaptı. Saat 21.53 idi iyice uykusu gelmişti ancak uyanık kalması gerekiyordu. Uyanık kalması için kendine mutfaktan bir kaç atıştırılmalık almaya karar verdi. Mutfağa doğru sessiz adımlarla ilerliyordu. Sessiz olması gerekiyordu çünkü annesi uyuyordu ancak babası evde değildi çünkü eve geç saatlerde geliyor, bunun nedeni öğleden sonra 16.00 sıralarında işe gidiyordu. Masanın

üstünde birkaç çubuk kraker, kurabiye, çikolata, kuruyemiş ve paket meyve suyu duruyordu. Bunların nereden geldiğini bilmiyordu ama bir tahmin yürütebiliyordu. Şöyle dedi: "Herhalde babam bunları dün getirdi annem de masadan kaldırmayı unutmuş olmalı. Ne kadar da şanslıyım." Atıştırmalıkların verdiği enerji ile daha dinç ve verimli bir şekilde ödevini yapıyordu. Ödevi bitirdiğinde saat 23.47'i gösteriyordu. Hem kendiyle gurur duyuyor hem kendine kızıyordu. Şunu söyledi: "Bir daha kendime böyle bir şey yapmayacağım."

Alarminın çaldı ama o kadar geç yatmaya alışkın olmadığından zar zor kalktı. Saat 09.00'da okulda olması gerekiyordu. Saat 07.30'tu. Elini yüzünü yıkadı. Kendine çay yaptı, bir spor kanalı açtı ve çayı ile birlikte maç özetlerini izlemeye başladı. Saat 08.00'i göstermişti. O da zaten iyice uyanmıştı. Annesini uyandırmaya gitti. Kapıyı çaldı, yavaşça açtı: "Anne kalk hadi, sabah oldu." dedi. Annesi yavaşça yatağından kalktı oğluna günaydın dedi ve salona geçti. Kendine bir çay koydu. Ahmet: "Anne kıyafetlerimi ütüleyebilir misin?" dedi. Annesi: "Tamam oğlum birazdan ütülerim." dedi. Ahmet, buzdolabından kendine birkaç yiyecek bir şeyler çıkardı; onlara yemeye başladı, bu sırada da annesi kıyafetlerini ütülüyordu.

İkisinin de işi bittiğinde Ahmet kıyafetlerini giydi, çantasını hazırladı tam ceketini giyerken annesi ona kızdı ve dedi ki: "Oğlum kış ayındayız niye ceket giyiyorsun, montunu giy." Montunu söylene söylene giydi. Kapının önüne geldi ayakkabılarını giydi. Annesi ona parasını getirdi. Ahmet kapıdan dışarı çıkacakken annesi ona: "Bunu unutuyor musun?" diyerek ona ödevini verdi. Ahmet annesine sarıldı sonra teşekkür etti ve yola koyuldu. Okuluna vardı. Sınıfına geçti, sırasına oturdu. Ders saati geldiğinde de ödevini teslim etti.

Ali Bora PEHLİVAN

Sönmeyen Kalpler

Dokuzuncu sınıfın ilk günüydü. Herkes heyecanlı bir şekilde sınıflara yerleşiyor, birbiriyle tanışıyordu ama heyecanlı olmayan bir çocuk vardı. İsmi Ahmet'ti. Ahmet, okulu sevmeyen, derslerden nefret eden, tek sevdiği basketbol oynamak olan gamsız bir çocuktur. Aynı zamanda içine kapanıktı. Fazla konuşmazdı.

Artık herkes sınıfını bulmuş, yerleşmişti. Öğrenciler Öğretmenlerini beklemeye başladılar. Ahmet de kafasını sıraya koymuş öğretmenini bekliyordu. Biraz geçtikten sonra öğretmenler de sınıflara geldiler. Sıra tanışmaya gelmişti. Öğretmen, sınıftaki çocuklarla tanışırken sıra Ahmet'e geldi. Ahmet kendini tanıtırken biraz heyecanlandı ve kekeleydi. Ahmet kekeleyince sınıftakiler gülmeye başladı. Ahmet çok sinirlenmişti ve üzülmüştü de. Öğretmen hemen kızıp sınıfı susturdu. Öyle böyle ilk ders bitti. Ahmet kafasını sıraya koyduktan iki dakika sonra sırtına bir el dokundu. Ahmet hemen başını kaldırıp kendisine dokunan yüze baktı. Ahmet bakar bakmaz dondu kaldı. Ahmet'in tamamen mimikleri durdu ve ağzı açık kaldı. Ahmet'e dokunan el bir kıza aitti ve Ahmet arkasını döndüğü an kıza âşık olmuştu. Kızın ismi Ayşe'ydi ve Ahmet'e bir şeyler söylüyordu:

-Sınıftakilerin sana gülmesine üzülme, arada ben de kekeleyorum, bu normal bir şey, dedi ama Ahmet hâlâ kızın yüzüne aval aval bakmaya devam edince Ayşe Ahmet'in yüzüne bir tokat attı. Yediği tokadın etkisiyle kendine geldi ve Ayşe'den özür diledi. Ayşe, Ahmet'in kendisinden etkilendiğini anlamıştı. Ayşe de sanki içten içe Ahmet'ten hoşlanmıştı. En sonunda gün bitmişti artık. Öğrenciler evlerine gitmek üzere okuldan ayrıldılar. Ahmet eve gidince yatağına girdi ve bu harika duygunun tadını çıkardı.

Günler geçtikçe Ahmet cesaretini yeniyor ve teneffüslerde Ayşe'yle doyasıya konuşuyordu. Ayşe de Ahmet'in bu ilgisinden hoşlanmaya başlıyor. O da kendini Ahmet'e kaptırıyor gibiydi.

Ahmet'le Ayşe'nin arasındaki samimiyeti arkadaşları da fark etmişti, hatta Ahmet'e takılıyorlardı. Ahmet zaman zaman kızsız da onunda aslında hoşuna gidiyordu.

Ahmet artık Ayşe'ye açılmak için kendini hazır hissediyordu. Ayşe'yi hafta sonu bir kafeye çağırıldı. Ayşe de bu teklifi kabul etti. Ahmet çok heyecanlıydı. Günler çok hızlı geçse de “Ayşe'ye artık açılısam” diye gün sayıyordu ve hafta sonu geldi çatıldı. Ahmet'le Ayşe kafede buluştular. Ahmet bir şeyler geveledikten sonra Ayşe'ye aşkını itiraf etti. Ayşe bu duruma çok şaşırıldı ve çok da sevindi de. Ayşe de Ahmet'e karşı boş olmadığını söyledi. Ahmet bunu duyunca artık dünyanın en mutlu insan konumuna gelmişti. Sonrasında kafede biraz daha oturduktan sonra el ele tutuşup kafeden ayrıldılar. Ama, onları bu akşam çok kötü bir haber bekliyordu.

Ayşe akşam eve çok mutlu bir şekilde gitti fakat akşam yemeğinden sonra babası Ayşe'yi yanına aldı ve onunla konuşmaya başladı:

-Bugün seni karşı komşu bir erkekle el ele tutuşurken görmüş. Hayırdır!/? Ayşe, büyüdün de sevgili işlerine mi başladın?

Ayşe:

-Olabilir baba çok normal değil mi? Büyüyoruz sonuçta böyle şeyleri bu yaşta deneyimlemek daha iyi değil mi?

Ayşe'nin babası:

-Hadi oradan! büyümüş de çok normal değil miymiş. Alıyorum seni bu okuldan ve bir daha o çocukla konuşmayacaksın.

Bu konuşmadan sonra Ayşe'nin başına kaynar sular döküldü. Hemen Ahmet'e mesaj çekti ve durumu anlattı. Ahmet babasının Ayşe'ye söylediklerini duyunca o kadar sinirlendi ki duvarlara yumruk atmaya başladı. Sonra ikisi de sakin sakin düşünüp ne yapacaklarına karar verdiler. Yapacakları şey biraz zaman geçtikten sonra, Ayşe'nin annesine durumu anlatıp babasını ikna etmesini beklemektir. Ayşe'nin annesiyle konuşacak kişi ise Ahmet'ti.

Haftalar haftaları kovaladı. Ahmet ile Ayşe'nin görüşmeden geçirdiği altı ay geride kalmıştı. Artık, Ayşe'nin annesiyle konuşmanın zamanı gelmişti sanki. Ayşe Ahmet'e annesinin işten çıkma saatini söyledi ve gerisini Ahmet'e bıraktı. Ahmet o kadar kararlı adımlarla yürüyordu ki on dakikalık yürüme mesafesini iki dakikada gitmişti. Sonunda Ahmet Ayşe'nin annesini görmüş ona doğru yürümeye başlamıştı. Ahmet hemen kadını durdurdu ve içini dökmeye başladı. O kadar samimi konuştu ki Ayşe'nin annesi şoke olmuştu ve aynı zamanda bir erkeğin kızını bu derece sevmesi onu çok etkilemişti. Ahmet sözünü bitirdikten sonra Ayşe'nin annesi hiçbir şey demeden çekip gitti. Ahmet böyle olunca artık her şey bitti dercesine evine doğru yola çıktı. Eve vardığında telefonunda nerdeyse yüz tane mesaj vardı. Mesajlar Ayşe'dendi. Ayşe'nin annesi babasını ikna etmiş. Ahmet o kadar sevinmişti ki artık ikinci kez dünyanın en mutlu insanı olmuştu.

Bartu ANLAR

Ön Yargı

Murat, on dokuz yaşında bir üniversite öğrencisidir. Hacettepe Üniversitesi İnşaat Mühendisliği bölümü okumaktadır. Okuduğu bölüm dolayısıyla Ankara’da yurttta üç arkadaşıyla beraber kalmaktadır. Bu arkadaşlarının isimleri sırasıyla Kadir, Sedat ve Hakkı’dır. Bu arkadaşlar birbirlerine çok dürüst ve sadıklardır. Birbirlerine olan güvenleri çocukluktan gelmektedir.

Pazartesi günleri arkadaşlarının dersi yoktur, sadece Murat’ın dersi vardır. Murat’ın pazartesi günleri tam yedi dersi vardır. Bu yüzden pazartesi günleri Murat için dolu dolu geçer ve genelde dolu olduğu için de eve çok uğrayamaz. Arkadaşları da Murat’ın aksine pazartesi günleri tamamen boş oldukları için Kadir hep spora gider, Sedat ve Hakkı ise birlikte dışarıda takılırlar. Pazartesi günleri hep bu şekilde akıp geçer.

Yine bir pazartesi sabahı Murat okula gitmek için kalktı fakat geç kalktığını fark etti. Arkadaşlarını kaldırmamak için sessizce ve hızlıca hazırlanıp çıktı. İlk üç derse girdikten sonra kantine indi ve kahvaltı yapmak için kendine tost söyledi. Tostun gelmesini beklerken kol saatinin kolunda olmadığını fark etti. Biraz düşündü ve sabah geç kalkıp aceleyle çıktığı için kol saatini almayı unuttuğu aklına geldi. Yine de yolda düşürüp düşürmediğinden emin olmak için Sedat’ı aradı. Sedat uykudan uyandırıldığı için Murat’a sert çıktı. Murat, Sedat’ı sakinleştirmeyi iyi bildiğinden tepki vermedi ve ona durumu anlattı. Sedat, yatağından doğrulup evi aramaya başladı. Saati evde bulamadı. Durumu anlatmak için Murat’ı aradı. Murat, Sedat’a biraz daha aramasını, o saatin kendisi için manevi açıdan çok önemli olduğunu söyledi. Sedat tekrardan aradı ve bulamadı. Murat, en azından nerede kaybettiğini bilmek için apartman görevlisini aradı ve sabah okula gittiği saatteki kamera kaydını istedi. Bir iki saat sonra görevli o saatteki kamera kaydını kendisine attı. Kamera kaydında,

evden çıkarken saatinin kolunda olmadığını gördü. Kol saatini evde bulmanın dışarıda bulmadan daha rahat olduğu düşüncesine kapılıp biraz olsun rahatladı. Tüm derslere girer ve akşam altı sularında okuldan çıktı.

Elektrikli bisikletiyle eve döndü. Evde kimse yoktu. Hiç vakit kaybetmeden saatini evde aramaya başladı. Kendi odasında bulamadı. Belki arkadaşlarının orada düşürmüştür diye orayı da didik didik etti. En son Kadir'in dolabına baktı ve orada elbiselerin arasına konulmuş bir siyah poşette buldu. Sadece kendinin kol saati yoktu. Sedat ve Hakkı'nın da kaybolmuş birkaç ziynet eşyasını buldu. Bu durum üzerine Kadir 'in hırsız olduğu şüphesine kapıldı. Bu durumu anlatmak için Sedat ve Hakkı'yı aradı. Önce onlar da Murat gibi bu duruma inanamadılar fakat durumun ciddiyetini anladılar. Sedat ve Hakkı eve geldi ve hepsi Kadir'e hesap sormak için Kadir'in eve gelmesini beklediler.

Nihayet Kadir eve geldi. Hepsi Kadir'i soru yağmuruna tuttu. Kadir hiçbir şey anlamadı ve tek tek anlatmalarını istedi onlardan. Olayı anlattıklarında Kadir böyle bir şeyi asla yapmadığını, oraya o şeyleri kendisinin koymadığını söyledi. Böyle bir şeyi benim nasıl yaptığımı düşünebilirsiniz, deyip evden sinirli bir şekilde çıktı.

Kadir'in kapıdan tam çıktığı esnada aynı yurttan kalan bir kişi bu gürültünün ne olduğunu sormak için geldi. Olayı anlattılar. Bu kişi, "Aaa, sizin haberiniz yok mu? Dün yurda hırsız girdi, iki daireyi soydu, sıra sizin daireye geldiğinde evinize girdi fakat ihbar sonucu gelen polis sesini duyunca kaçtı. Size de sizin evinizden hiçbir şey çalmadığından sizin paniğe kapılmanız istenmediği için söylenmedi. Hırsızın sizin evinizden çaldığı eşyaların poşeti ise sizin evde kaldı. Belki sonradan size haberi vermişlerdir diye ben size söylemedim." dedi. Bunu duyduktan sonra çok pişman olan üç arkadaş, Kadir'in gönlünü almak için onu aradılar ve ondan çok özür dilediler. Kadir eve

gelince ona sürpriz hazırladılar. Kadir hâlâ biraz kırgın olsa da durumun gerçeğini öğrendikleri için onları affetti.

Davut TAŞTEPE

Büyük Gayret

İşte, o karanlık günlerden biri: anne ve babamızın, ablamla beni karanlıkta bıraktığı elli üçüncü gün... Biz ailemizi hep hayat ışığı olarak görüyorduk. Ablamla ben ailemizi bir iş kazasında kaybettik.

Bu kötü süreçte yanımızdan ayrılmayan ve bize her konuda destek olan amcam Hasan ve yengem Şerife'nin yanında kalıyoruz. Reşit olmadığımız için amcamlarla kalmak mecburiyetindeydik. Ablamın lisede son senesi. Ablam, güzel hayalleri olan bir kızdı. Şimdi sorduğumda ise hayallerinden vazgeçmiş gibi konuşuyor. Bunun nedenini anlamak zor değil. O da benim gibi ailemizi hayat ışığı olarak görüyordu.

Ben ailemizi kaybetmenin üzerine eğitim hayatımda daha fazla gayret göstermeye başladım. Amcamlar ne kadar destek olsalar da onların da okutması gereken bir kızları var. Nisa, bizim kuzenimiz. Çok iyi anlaşıyoruz. Bu karışık süreç içerisinde ablamla birbirimize daha çok bağlandık ve ikimiz de gayret edip güzel bir gelecek kurmayı planladık. Ablam hem çalışıp hem okuyor. Ben ise derslerime odaklı bir şekilde çok çalışıyorum.

Bu şekilde zaman akıp geçti ve ablam reşit oldu. İzmir'de güzel bir üniversite kazandı. Biz de amcamların yanından İzmir'e taşındık. Önümüzdeki sürecin bizi daha çok zorlayacağını bilsek de ablamla daha çok kenetlenip bu zorlu durumu aşabileceğimize inanıyorduk. Ablam İzmir'de yarı zamanlı bir iş buldu ve orada çalışmaya başladı. Ben de bu sene üniversite sınavına hazırlandığım için amcamların da desteğiyle güzel bir dershaneye yazıldım. Aynı zamanda da bursluluk sınavına girip kazandım. Kitaplarımı bursluluktan gelen para ile alıp ablama yük olmuyordum. Sınava yaklaşık beş ay kalmıştı. Ben çalışmalarımı hiç azaltmayıp aksine daha çok çoğalttım ve gece gündüz çalışmaya devam ettim. Dershane bir yandan okul bir yandan güzel bir şekilde ilerliyordu. Ama benim bunları düzenli bir şekilde

devam ettirmem için çok gayret göstermem gerekiyordu. Ama bunlar bize göre güzel gayret ve yorgunluklardı. Çünkü güzel bir geleceğimizin olacağına inanıyorduk. Anne ve babamızın da yaşasalardı bizimle gurur duyacaklarına inanıyorduk.

Beş ay ablam ve benim gösterdiğimiz büyük gayret sonucu güzel geçti ve üniversite sınavı günü geldi ve çattı. Sınava girmeden önce ablam bana sadece gülümseyip: “Sana güveniyorum.” dedi. Sınavım güzel geçti. Önümüzdeki iki ay o kadar heyecan dolu geçti ki hiç anlamadım nerdeyse. Ablamla beraber sonuç ekranının açılmasını heyecanla bekliyorduk. Ekran açıldığında çabalarımın sonucunu aldığımı ve istediğim üniversiteyi kazandığımı gördük. Hayallerime kavuşmuştum.

Bu karışık süreçte ablamla bağımızın güçlendiğini anladık. Belki gayret göstermeyip çalışmasaydık şu an yaşadığımız bu hayatı yaşayamazdık. Tabii, bu durumda amcamların da büyük bir katkısı vardı. Bu süreçte ablamla çıkardığımız en büyük ders ise çabalamadan hiçbir şeyin olmayacağıydı. Bir şeyler başarmak için çabalamak gerekir.

Begüm KARADAVUT

Farklılıklar

İnsanın doğasında vardır aşk. Bir çiçeğin açtığı gibi zamanla büyür. İlk bakışta bir kıvılcım olarak başlar ve zamanla ateşe dönüşür. Büyüdükçe büyür, yangın olur içinde. Bir orman gibi cayır cayır yakar kalbi. Yangında yanan bir ceylan misali kalır ortasında insan, kurtulamaz, belki de kurtulmak istemez. Hoşnut olur canının yanmasından. Çünkü aşk, insanın en yüce duygularından biridir. Sadece bir duygu değil, sanattır. İnsanı yeniden doğurur, büyütür, sonra da yavaşça öldürür.

Lise yılları, gençliğin ateşini ve duyguların coşkusunu taşıyan bir dönemdir. O yıllarda bir anlam arayışı içindedir insan. Hayatın anlamını aşkta bulur. Ne yaşayacağından habersiz bir durak arar kendine. Ama aşkın durağı fazlasıyla yanlış bir insan olabilir. Bense bunu yeni fark ettim.

Annemin yıllarca çalışıp benim için biriktirdiği kitaplar hâlâ durur kitaplığımda. Küçükken okur da anlayamadığımdan yakınırdım hep. Annem, şu anda anlamasam bile ileride hayatıma çok büyük katkı sağlayacaklarını söylerdi. Okumamı tembihlerdi hep. Şimdiyse annemin büyüyünce anlarsın dediği yaştaayım. O yanımda yok fakat bana miras bıraktığı kitaplıklar dolusu kitap yanımda. Bu yaşıma kadar hepsini okumaya çalıştım. Bilirdim, o öyle dediyse vardır bir bildiği, varmış da. İyi ki dinlemediğim onu, iyi ki okumuşum o kitapları. Hayata erkenden hazırlandım, gardımı aldım onlar sayesinde. Hayatın bana vurabileceği darbeleri ilk kitaplar anlattı bana ama her ne kadar kitaplar anlatsa da her şey yaşamadan öğrenilemezmiş. Ne yaşayacağını kestirsen bile yaşamak istersin, heves edersin, üzülme yi göze alırsın. Özellikle bunu liseye başladığımda anladım.

Hayat, bir dizi tekrardan ibarettir. Sabahın erken saatlerinde uyanırız, güneşin yükselişiyle birlikte bir gün daha başlar. Ardından, benzer yolları takip ederiz, belirli bir düzen içinde işlerimizi yaparız.

Bazen o akışın içinde kaybolur insan. Ben de kaybolduğumu hissediyordum. Etrafımda bir sürü olay olurken ben, hayatımdaki renksizlikten pek de hoşnut değildim. Farklı bir renk aradım etrafımda. O sisin, kara dumanların arasında bir hüzme bulmaya çabaladım. Bir anda biri çıktı karşıma. Yangınla doldurdu sanki içimi. Derler ya, ilk aşk, aşkların en unutulmazı en anlamlısıdır diye. O sözü iliklerime kadar hissettim sanki. O çocuğun bana ilk aşkı tattıracağından kesinlikle emindim.

Eymen’miş adı. Arkadaşları seslenirken duydum. Bu konularda çok deneyimli olduğum söylenemez. Sadece kitaplarda okuduğum kadarıyla işte. Kitap karakterlerinin yaşadığı aşklara duyduğum hayranlık kadar cesaretlerine de bir o kadar hayranlık duyuyorum. Çünkü bende o cesaretin zerresinin olduğunu düşünmüyorum. Evet, birinden hoşlanmaya başladım ama yanına gitmeye, bir merhaba demeye bile cesaretim var mı? Orası sorgulanır. Günlerce, haftalarca izledim uzaktan. Gülüşünü, hareketlerini, ses tonunu kazıdım hafızama. Adı, ağzımda herkesin duymaktan bunaldığı bir şarkı haline geldi. Şu an bir ilgi duyuyorum fakat tanışsam sever miyim acaba? Gecelerce düşündüm, her seferinde yaptığım gibi kitaplara sığındım, aklıma gelebilecek herkese sordum. Ama biliyorum ki bu soruların tek bir cevabı var. O da konuşmak.

Haftalar sonunda ilk defa cesaret pırıltısı hissederek uyandım. Her ne kadar hâlâ korkularla boğuşuyor olsam da artık susmak istemiyorum. Bir konuşma başlatmak için en iyi yöntem mesaj atmak gibi göründü gözüme. Ellerim titreyerek telefonu aldım. Ne yazsam diye düşünürken aklıma, sabah arkadaşlarının konuştuğu konu geldi. Hepsi heyecanla Eymen’e hazırladıkları sürprizden bahsediyorlardı. Öğle saatlerine doğru yaptığı paylaşım da aynı zamanda bunu doğruluyordu. Tanışmak için en doğru zaman buymuş gibi hissettim. İncelik yaparak doğum gününü kutlar, daha sonra da ortak noktamız olduğunu bildiğim kitaplar hakkında bir konu açıp kendimi

tanıtabilirdim. İçimdeki en büyük korkulardan biri de onun hayal ettiğimin çok tersinde biri çıkmasıydı. Neyse ki her Şey planladığım gibi gitti. Evet, tanıştığımda çok mutlu olacağımı kestirebiliyordum ama hislerim sandığımdan daha derindi. Sanki hayatımda asla unutamayacağım bir döneme giriş yapıyordum. Bunu iliklerime kadar hissettim. Sanki kader yavaş yavaş ağlarını ryor, bizi birbirimize daha da yaklaŐtırıyordu. TanıŐmamızın ardından her Şey o kadar güzel ilerliyordu ki konuŐmalarımız birbirimize bağlanmamızı kolaylaŐtıran o doğal akıŐtaydı. Her bir sözcük kalbimizin birbirine yakınlaŐmasına olanak sağlıyordu. İkimiz de birbirimizden farklı insanlardık ama o farklılıklar bir araya getirdi bizi. Sanki birbirimizin dilinden, ikimiz hariç kimse anlayamaz gibiydi.

Aylar geçti aradan. Bu sürede birbirimize daha da bağlandık. Onun benim hakkımda olan düşüncelerinin de az çok benim ona karşı olan düŐüncelerime benzer olduğunu hissediyordum. Neredeyse her günümüz birlikte geçiyordu. O anlar hayatımın en değerli dakikalarıydı. Onunla konuşmak, gülümsemek, hatta sessizlik bile, içimdeki o büyülü coŐkuyuyu artırıyordu. Göz teması, gülerken gözlerinin parlaması, birlikte paylaŐtıđımız anılar... Hayatımda aradığım renkler bunlar gibiydi.

Onunla farklılıklarımızın birbirimize zarar verebileceğini anladığımda çok geç kaldığımyı fark ettim. Birimizin sessizliği, diğerinin grltsyd. Birinin yaŐamı, renkli bir melodyken diğerini sade ve dingin bir ritmi tercih ediyordu. BaŐlangıçta bu farklılıklar, ilişkiye canlılık ve zenginlik katıyordu. Ancak zamanla, bu farklı dünyalar arasında kopan uyum, ikimizi de yavaş yavaş yıpratmaya başladı. Her farklılık, bir uçurum hâline gelmeye başlamıştı. Birbirimizi anlamaya çalıŐsak da bazen birbirimizi tam anlamıyla kavrayamıyorduk.

Bir ampul düŐünün, aylarca hatta yıllarca yanan. Gitgide sner ışık. Geriye dokunduğunda canını acıtan bir sıcaklık kalır. Bizim

aramızdakiler, yavaşça, alıştırma alıştırma sönen o ampul gibi değil, aniden patlayıp etrafta cam kırıklarıyla mahveden bir ampul gibi son buldu. Bir veda bile etmeden sessizlikle bitti. Ama o sessizlik, yaşanan onca şeyi tek bir hareketle silmesi, en çok can acıtan şey oldu. O gitti, bense kalbimin derinliklerinde hissettiğim karmaşık duygularla baş başa kaldım.

Bizi bir araya getiren o farklılıklar, sonumuz oldu. En pişman olduğum şey ise, bu sonun elbet bir gün geleceğini biliyor olmam. Daha ne kadar dayanabilirdik ki? Yıllarca kitaplarda okuduğum o yazılar yalan mıydı? Fakat kitaplarda okuduğum bir başka şey ise her veda, yeni bir yolculuğun, yeni bir sayfanın açılması olduğudur. Hayatta daha yaşayacağımız çok şey var, açacağımız bir sürü sayfa var ve şimdi, o aşkın anıları içimde yaşayacak, belki de bir gün yeni bir başlangıçla hayat bulacak.

Ceyda TOPRAK

Kar Taneleri

Güneşin sıcaklığını hâlâ hissedebildiğim bir kasım günüydü. Sonbahar her ne kadar sarı yapraklarıyla kendisini gösterse de ilkbaharın o tatlı sıcaklığı içimi ısıtıyordu. Yılın en sevdiğim günleri bu günlerdi; doğanın canlılığını güneşle, yorgunluğunu ise döktüğü yapraklarla gösterdiği güzel günler.

Bugün, benim için ayrıca önemliydi çünkü bugün hayatımda ilk defa bir psikoloğa gitmişim. Gitmeye kendim karar vermişim, bu yüzden de ne hakkında ne kadar konuşacağımın küçük bir planını yapmışım ama kendimi bir anda planladığımdan daha fazlasını anlatırken buldum, sanırım sorabileceği soruları hesaba katmamışım. Seansın sonunda 4-5 sayfalık bir test verdiler, ünsiyete ve depresyon testini bunun olacağını hiç bekleliyormuş gibi tutmaya çalıştığım gözyaşlarıyla doldurdum. Ne kadar hızlı çıkarsam o kadar daha fazla unutacaktım gibi hissettiğim için hastaneden hızlıca çıktım.

Burası, kent merkezinden uzak olduğu için metroya binecektim; eve gitmek istemiyordum, evde bütün gün o 30 dakikayı aklımda onlarca kez oynatacağımı biliyordum ve bunun için kendimi çok yorgun hissettim. Arkadaşlarımla buluşacaktım. Metro, insanların bu sonsuz koşuşturma içerisinde sabit kalabildikleri nadir yerlerden biriydi. Her ne kadar koşmasalar da yine de içlerindeki yetişememe korkusu, telaş ve aceleden kurtulamadıklarını hissettim. Durak çok kalabalıktı. İnsanlar bu kadar dar bir alanda olabilecek her yere sıkışmışlardı. Ben de kendime raylardan uzakta bir boşluk bulabildim. Daha önce bu durakta beklemediğim için gelecek metro ve zamanı hakkında habersiz bir şekilde beklemeye başladım. Sabah olanları düşünmemek için dikkatimi dağıtabilecek insanlara muhtaçtım.

Buradan sadece saçları gözükiyordu. Bazıları uzundu, bazıları kısaydı, örülmüş olanlar vardı, dalgalı olanlar... İşe yaramadığını hissettim. Kalabalığın arasında bir aile dikkatimi çekti. 3 kişilermi,

bana en yakında duran kadına ve yanındaki adama gözlerim takıldı. Tartışıyorlardı. Önlerinde ise yerdeki su şişesiyle oynayan çocuğu görebiliyordum. İkisi de 60 yaşlarında gösteriyordu. Kadının yeni boyanmış gözükten siyah saçlarıyla elinde değneği olduğunu gördüğüm adamın beyaz saçları tezat oluşturunuyordu. Kadın, küçük çocuğu göstererek yaşlı adama baktı ve tartışmayı bıraktılar. Beklemeye devam ediyordum. Bir anda mırıldanmaların arasında bir çığlık duydum. Kalabalıkla birlikte düşmek üzere olan yaşlı adamı gördüm. İnsanların arasında net göremesem de sanırım çocuğun oynadığı şişeye basmıştı. Rayların arasında kaldığını tahmin ettim ama o haykırışından sonra bir daha ses gelmemişti. Etrafıma baktım, bazıları ortaya çıkan sese rağmen fark etmemiş gibi gözüküyorlardı.

Yaşlı adamın düşüşünden bir kaç saniye sonra, bekleyen herkesi bir tedirginlik sardı. İnsanlar düşen adama doğru yaklaşıyordu, ben de yakınlaştım ama o kadar sıkışmışlardı ki daha fazla ilerleyemedim. Kalabalıktan, “Yardım edin!”, “ İyi misiniz ?” gibi sesler duysam da kimse harekete geçmemişti. Herkes çevresine ve o zavallı adama bakıyor, âdeta bir şey arıyormuş gibi çaresiz gözlerle daha önce görmediği yabancılara gözlerini gezdiriyor ama yine de tek hareket onlarca göz ile kalıyordu. Bu birkaç saniye, olduğundan çok daha uzun bir süreymiş gibi hissettirdi. Zaman algımı kaybettiğim o saniyelerde benim yaşlarımda birisi adamı raylardan çekti. Belki de olayın etkisinden dolayı yanlış anlamıştım ama insanlar o anlarda rayların arasında olan insanı unutmuş gibi davranıyorlardı, o an önemli olan tek şey kimin onu kurtaracağıydı. Tamamen kopmuşlardı. Gözündeki dehşet ile çevresine bakan adam, ailesinin onu sarmasıyla kalabalıktan mümkün olduğunca uzaklaştı. Her ne kadar zarar gelmeden kurtarılmış olsa da o anlar benimle kaldı. Artık tek istediğim bir an önce buradan da uzaklaşabilmektir.

Metroya bindiğimde istemediğim düşünceler ve sorular aklıma geldi. Acaba bugün psikolog o büyük kâğıtlara neler yazmıştı? Benim

hakkımda ne düşünüyordu? Neleri anlamıştı ve neleri bilmiyordu? Uzun zamandır içimde tuttuğum bu hisleri anlatırken daha sonrasında neler söylediğimi bile hatırlayamayacağımı tahmin etmiyordum. Sanırım fark etmediğim bir şekilde zihnim aslında neler söylemek istediğini çok önceden hazırlamıştı ve o sandalyeye oturduğum anda kontrol artık bende değildi. Söylemiş olduklarımdan korkarak arkadaşlarımla buluşacağım kafeye vardım. İçerisi sıcacıktı girdiğimde Ceren ve Defne hemen gözüme çarptılar. Her şey sıcak kahve ve arkadaşlarımla sıcaklığıyla ısınmış ve bugünkü endişelerim bile bu ortama ayak uydurmayı karar vermişti sanki. Ama yanılmışım, kahvem soğudukça metronun yüzüme vuran soğuk havası da geri döndü. Konu Ceren'in yarın yapacağı konuşmaydı. Çok çalışmıştı ama yine de bütün sınıfın önünde küçük düşeceğine, rezil olacağına inanıyordu: "Bütün hafta boyunca tekrar ettim, yazdım her akşam da kendi sesimi kaydederek pratik yaptım. Olabilecek bütün yöntemleri denedim. Yine de olmayacak biliyorum, yeni tanıştığım insanlara rezil olacağım." diyordu. Onu rahatlatılmak için bir kaç kelimeyi bir araya getirmeye çalıştım, ama olmadı. Kendim de diğer insanların arasında konuşmaya korkuyorken ona nasıl yardımcı olabilirdim? Aradığım sırrı henüz bulamamışken onunla nasıl paylaşabilirdim? Aklıma teselli edici bir kaç cümle geldi: "Emin ol ki onlar da kendi konuşmaları için endişelilerdir, hem ne olacak? Sadece 2 dakika!" gibi inandırıcı olmayan sözler geveledim. İşe yaramayacağını biliyordum. Yine de "Teşekkür ederim Ada, umarım dediğin gibi olur." dedi.

Bugün beklenmedik anlara bir yenisi de eklenmişti. Defne, yanında üniversiteden yeni mezun olmuş ablası Güneş'i de getirmişti. Buluşmadan sonrasında o gün iş mülakatı olduğunu, bu yüzden de ablasını sakinleştirmek için onunla geldiğini söyledi. Özür de dilemişti. Önemli değildi, ablasını çok seviyordum. Benim için de bir abla gibiydi, beraber büyümüştük. Şimdi onu bu kadar üzgün görmek beni de üzmüştü. İş mülakatı iki saat sonraydı. Güneş bu işe başvuran diğer

insanlar yanında hiçbir şansı olmadığını düşünüyordu. Söylediklerine şaşırılmışım, çok başarılı bir üniversiteden mezun olmuş, çok az kişiyi kabul eden bir staja kabul edilmiş her zaman örnek aldığım başarılı birsiydi. Kendisine inanmamasının sebebi diğerlerinden daha yetersiz olması değildi. Korkuyordu.

Eve gitme zamanı gelmişti. Otobüste az kişi vardı. Cam kenarına oturdum, başımı gökyüzüne kaldırdığımda artık ilkbahar güneşinin gittiğini, yerini ise küçük toz parçacıkları gibi gözükken kar tanelerinin aldığını gördüm. Artık anlamam gerekiyordu. İnsan kendi düşüncelerinden kaçamazdı, onları yok sayamazdı. Duygular yaşanmak zorundaydı. Hayal kırıklığı, umut ve gözyaşları... Şu bisiklet yolunu ıslatan kar taneleri gibi üzerime gelmek zorundalardı. İçimde fırtınalar varken dünyaya güneşliymiş gibi bakmak doğru değildi. Gerçek değildi. Neden korkuyorduk? Neden bekliyorduk? Neden? Bu korkunun kaynağı neydi? Kendimi bu kar tanelerinden küçük hissediyordum. Öyleydim de. Bu kadar fazla olasılığın ve bunları doldurabilecek diğer kar tanelerinin arasında kaybolmuşum, arkada kalmışım. Ya arkadaşlarım? İş mülakatına ben başvursaydım ne kadar yeterli, başarılı ve değerli olursam olayım hep başkalarının da olduğu gerçeğinin altında ezilmez meydim? Belki bu yüzden başvuramazdım bile. Ya metroda? Harekete geçebilmek için diğer insanlar bize engel olmamalıydı. Onların varlığını bir endişe kaynağı, harekete geçememek için bir bahane olarak gördüğümü acı bir şekilde fark ettim. İnsanların arasında ezilmemeliydik. Hepimiz yarına kadar kenti bembeyaz edecek karın bir parçasıysak birbirimizin varlığı bize ağırlık olmamalıydı. Adım atmak için. Görebilmek için. Konuşabilmek için. Gerçekten yaşayabilmek için.

Derin TÜRKSOYUER

Sözleşme

Yıl 2000. Ay?.. Eylül ayı olması lazım, hatırlıyorum tabii ki hafızam hep iyiydi benim, tren ne zaman kalkıyordu ki? Hatırladım! Öğlen bir civarındaydı, evet. Bu lanet yerden taşınınca çok mutlu olacağız! O memur bozuntusunu da bir daha görmeyiz. O meymenetsiz Başak'tan bıkmıştım zaten! Komşu olacakmış bir de, ne yardımını gördük sanki? Sürekli bizi rahatsız ediyordu, kurtulduk iyi oldu..”

Eski sarı binanın yanındaki yaşlı ağaçlar yapraklarını dökerken Gülden ve kızı binanın girişinde duruyorlardı, yeniden gireceklerinden değil tabii, bir daha asla gelmemek üzere gideceklerindendi bu sefer orada dikilmelerinin sebebi. Gülden'in içini bir zafer duygusu sarmıştı, sanki onca zamandır bu bina ile bir savaş içerisindeydi, esir tutuluyordu. Dört duvar arasında bir mahkûmdu sanki. Beş para etmeyen bir binada beş kuruş etmeyen komşularla yaşamaya çalışıyordu. İstanbul'a gitme hayali vardı onun, resimlerini satma, ünlü bir ressam olma hayali vardı. Artık toplamıştı gereken parayı, buralardan kızıyla kaçıp gidebilirdi sonunda. Gülden, her zaman etrafındakilerin yürüyen ceset olduğunu düşünmüştü. Deliydi zaten çoğu, dengesiz insanlardı, Gülden öyle değildi ama sahi neden bunca zaman onların arasındaydı ki? Hatırlamıyordu, kiralar çok pahalı olduğundan anca burayı karşılayabilmişimdir diye düşündü. Gencecik bir kadındı aslında ama insanın ruhu bu kadar acıya maruz kalınca gençlikten eser mi kalırdı? Gençlerin o umursamazlığı, vurdumduymazlığı, boş vermişliği... Gülden hiç öyle olmamıştı, belki de çocukluğu yüzündendir, travmaları çoktu sonuçta. Hiç sevmezdi zaten babası olacak adamı, mezarına da gitmemişti hiç... Kaç yıl olmuştu acaba o öleli? Umurunda değildi pek, kendine acımaması gerektiğini düşündü, ona zaten hep acıyarak bakıyorlardı yazık dermiş gibi, sanki o deliymiş gibi!

Komşusu olacak o Sibel de öyleydi, acıyarak bakardı ona. Vah vah dermiş gibi bakardı. Yaşlı bir kadındı zaten o da, gelini vardı da

hiç ziyarete bile gelmezlerdi, bayramlarda bile. Acınası olan kendisiydi, Gülден'e o kim oluyor da acıyordu! Gülден'i anlamamaları onun suçu muydu sanki? Oysa o resimlerine gayet güzel anlatabiliyordu duygularını, içinde olan bitenleri yansıtabiliyordu. Başkalarının bakıp onun sanatının "karalamadan ibaret" olduğunu düşünmeleri onun suçu muydu sanki? Onlar çok sığıdı, sanattan anlamayan insanlardı. Gülден'in içinde fırtınalar kopuyordu âdeta, destek almak için kızının elini daha sıkı tuttu. Dışarıdan geçen normal birinin göreceği manzara farklıydı tabii. Kendi yumruğunu sıkmış, yerdeki yaprağa yorgun gözlerle bakan bir kadın, göz torbaları da var hallice, solgun, hastalıklı gibi görünüyordu Gülден. Omzuna bir yaprak düşünce düşüncelerinden çıkan Gülден, ağaca baktı, ağaç bile acıyordu sanki ona, tepeden tepeden bakıyordu.

Yoluna devam etti, içinde boşluk hissi vardı. Nereye gidecekti ki? Uzun uzun düşündü, hareket etmeyen berrak bir su misali durdu apartman kapısında, hareket etmedi. Aklına aniden bir yer geldi, harika bir fikir olduğunu düşündü. Eskiden gittiği parka götürecekti kızını, kendi fikriyle tatmin olmuşçasına mırıldanıp yola koyuldu. Zamanın geçtiğini hiç fark etmeden parka vardı, birkaç çocuk parkta oynuyorlardı. Uzun uzun dikildikten sonra salıncakların birinin yanına gitti. Daha sonra boş salıncağı sallamaya başladı. Birkaç dakika geçtikten sonra sallamayı bıraktı, kendine garip garip bakan çocuklara döndü. Sanki çocuklar bile acıyordu ona, yoksa kafasında mı oluyordu bunların hepsi? Komşusunun dediği gibi deli miydi yoksa? Kafasını salladı, soğuk hava yüzüne vuruyordu, ellerini birbirine sürterken gökyüzüne baktı. Hava kapanmıştı, hatta yağmur yağacak gibi bir hâl vardı, iç çekti. Hava bile kapanacak zamanı şimdi mi bulmuştu? Kaderin cilvesi miydi tüm bunlar? Belki huzursuzluğunu sezmişti hava, garip bir rüzgâr esiyordu.

Salıncaktan iyice uzaklaşıp bir banka oturdu, bacak bacak üstüne attı. Kızı parkta oynarken yalnız kalmıştı. Sonra siyah bir kedi ayağına geldi, ayağına sürtünmeye başladı. Gözlerini kısıp kediye

baktı, ne yapmaya çalışıyordu? Donacak gibi bir hâli vardı kedinin, sanki Gülden kendisinden iyi durumdaymış gibi kendini acındırmaya çalıştı ona. Gülden kediye sinir olup ayağa kalktı, uzaklaşmaya başladı. Tren saati de yaklaşıyordu zaten, yola koyuldu. Birçok dükkânı geçti, bazen kahvelerin önünden geçti, yaşlı adamlar garip garip bakıyorlardı ona. Sanki hayatlarında kadın görmemişlerdi. İyice yürüdü, istasyona olan yolu yarılamişken birden durdu. Yumruğunu sıktı, etrafına baktı. Kızının nereye gittiğini anlamaya çalıştı. Daha biraz önce kızının elini tutuyordu. Paniğe kapılıp hızlı nefesler almaya başladı. Titreyen ellerle önünde kim varsa: “Elif nerede?” “Kızımı gördünüz mü?” gibi sorular sormaya başladı. Aceleyle birilerine çarparak koştu, nereye gideceğini bilmiyordu. Soluk soluğayken durdu, derin nefes alıp düşüncelerini topladı. Belki de kızı tren garına gitmişti, onu orada bekliyordu. Trenin kalkmasına da yirmi dakika anca vardı, hızlı koşarsa yetişebilirdi. Koşmaya başladı, önündeki herkese çarpıyordu ama şu an umurunda olan tek şey kızıydı.

Tren garına vardığında nefes nefese bir şekilde etrafa bakınıyordu. Uzaktan gelen treni gördü. Bu onun bineceği tren olmalıydı, ama kızını hâlâ bulamamıştı... Trenin çıkarttığı sesler yükseldikçe, sanki Gülden’in sonu yaklaşıyor gibiydi. İçindeki bu hissi hiçbir türlü kelimelere dökemezdi; kelimeler kifayetsiz kalırdı, sadece kelimeler de değil, belki o anda önünde bir tuval olsa bile fırçasını konuşturamazdı onun yerine. Trenin devasa tekerlekleri uzaktaki rayları ezerken Gülden’in kalbinin atışı da yükseliyordu. Sanki o an yapması gereken bir şey vardı. Aldığı nefesler azalırken tren büyümeye devam ediyordu. Birden küçük bir çocuk sesi duydu, rayların karşısına baktı, gözleri genişledi. Kızını bulmuştu sonunda. Raylara doğru küçük adımlar atarken tren hızla yaklaşıyordu, çoğu kişi geri çekilmişti bile. O hâlâ raylara doğru yürüyordu, nabızıyla birlikte adımları da hızlandı. Raylara atladıktan sonra yere düştü, kızının burada olmadığını fark etti. Görevlilerin olduğu yere baktı, hepsi ona

geri çekilmesi için bağıryorlardı, ama artık çok geçti. Birkaç saniye içinde kendini raylara yapışmış şekilde buldu, içgüdüselde sanırım ölümün pençesinden kurtulma girişimleri. Kızı dışında yaşamak için bir sebebi yoktu onun, tek kızı vardı... Var mıydı gerçekten? O an aslında hiç kızı olmadığını anladı, belki de deliydi gerçekten... Hayatla olan sözleşmesini bitirdiği zaman farkına varması geç olmuştur belki de Gülden için.

Zeynep ARSLAN

Sözde Adalet

Az önce yeniden doğdum. O çok özlediğim, kokusuna hasret kaldığım havayı içime çektim. Her şeyi yeniden öğreniyor gibiyim.. Daha keşfedecek çok şeyim varmış gibi hissediyorum. Bu hisler bile o kadar iyi geliyor ki. 6 yıl sonra bu toprağa basmak, tekrardan özgür olmak... Etrafıma baktığımda İstanbul'un altı sene önceki hâlinden eser kalmadığını gördüm. Bomboş arazi yerine koca koca binalar dikmişler. Ağaçları kesmişler. Az önce yeniden doğdum derken, hapisten çıkışımdan bahsediyordum. Haksız yere girdiğim hapisten...

Ben Kerem Arkan... Altı yıl önce haksız bir nedenle içeriye tıklandım. Hem de çok ağır bir suçlamayla... Neymiş adam öldürmüşüm. Ben, yolda yürürken karıncaların üstünden atlayan adam... Adam öldürmüşüm. Öyle söylediler.

26 Ocak 2017 Cuma

Kapım çalındı. Ama öyle böyle değil... Kapıyı açtığımda karşımda üç tane memur vardı. İlk önce Kerem Arkan'ın ben olup olmadığını sordular. "Buyurun benim. Bir sorun mu var memur bey?" diye karşıladım onları. "Bizimle emniyete kadar gelmeniz gerekiyor. Hakkınızda şikâyet var." dediler. Hakkımda şikâyet mi var? Önce kendime geledim. İki memur kolumdan çekiştirince karşı çıkmak istedim. En azından üstüme ceketimi almak istedim. Ama dinleyen olmadı. O karda kışta, üstümde ince çizgili pijamam ve ayağımda oda terliklerimle götürdüler beni. Karakola gittik.

Beni bir odaya soktular ve beklememi söylediler. Odaya göz gezdirdim. Ortada bir masa, karşılıklı iki sandalye var. Birinde kelepçeli ellerimle ben oturuyorum. Sağ tarafımdaki duvarda kocaman, kapkara bir cam... Masanın hemen üstünde de loş bir ışık... Bir odaya baktım bir de kendime. Gülememe engel olamadım tabii... Nereye düştüm ben böyle? Ne işim bar burada? Bu kıyafetle? Düşününce gerçekten trajikomik bir olay. Ben hâlâ olayın şokunda gülerken

karşımdaki kapı açıldı. İçeriye iri yarı bir adam girdi. Üniformasına bakınca anladım komiser olduğunu... "Neye gülüyorsun? Komik bir şey mi var?" diye tersledi beni. Sert sesini duyunca yutkundum ve gülüşümü durdurdum. Karşımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Elindeki dosyayı da aramızdaki masaya fırlattı. "Komiserim beni neden buraya getirdiniz? Hem de bu hâlimle?" Önce üstümde bir gözünü gezdirdi. Sonra getirdiği dosyanın kapağını açtı. Parmağıyla gösterdiği adamın resmine baktım. Bu benim. Ama benim böyle bir fotoğrafım yok ki... "Bu fotoğraftaki kim? Sensin." Daha sonra dosyanın içinden birkaç fotoğraf çıkardı. Sandalyede oturan bir adam karşısında da kafasına silah dayamış başka bir adam vardı. Gece vakti olduğu için adamların yüzleri çok kestirilmiyordu. Diğer fotoğrafı koydu önüme. Elime alıp inceledim. Fotoğrafta siyah pardösülü bir adam, kafasında siyah bir şapka vardı. Şapkasından dolayı yüzünün yarısı gözükmüyordu. Arkasında da yerde yatan bir adam... Sandalyede oturan adam... "Bunlara ne diyeceksin? Hâlâ neden burada olduğunu anlamadın mı? Adam öldürmeden dolayı buradasın. Dosyan da fena hâlde kabarık." dedi. "Dosyam fena halde kabarık mı? Ne adam öldürmesi komiserim? Ben karıncayı incitmem." diye hayretle sesimi yükselttim.

Masadaki dosyayı eline aldı ve okumaya başladı. Hırsızlık, kaçakçılık, adam yaralama ve gasptan suçlarım varmış. "Komiserim şu an ne dönüyor ve ben nasıl bir şeyin içindeyim bilmiyorum ama bunların hiçbirini ben işlemedim... Yemin ederim ki ben yapmadım. Ya bu adamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Ayrıca benim böyle bir fotoğrafım yok." dedim dosyadaki fotoğrafı göstererek. "Allah Allah, madem işlemedin, kanıtlarla... Bak benim elimde kanıtlar var. Sen de kanıtlarla." dedi alay edercesine. Durdum ve düşündüm, sonra: "Bilmediğim bir şeyi nasıl kanıtlayacağım? Allah'ım yardım et!" diye haykırdım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gel her şeyi itiraf et cezan hafiflesin. Mafya olduğunu ve bütün suçlamaları kabul et."

Artık gerçekten daha fazlasını kaldıramam. Mafya olduk şimdi de... Hakkımda bilmediğim daha ne var... "Ne mafyası komiserim gözünü seveyim. Ben kendi hâlinde yaşayan bir elektrikçiyim." "Yaşadığın yer elektrikçi olan birisi için fazla değil mi? Nereden geliyor bu para?" "Dedemden kalma o ev. Tapusu bile var komiserim. Benim hiçbir suçum yok yapmadım diyorum." "Ben de sana madem öyle kanıtla diyorum. Dosyanda her şey var gerçi, kanıtlasan ne yazar..." Hâlâ dosyan diyor, benim dosyam değil ki o. Çıldırarak üzereyim. Ayaklarım soğuktan buz kesti. Ya stresten bilmiyorum... Hiçbir şey bilmiyorum. Komiserim kurban olayım beni dinleyin. Ortada bir yanlış anlaşılma var. Ben yapmadım diyorum neden inanmıyorsunuz? Getirin kurana el basayım. Yapmadım." Sesim o kadar çaresiz çıktı ki... Bir an beni salacaklar sandım ama olmadı. Aksine beni nezarete attılar.

Çok uğraştım, çok söyledim ama dinlenmedim. Dinlemediler. Param yok diye mi sesimi duymadılar? Param olmadığı için mi ceza indirimi almadım? Kravat takmadığım için mi beni salmadılar? Suçsuz olduğum için mi beni içeri tıktılar? Bir sürü suçlu ellerini kollarını sallaya sallaya dışarıda gezerken... Bunlar yüzünden mi suçsuz hâlde 16 yıl 4 ay ceza aldım?

14 Aralık 2022 Çarşamba

Duruşma vardı. Artık hiç umudum kalmadı. Kaçınıcı duruşma, hep aynı sonuç... Duruşma için hâkimin karşısına geçtim avukatım da geçti. Arkama dönüp baktım hiç duruşma için gelen olmadı. Kimsem yoktu da zaten... Yine de insan birini bekliyor. Duruşma başladı. Yine aynı sorular, yine aynı cevaplar, aynı savunmalar... Bu sefer farklı olan tek şey içeride bir kadın vardı. İnce, uzun, kahverengi saçlı, minyon birisi... Hâkim kadına söz hakkı verdi: "Evet görgü tanığı Funda Eryiğit, sizi dinliyorum." "Sayın hakimim, olayın yaşandığı gece fotoğrafları çeken bendim. Gazeteciyim. Olay yerinden ayrıldıktan sonra karakola gittim ve ihbarda bulundum. Gece vakti ve karanlık

olduğu için failin yüzü net görünmüyordu. Karakolda robot resim çizdirdik. Çizilen resimdeki şahıs Kerem Arkan'ın tıpatıp aynısı fakat o değil. Failin kolunda dövme vardı. Yani varmış. Sonradan fotoğraflarda fark edildi. Bu yüzden sanık suçsuzdur. " Bir tek dövme... Tek bir dövmenin fark edilmemesi yüzünden mi 6 yıl yattım içeride? Bunun için mi?.. "Sayın hâkim görgü tanığının da dediği gibi... Fotoğraflar tekrardan incelemeye alındı ve failin kolunda dövme olduğu ortaya çıktı. Müvekkilimin kolunda herhangi bir dövme yoktur. Sanık suçsuzdur." Hâkim adalet tokmağını vurdu ve avukat yerine oturdu."Gerçek suçlu ortaya çıkınca tekrar duruşma olacaktır. O duruşmaya kadar sanık tutuklu kalacaktır. " E, hani suçsuzdum? Salın beni. Avukatıma baktım yüzünde gülümseme vardı. Duruşma bitti ve yine aynı yere geri döndüm. Ama en azından bir şeyler gün yüzüne çıktı. Suçsuz olduğum anlaşıldı. Tek duam gerçek suçlunun çabuk bulunmasıydı.

2 Ocak 2023 Bugün

Son duruşma... Her şeyin gerçeğe kavuştuğu gün... Gerçek suçlunun ortaya çıktığı gün... Duruşma salonuna geçtik. Yine aynı yerimi aldım ve kapıdan uzun boylu, siyah saçlı, siyah gözlü bir adam girdi. Yüzümdeki benime kadar benimle aynıydı. Paralel evren de bir yere kadar... Aynı evrende olmamız gerekmiyor mu bizim? Baştan aşağı adamı süzdüm, o da beni... Gerçekten aynıydık. Siyah ceketinin altında sol kolundaki dövmenin bir kısmı gözüküyordu. Gerçek, mafya lideri Ayaz Arkan! Dosyadaki bütün suçlar ona aitmiş ve ismini değiştirmiş. Benim varlığımdan da haberi varmış ve bunu bilerek kullanmış. Duruşma sonucunda ne oldu? Adam geldiği gibi elini kolunu sallayarak çıktı. Savcı, tanıdığımı da... Bir miktar paraya halledildi.

İşte adalet bu. Şu an bir katille birlikte çıkıyoruz bu kapıdan. Ben içeride 6 yılımı verdim bir yanlış anlaşılma uğruna... O ise 2 saat durup çıktı. Adalet bu... Yani öyle sanıyorlar. En başta dediğim gibi...

Param yok diye mi sesimi duymadılar? Param olmadığı için mi ceza indirimi almadım? Kravat takmadığım için mi beni salmadılar? Suçsuz olduğum için mi beni içeri tıktılar? Bir sürü suçlu ellerini kollarını sallaya sallaya dışarıda gezerken... Bunlar yüzünden mi suçsuz hâlde 16 yıl 4 ay ceza aldım? Bunun için mi 6 yıl yattım içeride? Hepsinin cevabı, evet! Ayaz Arkan ise parası olduğu için serbest... Benim hayatımdan 6 yıl çalınırken onun zamanından 2 saat alındı. Dikkat edin çalındı diyorum. Benden çalındı, ondan alındı... Bu mu şimdi adalet? Sözde adalet bu...

Elifsu BACAĞ

Umut

Daldığı düşüncelerle hastane duvarını izleyen Vanessa, diğer insanlar gibi özgür olmayı çok isterdi. Hastalığı yüzünden tutsak yaşadığı bu hastane, ona çok şey kaybettirmişti. Doğanın kokusunu hiç tatmamıştı. Yaşlılarının konserde, sinemada, denizde ve daha nice yerde ne kadar eğlendiğine şahit olmuştu. Okula gitmenin bile nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Tek hayali iyileşip dış dünyaya karışmaktı ama bu hayatından da şikâyet etmiyordu. Alışmıştı artık. Örneğin, burada bir sürü arkadaş edinmiş; evi onlar olmuştu. İlk duygularını burada tatmıştı. Doktorunu da çok seviyordu. Ondan edindiği yüzlerce bilgi bile Vanessa için çok kıymetliydi. Hastane ona göre mutluluktu, huzurdu.

Kapı tıklatılıp açıldığında gelen kişi Vanessa'nın doktoruydu. Genç kızın kahvaltısını ve ilaçlarını getirmişti. ‘‘Günaydın Ness! Bugün nasıl hissediyorsun?’’ dedi Doktor Elizabeth. ‘Ness’ diye hitap etmesi genç kızın hoşuna gidiyordu. Gülümseyerek, ‘‘Çok iyi hissediyorum Elizabeth. Verdiğin romanı da bitirdim.’’ dedi. Yerinden kalktı ve yatağın üzerinde duran kitabı genç kadına uzattı. Doktor Elizabeth, Vanessa’ya kitap okuma alışkanlığı kazandırıp dış dünyayı oradan öğrenmesini sağlamıştı. Bu yaptığı genç kız için oldukça yararlıydı. ‘‘Beğendiğine sevindim! Yarın yenilerini de getiririm. Şimdilik diğer hastalarla ilgilenmem lazım. Kahvaltını mutlaka bitir. Kontrol etmeye geleceğim.’’ diyerek odadan ayrıldı genç kadın.

Vanessa, doktorunun getirdiği yemekleri yerken kapı tekrardan hızla açıldı. Gelen kişi, bu hastanedeki ilk arkadaşı olan Clara idi. Her şeyi beraber yaşamış ve birbirlerine hep destek olmuşlardı. Bu hastaneye bir sürü çocuk gelmiş ve iyileşip gitmişti ama Clara ve Vanessa en başından beri buradaydı. Bu kadar yakın olmalarının sebebi de buydu aslında. Birbirlerinden başka kimseleri kalmamıştı. Hepsi gitmişti. ‘‘Günaydın uykucu! Bugün erken uyandığına

şşırdım.” diyerek Vanessa’nın kahvaltı tabağındaki yiyeceklerden yemeye başladı. Doyduğundan emin olan Vanessa, tabağı arkadaşına uzatarak rahatça yemesini sağladı. “Sana da günaydın Clara! Kaç yıl oldu ama hâlâ kapımı çalmayı öğrenemedin.” dedi şakayla karışık bir sitemle. Clara’nın ise umrunda olmadı. Vanessa’nın kahvaltısından kalanları yemekle meşguldü. Yemek bitince sohbete dalan kızların ilaç saati gelmişti. Clara, ilacını içmek için oradan ayrıldı.

Odada tek kalan Vanessa, dışarıyı izlemek için pencereye doğru ilerledi. Penceresi, hastanenin bahçesine bakıyordu. Genç kız buradaki herkesi tanıyordu. Her gün gördüğü tanıdık yüzlerde tek tek gezdirdi gözlerini. İnsanlar bugün daha bir enerjikti sanki. Herkesin yüzünde eksik olmayan bir gülümseme vardı. O, bu duruma anlam verememişken gözleri yabancı olduğu bir yerde takılı kaldı. Onu izleyen biri vardı bahçede. İlk defa görüyordu bu genç delikanlıyı. Yeni geldiğini düşündü üstelemeden göz temasını kesip pencereden uzaklaştı. Bu durum Vanessa’ya garip hissettirmişti. Tekrar bakmak istedi ama bu isteğine engel olup yatağında dinlenmeye devam etti. Hastalığı yüzünden çok fazla ayakta kalmaması gerekiyordu. İlaçları da onu hayatta tutan diğer bir etkendi. Onlarsız yaşayamazdı. Hayat çok acımasız geldi o an genç kıza. Yaşamayı küçücük bir kimyasala bağlı iken neden hâlâ yaşamak istiyordu ki? Oysa tek amacı o kimyasaldan kurtulmaktı. Başka bir amacı yok muydu? Örneğin, neden güzel bir üniversite kazanmayı düşünemiyordu? Özgürce hayal bile kuramadığını fark etti. Bu hiç adil değildi.

Koridordan gelen bağırış sesleri, Vanessa’nın dikkatini çekti. Neler olduğunu öğrenmek için odasından ayrılan genç kızın gözüne çarpan ilk şey çoğu doktorun bir yerde toplanmış olmasıydı. Kalabalık yüzünden ne olduğunu göremedi. Daha çok yaklaşmaya başladı. Hâlâ göremiyordu neler olduğunu. Biraz daha ilerlemişti ki birisi kolundan çekerek yaklaşmasını engelledi. Genç kız, bu ani hareket karşısında korkarak kendisini geriye çekti. Kolundan çeken kişiye baktığında ise

şoke olmuştu. Bu az önce pencereden bakarken gördüğü çocuğu. Şaşkınlıkla çocuktan bir tepki bekledi. Neden böyle bir şey yaptığını merak etmişti. “Korkuttuysam özür dilerim ama orada olan biteni görmek isteyeceğini düşünmüyorum.” diyerek genç kıza açıklamasını yaptı. “Bu arada adım Victor.” diye de ekledi. Daha da meraklanan Vanessa, “Neler oluyor? Neden herkes orada Victor?” dedi. Victor ise, “Bunu daha sora öğrenirsin. Seni ilgilendiren bir durum yok. Odana geçsen iyi olur.” dedi. Genç kız, Victor’un neden böyle davrandığını anlayamayarak odasına girip kapısını örttü. Clara’nın yanına gitmek istedi ama kapının önüne çıkması bile onu çok yormuştu. Nefes nefese kalan genç kız, dinlenmek için yatağına uzandı. Nefes alışverişleri düzene giresiye kadar beklerken de uyuyakaldı.

Gün boyu hastane çok hareketliydi. Sesler hiç dinmedi. Bu seslerin arasında haykırışlar da mevcuttu. Havanın kararmasıyla acıktığını hisseden Vanessa, akşam yemeğini getirmesi için doktorunu beklemeye başladı. Beklerken de bugün bitirmiş olduğu romanı tekrar okumaya karar verdi. Bu odada elindeki kitaptan başka uğraşacağı hiçbir şey yoktu. Elizabeth de olmasa bu dört duvar arasında delireceğini fark etti. Saniyeler dakikaları, dakikalar da saatleri kovaladı ama doktoru hâlâ gelmedi. Endişelenmeye başlayan genç kızın okuduğu roman bitmişti. En sonunda odasından ayrılarak görevlilerden yardım istedi. Doktorunun hâlâ gelmediğini ve yemek yemediğini onlara da anlattı. Görevliler, apar topar genç kıza odasına götürdü ve akşam yemeğini getireceklerini söyleyip oradan ayrıldılar.

Kapının açılmasıyla heyecanlanan Vanessa, doktorunun geldiğini düşünüp güçlkle bakışlarını oraya çevirdi. Gelen Clara’nın doktoru Bayan Alice idi. Genç kız, Alice’in tedirginliğini hemen fark etmişti. Üzgün bakışlarıyla odaya giren doktor, yemeğini yemesi için tepsiyi Vanessa’nın kucağına bıraktı. Konuşmaya nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi. Titreyen elleri de bunu kanıtlar

nitelikteydi. “Bundan sonra senin doktorun benim Vanessa.” dedi. Vanessa, duyduğu şey ile şoka uğradı. Elizabeth’e bir şey mi olmuştu? “Bildimini sanmıştım ama haberin yok sanırım.” zorlukla nefes alan Alice, konuşmasına devam etti: ‘‘Bu sabah Elizabeth’i kaybettik. Onun yerine seninle ben ilgileneceğim.’’ dedi. Genç kız, duyduğu şeyi güçlölkle idrak etmeye çalıştı. Böyle bir şey olamazdı. Doktoru, onu bu hayata bağlayan en değerli kişiydi. Ayrıca yarın yeni kitaplar da getirecekti. Söz vermişti ve verdiği sözleri de hep tutmuştu. Gözünden akan yaşları silmek için bile gücü kalmamıştı. Sabah koridorda oluşan o kargaşanın sebebi de bu muydu? Düşünme yetisini kaybediyordu. Hissizleşen bedeni ve kapanan gözleriyle tek hatırladığı şey birkaç doktorun başına toplanmış olmasıydı. Sonrası ise koca bir karanlık...

Bu olayın üzerinden haftalar geçti. Vanessa, gün geçtikçe daha da kötüye gidiyordu. Artık hastane ona göre mutluluğu ve huzuru simgelemiyordu. Karanlık bir kutudan ibaretti. Girdiğı depresyon yüzünden kimseyle iletişim kurmuyordu. Başlarda Doktor Alice’in getirdiğı yemekleri bile yemiyordu. Ona bu süreçte yardımcı olmak isteyen bir sürü insan vardı ama hiçbirisiyle konuşmuyordu, ta ki Victor gelene kadar. Benzer şeyleri yaşamış olan bu genç, Vanessa’yı anlayan tek insandı. Diğerleri gibi ona acıyarak bakmaması genç kızın dikkatini çekmişti. Elizabeth’in de yaptığı gibi genç kıza her gün kitap getirerek biraz da olsa olanları unutturmaya denemişti. İlaçlarını içmesi gerektiğini bile kendisi hatırlatmaya başlamıştı. Onunla bu kadar ilgilenmesi başlarda genç kıza yapmacık gelmişti fakat zaman geçtikçe aralarındaki bağ kuvvetlenip dostluğa dönüşmüştü. Vanessa ile aynı hastalığa sahip olan Victor, kendisinden çok Vanessa’yı düşünmeye başlamıştı. Bu durum Vanessa’nın iyileşmesini sağlıyordu.

Zaman geçtikçe birbirlerine destek olan bu ikili, hastanedeki herkesin mutlu olmasını sağlamıştı. Bu duruma en çok sevenlerden birisi de Clara idi. En yakın arkadaşının iyileştiğini görmek ona iyi geliyordu. Her ne kadar buna uzaktan şahit olsa da Vanessa’daki

değişimi fark edebiliyordu. Onu çok özlemişti ve en kısa sürede eskisi gibi olabilmeyi çok istiyordu.

Durmaksızın akıp giden zaman, her şeyi değiştiriyordu. Doktor Elizabeth'in ölümünden iki yıl geçmişti. Herkes eski hayatına geri dönmüştü. Özellikle de Vanessa, içinde bulunduğu depresyonu Victor sayesinde aşmıştı. Pencereden dışarıya bakarken gördüğü birinin, hayatı için bu kadar önemli biri hâline gelmesi onu hâlâ çok şaşırtıyordu. Victor'u daha önce nasıl fark edemediğini anlayamamıştı. Bu süreçte sayısız kitap okumuş, derslerine devam etmiş, sosyal ilişkilerini de sağlıklı bir şekilde yürütmüş ve ilaçlarını da hiçbir zaman aksatmamıştı. En sonunda yeni doktorunun da tavsiyesiyle teste giren Vanessa, hastalığını yenmişti. Ne olur ne olmaz diye yaptırdığı onlarca test negatif çıkmıştı. Bu haberi Victor'a vermek için hızlıca koridorlarda ilerleyen genç kız, önünden geçtiği hasta odalarında gezdirdi gözlerini. Doğduğundan beri içinde bulunduğu bu hastanede tonlarca anı bırakmıştı. Anılarını süsleyen en önemli kişi Doktor Elizabeth'ti. Genç kızın acısı hâlâ taze de olsa asla yılmayıp hayata tutunmayı başarmıştı. Victor'a, Clara'ya, Doktor Alice'e, iyileşip hastaneden ayrılan diğer arkadaşlarına ve en çok da Elizabeth'e çok şey borçluydu.

Bu güzel haberi herkesle paylaşan genç kız, hastaneden ayrılacağı için mutlu olsa da içinde hâlâ bir burukluk vardı. Ailesi olarak gördüğü insanları arkasında bırakıyordu. Onlar yaşam mücadelesine devam ederken kendisinin dışarıda mutlu bir hayat sürmesi çok bencilce gelmişti. O an kendisine bir söz verdi. Doktor Elizabeth'in yolundan gidecekti. Kendisine yakışır bir şekilde doktor olup çocukların iyileşmesini sağlayacaktı. Bir kişiye bile umut ışığı olmak onun için çok önemliydi. Yaşayıp tecrübe ettiği bu hayatın güzel yönlerini çocuklara gösterecekti. Onlara sayısız kitap hediye edecek, derslerinde yardımcı olacak, oyunlar oynayıp sohbet edecekti. Hayatın onu nereye götüreceği belirsiz de olsa artık bir amacı vardı.

Yıllar önce bunu kendisine biri söylemiş olsa asla inanmazdı. Tek amacı buradan çıkmaktı oysa. Vanessa, ilk defa başardığını hissetti. Son olmayacaktı.

Elifsu KOCAKAPLAN

Rüya

Yazdan kalma bir Kasım havasıydı fakat havanın güzel olması Aysima'yı mutlu etmiyordu Aysima o gün çok yorgun bir şekilde eve gelmişti zor bir sınav haftasından geçmişti sınavlarının da çok iyi geçmemesi sebebiyle canı sıkındı. İstedığı tek şey yatağına uzanıp dinlenmekti. Annesi ne olduğunu sordu buna karşılık: “Anne, bugün çok yorgunum daha sonra konuşsak olur mu?” dedi annesi de anlayışla karşıladi. Yatağına uzandı ve derin bir uykuya daldı.

Bir saat sonra yatağından kan ter içinde kalkmıştı. Bir rüya görmüştü. Gördüğü rüya ise şöyleydi: Çok sevdiği arkadaşları Öykü, Lina ve Pelin ile lunaparka eğlenmeye gitmişlerdi. İlk olarak gondola bindiler ve çok eğlendiler. Daha sonrasında yüksek ipli salıncaklara binmeye karar verdiklerinde Aysima tehlikeli olabileceğini söylemesine rağmen arkadaşları Aysimayı da ikna etti ve bilet aldılar. Salıncağa adımını atarken içinden bir ses ona binmemesi gerektiğini söylüyordu, resmen ayakları geri geri gidiyordu. Arkalı önlü salıncağa bindiler. Müzik eşliğinde salıncak hızla dönmeye başladı, çok eğleniyorlardı fakat bir anda ne olduğunu anlamadıkları bir gürültü duydular Aysima, başını yukarıya kaldırıp baktığında Öykü, bindiği salıncağın halatının kopmak üzere olduğunu gördü. Arkadaşı Öykü arkasına baktı. Aysima ile son kez göz göze geldiler ve birden büyük bir gürültüyle Öykü'nün bindiği salıncağın halatları koptu ve Öykü düştü.

Daha sonrasında Aysima birden uyandı ve rüya olduğunu anladığı için çok mutlu oldu. Ertesi gün kalkıp okuluna gitti, rüyası o kadar korkunçtu ki hiçbir arkadaşın da bundan bahsetmedi arkadaşı Öyküyü gördüğünde hemen onun boynuna sarıldı ve öptü, Öykü: “Ne oldu?” dedi, Aysima: “Yok öylesine...” diye cevap verdi.

Aradan haftalar geçti Aysima'nın arkadaşları Lina, Öykü, Pelin lunaparka gitmek istediler. Aysima bu teklife çok tereddütle yaklaştı fakat yine de kabul etti. Arkadaşları salıncağa binmek istediler fakat Aysima daha sonrasında rüyasını hatırladı ve içini büyük bir korku kapladı. Bu yüzden onların dikkatini dağıtmaya çalıştı ve ilk olarak yemek yemeyi teklif etti Onlar da kabul ettiler ve yemek yedikten sonra lunaparka gittiklerinde bir izdiham olduğunu gördüler ve bir baktılar ki salıncağın halatları kopmuş fakat neyse ki o salıncakta oturan kimse olmadığı için ölen yokmuş. Aysima gözlerine inanamadı ve eğer arkadaşlarını oyalamasaydı gerçekten Öykü'nün başına bir şey gelebileceğini ve aslında rüyasının haberci bir rüya olduğunu fark etti.

İrem SAV

Belki de Yarınların Yoktur

Perdemin kenarından yatağıma bir ışık vuruyordu. Gözümü alıyordu sanki. Kendime kendime, “Ne ara sabah oldu? Az önce yattım.” diyordum. Uyanığım ama gözümü dahi açamıyordum. Bir de erken yatmışım yani bu kadar hızlı sabah olabileceğini düşünememiştim, imkânsız geliyordu. Onun yanında bir de hiç enerjim yok, daha yeni yatıyormuşum gibi uykum vardı, hiçbir şekilde uykumu alamamıştım. Acaba derslere kafamı çok mu takıyordum? Onun yüzünden uyuyamıyordum, diye düşünüp durdum.

Bu işte bir saçmalık vardı, ailem de sabah güneş doğmadan kalkar ve hazırlanırlardı. Sesten en azından bir uyanırdım. Onlarda da ses yoktu. Olan şeyleri beynimde çözmeye çalışıp duruyordum ama hâlâ gözlerimi açamıyordum. Kafamdan şu bu sebeptedir, o bundan olmuştur gibi yerlerine oturtmaya çalışıyordum. Ta ki annemin omzuma dokunup, “Ece, gecenin üçü, sen niye kalktın ve kendi kendine konuşuyorsun?” demesiyle o kaç zamandır açamadığım gözüm açıldı, olmayan enerjim geldi. Sözün bitmesiyle benim ayağa kalkmam bir oldu. Ece:

-Ne? Nasıl olur anne bu ya, sabah olmadı mı?

-Hayır, kızım iyi misin? Bir şeyin mi var güzelim?

Annemle konuşurken farkına vardım, gün ışığı sandım şey penceremin önüne şarja taktığım telefonumun feneri açılmıştı. Annemle konuştuktan sonra ona bakarım, dedim içimden. Ece:

-Ay anne, seni de rahatsız ettim; kaldırdım. Kafama yine bir şeyleri taktım ve büyüttüm. Özür dilerim tekrardan iyi geceler.

-Kızım iyi olduğuna emin misin? Kaç gündür sana daha da dikkat ediyorum ne yemek yiyorsun doğru düzgün ne mutlusun. O eski enerjin nerde kızım senin?

-Anne, sonra konuşalım mı ama için rahat olsun, iyiyim ben.

–Peki, kızım nasıl istersen, dedi ve öptü. Ardından odasına gitti. Benim de odamdan çıkmasıyla telefona bakmak için arkama dönmem bir oldu fakat bu sefer de fener yanıp sönüyordu. Telefonun feneri nasıl oldu da açıldı, ışığı açılır anlarım ama fener nasıl açılmıştı. Hadi ben açık unuttum ama şimdide kendi kendine nasıl yanıp sönüyordu. Elim titredi, alamadım Yalan yok korkmuştum. Ama böyle bir ömür bekleyecek hâlim de yoktu. En fazla ne olabilir ki anca patlar dedim ve aldım.

Telefonu açtığımda bir sürü ünlem işareti vardı, anlamadım. Dedim, herhalde virüs girdi ya, içim rahatlamıştı ama ekranda yazan yazıya dikkat etmemiştim. Yazıda, “ Yarın yaparım, konuşuruz, çözeriz, hallederiz dememeliydin. Her şeyi gününde, saatinde yapmalısın.” yazıyordu. Beynim durmuştu. Yatağıma geçtim, oturdum, aynama baktım. Bir kendime bir yazıya baktım. O anın şokuyla bu nasıl olur demek yerine neden böyle yazıyor ki diyordum hani başka bir şey yazabilirdi. O düşüncedeydim. Yazıyı okudukça gözümün önünde biri canlandı. Biri vardı aynamda çok tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Gözümü kapatmış ne olduğunu anlamaya çalışırken ses geldi:

–Ece, ben seninim ama yarınlarındaki, dedi. Tanıdık gelmesinin nedenini bulmuştum, benmişim meğerse. Ama ne kadar değişmişim, çökmüşüm resmen.

–Ece, bak ne kadar çöktüm, neden olduğu hakkında fikrin yok değil mi? Çünkü sen her şeyi geçiştirip erteliyorsun buna da bir şey olmaz diyorsun ve sonrasında olacakları düşünmüyorsun hiç. Şimdi yarınların olmasa bugün son günün olsa ne yapacaksın? Bütün ertelediğin her şey bir anda sana yük olacak. Bunu yaşamadan anlamayacaksın sanırım. Ders olsun diye yapıyorum. Daha da üzülmeni, yorulmanı asla istemiyorum ne de olsa ben seninim, dedi ve kayboldu.

Aynada bu sefer şaşkınlıkla bakakalan bendim. Ne dediğini anlamıyordum hâlâ. Bugün son günün olsa ne demektir ya? Bunların nasıl olduğunu anlamıyordum. Telefonumda takvim açıldı birden ve yarını göstermiyordu, ne kadar denediysem hiçbir şey yapamadım. Hava durumunda dahi yarını göstermiyordu. Sanki yarın diye bir kavram kalmamıştı. Evde ki bütün teknolojik aletlerden baktım ama yok. Yarın ne demek diye yazsam öyle bir sonuca ulaşamadık yazacaklardı. Olanları sindiremedim su içip rahatlayayım istedim. Su şişesinin kapağını dikkatimi çekti ve son kullanım tarihi bugündü. Şok üstüne şok geçiriyordum, odamdan mutfağa koşup bütün ürünlerin son kullanma tarihlerine baktım hepsi mi bugün son olur. Daha dün aldığım çikolatanın kaç ayı vardı. Onun bile son tarihi bugündü. Nasıl oluyor bunlar aklım almıyordu. Sözleri hep kulaklarımda tekrarlanıyordu: “Her şeyi gününde, saatinde yapmalısın. Her şeyi gününde, saatinde yapmalısın!” Bunlardan kendimi dahi duyamıyordum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken odamda fır dönüyordum. En sonunda masama oturdum. Masa saatimde 04.30’u gördüm, sabah oluyordu. Artık sakın kafayla bir şeyler çözmek lazımdı. Kulağımda hâlâ tekrarlanıyordu. Ben neyi sonraya ertelediysen hepsi aklıma teker teker geldi. Tam da aklıma geldi diyemem.

Telaşlı, meraklı halimle kendimi soruştururken sınıf arkadaşım Emre’den gelen, “2 gün sonra olacak sınav bugün öğlene alınmış çalıştın değil mi?” mesajıyla sözü anlamaya başlamıştım. Yarın başlarım diye ertelemiştim ve bu en önemli sınavımdı. Herkes belki de 2 ay önceden çalışmaya başlamıştı ben ise her zaman yarın hallederim, demiştim. O an ki psikolojimle de sınav çalışacak hâlîm pek yoktu. Yani, kısaca sınavdan kalmıştım. Dediği gibi yük olmaya başlamıştı ertelediklerim. O kafa karışıklığıyla yine de çare bulmaya çalışıyordum. En yakın arkadaşşıma yani Beren’e yazmak geldi aklıma. Yanımda oturuyor ya en azından yardım ederdi. Kötü bir şey

farkındayım ama yapacak bir şeyimde yoktu. Her şey yük olmaya başlamıştı zaten.

Mesajlara girdim ve tam yazıyordum ama son mesajlarımızı gördüm, hatırladım. Benim haksız olduğum bir konuda kavga etmiştik. O an aklımdan uçup gitmişti. Kaç gündür üzgün olma sebebinde oydu aslında ve kavgadan sıkıldığım için ona: “Yarın konuşalım, şimdi istemiyorum.” deyip ertelemiştik. Şimdi en yakınım ile konuşacak vaktim bile kalmayacaktı. Saat kaç, umurumda değildi. Mesajıma bakmayacağını biliyordum. O yüzden aradım. Bayağı çaldı telefon, telefonun her çalıştığında kalbimde o ritimle atıyordu. Açmayacak sandım tam kapatıyordum ki telefonda: “Ece, efendim kızım?” diye ses geldi. Ama sesi titriyordu ağlamaklıydı.

-Serap teyze, Beren'e verir misin telefonu rica etsem?

-Teyzem, Beren hastaneye kaldırıldı. Sana haber verecektim ama Beren istemedi. Sana çok kırgın.

-Ne?! Serap teyze neyi var? Nerede? Nasıl oldu?

-Kızım sakın ol da keşke o gün yarın konuşalım demeseydin, küs kalmazdınız. Kötü zamanında yanında olurdu bağınız kopmazdı. Önemli bir şeyi yok fenalaştı biraz. Şehrin özel hastanesindeyiz ama şimdi kapatmam lazım, kızım kendine iyi bak.

-Tamam Serap teyzem, görüşürüz, dedim ve telefon kapandı.

Elim ayağım boşalmıştı. En yakın arkadaşım, can dostum belki de benim yüzümden kötü oldu ve ben ise erteledim onu. Belki gece hayatımı kaybedecektim. Ölümlü dünya ne de olsa ve biz küs kalacaktık benim her şeyi ertelemem nedeniyle. Daha ertelediğim onca şey vardı. En kolayından annemin ve babamın dediklerini, ödevlerimi, daha bir sürü şey ve yarınım yok. Kafayı yemek üzereydim. Zaten arkadaşımın durumu beni yerle bir etmişti. Vicdan azabından ağlamaktan ne gözüm ne içim dışım kalmıştı. Ne de kendim. Ağlarken bir şey yapmayı geçtim hiçbir şey diyemiyordum. Sadece, “Keşke her şeyi yapılması gereken zaman yapsaydım, ertelemeseydim!..”

-Ece, Ece... Kızım kalk, kızım niye ağlıyorsun ,ne gördün rüyanda? Kızım kalk hadi, okulun var.

-Anne, diye sarılıp ağlamaya devam ettim. Meğerse rüyaymış, ne rüyası kâbusmuş. Bu sefer gerçekten uyanmıştım sanırım. Uykumu almıştım ama hâlâ çöküktüm. Kâbus nasıl etkilediyse artık? Annem:

-Ece, kızım tamam. Bak, geçti, elini yüzünü yıka ve hazırlan, bunu akşam konuşalım, şimdi sil gözyaşlarını, hadi, dedi. Ben de sadece kafamı salladım, annem gitti ve kafamı çevirdim, yine telefonumun feneri yanıp sönüyordu. Kâbuslarım gerçek mi oluyordu? O korkuyla gittim, baktım telefona. İlkin almaya korktum aslında, dedim bunlar gerçek olamaz ya. Oh, o kâbus ünlemler yoktu. Onun yerine Beren arıyordu. O an yüzümü güldüren tek şey bu oldu. Açtım ve onun bir şey demesine izin vermeden: “Özür dilerim Beren, sen benim en değerlimsin; söz, bir daha bir şeyi ertelemeyeceğim.” dedim. O da: “Ece iyi misin, ne diyorsun, anlamıyorum? Ben, sadece okul çıkışı bize gel sınav çalışalım diyecektim. Ben, seni affettim zaten ama ders olsun diye konuşmayı kesmiştim.” dedi.

Bir oh çektim ve o an telefonu bir şey demeden kapattım. O kadar rahatlamıştım ki anlatamam. Bana hayatın dersi oldu beklili de o rüya. Bir de her şeyi gününde zamanında yapacağımı anladım. Mesela, şu an okula hazırlanmayı ertelememek gibi, hemen gözyaşlarımı sildim ve hazırlanmaya geçtim.

Kardelen YILDIZ

Leyla ile Ali

Bir zamanlar küçük bir kasabada, Leyla adında güzel bir genç kız yaşıyordu. Leyla, annesi Ayşe ile mutlu mesut yaşıyordu. Leyla, kurnaz olduğu kadar zekide bir kızdı. Bir gün köye yeni bir aile geldi. Bu ailedekilerden birinin adı Mahmut, diğerinin Ali idi. Leyla, bir gün bu yeni gelen aileye komşu olarak uğradı. Leyla orda ilk defa Ali'yi gördü ve anında âşık oldu ona.

Bir gün, kasaba düğün hazırlıklarıyla dolup taşarken Leyla artık dayanamayıp Ali'ye açılmak istedi ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden Leyla annesine gitti. Ayşe Hanım, ona birkaç fikir verdi ve Leyla'nın aklına bir fikir geldi. Ali'ye bir hediye vermeyi düşündü. Bu yüzden Leyla Mahmut Bey'le konuşmaya gitti. Mahmut Bey, bu durumdan mutlu olduğu için ona birkaç fikir daha verdi.

Bir akşam, Leyla annesi ve Mahmut Bey'in verdikleri fikirleri düşündü ve bir pasta yaptı. Leyla, bütün düşüncelerini bir araya topladı ve Ali'nin karşısına çıktı ve ona âşık olduğunu söyleyip pastayı verdi. Ali, Leyla'nın bu hareketini mutlulukla kabul etti.

Ancak, aşkın kolay olmadığını bilmeyen yoktur. İkili, birbirlerine duydukları sevgiye rağmen, birçok zorluğa göğüs germek zorunda kaldı. Aileler arasındaki farklılıklar, kıskançlık, zamanla ortaya çıkan anlaşmazlıklar... Ancak Leyla ve Ali, sevgilerini her zorluğun üstesinden gelerek daha da güçlü bir hale getirdiler.

Yıllar geçtikçe, Leyla ve Ali'nin aşkı kasabanın efsanesi hâline geldi. Birbirlerine olan sadakatleri ve birlikte yaşadıkları zorlukları aşma kararlılıkları, kasabalıları etkiledi. Leyla ve Ali, bir ömür boyu sürecek bir aşk hikâyesinin kahramanları olarak kasabanın kalbinde yaşamaya devam ettiler.

Kaan GÜNDOĞAN

Kazayla Aşk

Her zamanki gibi annemin mutfaktan bağırılarıyla uyanmıştım. Anlaşılan kahvaltı hazırdu ve beni bekliyordu. Daha fazla bekletmemek için yatağımdan çıkıp, üzerime hırkamı alıp mutfağa yönelmiştim; hava oldukça soğuktu ve yağmurluydu, aralık ayına yeni girmiştik. Kızartma yaptığı için annem bütün camları açmıştı içim ürpererek masaya oturdum. Annem bugünkü planlarından bahsetmeye başlamıştı. Hiçbir zaman okulu seven biri olmadığım için son senemde okulumu açığa aldırıştım. Bugün kendisine eşlik edip etmeyeceğimi sordu, sorusunu onaylar şekilde kafamı salladım. Kahvaltıdan sonra odama hazırlanmak için gittim. Kısa bir süre sonra hazırdu odamdan çıktığımda Yağmur'un hızlandığını fark ettim ama arabayla gideceğimiz için sorun etmedim. Annem de hazırlandığında evden çıktık.

Arabaya bindiğimizde içimde tuhaf bir his vardı fakat anneme belli etmedim, çok trafik vardı. Şehir merkezinden uzak sitelerde oturduğumuz için AVM'ye evimiz oldukça uzaktı. Işıklarda camımı açtığımda yan tarafımda benimle hemen hemen aynı yaşlarda olan motorcu çocuklara baktım, hemen yan tarafımdaki kafasını bana çevirmişti, kaskından gözlerini göremiyordum ama bana baktığını anlıyordum. Yeşil ışık yandığında annem ilerlemeye başlamıştı, diğer motorcular da fakat o dalgın bir şekilde yerinde duruyordu. Birkaç saniye sonra o da hemen ilerlemeye başlamıştı. Bir süre sonra tekrar o kalabalık grupla karşılaştık fakat son gördüğüm görüntü onun motorunun kaymasıydı ve annemin onu ezmek için direksiyonu sert bir şekilde çevirmesiydi. Hatırladığım tek an buydu, yoldan çıkmıştık, araba tarlaya uçmuştu ve basılı kalan korna beynimi patlatacak kadar güçlü bir şekilde çalıyordu.

Tekrar gözlerimi açtığım da hastane odasında kolumda serumlarla boynumda boyunlukla yatıyordum. Ağır bir şekilde

kalktım, odaya baktım, telefonum baş ucumdaydı. Bildirim yoktu, buna alışkındım, annemden başka kimsem yoktu. Tam da bu anda aklıma annem geldi, telefonu da elime alıp odadan çıktım, o sırada bir hemşire koşar adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Bana yatmam, dinlenmem gerektiğini söylüyordu; ona tek dediğim kelime: “Annem oldu?” Ne kadardır yatıyordum, ne kadardır konuşmuyordum bilmiyorum fakat boğazım oldukça kuruydu ve sesim çok kısık çıkmıştı. Bana annemin ameliyatta olduğunu, beni dinlendikten sonra oraya götüreceğini söyledi tabii ki de kabul etmedim. Israrım sonucunda ameliyathanenin önüne gittim ve beklemeye başladım.

Annemin durumu nasıldı, ne kadardır buradaydık? Hiçbir sorunun cevabını bilmiyordum, annem ne zaman çıkacaktı diye düşünmeye başladım. Kafamı duvara yaslayıp beklemeye başladım uzun bir süre sonra içeriden orta yaşlı, gözlüklü uzun bir doktor çıktı; hemen yanına yaklaşmaya başladığımda annemin ismini duydum:

- Kübra Yılmaz, herhangi bir akrabası yok mu, dedi doktor.

-Ben... Ben kızıyım, annem nasıl, çıkacak mı, iyi mi, dedim.

Sorularımı peş peşe sıralıyordum, doktor elini omzuma koyarak sıvazladı:

-Maalesef kızım, başın sağ olsun, dedi. Duyduğum söz karşısında dizlerimin bağı çözülmüştü, yutkunamamıştım. Dediği sözler kalbime oturmuştu; annem hayattaki tek varlığım, tek dostum, her şeyim annemdi. Olduğum yerde diz çöküp nefes almaya çalışıyordum. O sırada arkamdan yaklaşan hemşireyi görmemle hızla ayağa kalktım, gözyaşlarımı hızlıca sildim. Bana sakinleştirici yapmasına izin vermeyecektim. Hızlı bir şekilde yürümeye başladım, arkamdan hemşireler geliyordu, kolumdaki serumu çıkarıp koşmaya başladım. Sağa sola dönüyordum, nereye gittiğimi bilmeden merdivenlerden iki kat yukarı çıkmıştım. Odalar vardı, gece yarısı olduğu için diğer hastalar uyuyordu, sessiz bir şekilde boş olduğunu düşündüğüm bir odaya girdim. Kapıyı kapatıp arkasına oturdum

dizlerimi kendime doğru çektim, ağlamaya başladım. Git gide sessim yükseliyordu, çaresizdim, annemi düşünüyordum; anılarımızı, bana sahip çıkışını, babam bizi terk ettiğinde bile güçlü kalıp bana en iyi şartlarda bakmasını. Tüm bunları düşünürken nefes almak istedim, odanın camını açmak için ayağa kalktım, ilerlediğimde yatakta yatan birini gördüm. Hemen sessiz bir şekilde çıkmak üzereyken koltuğun üstündeki kask gözüme çarptı, ışığı açtığımda kaskı incelemeye başladım. Bu kask, o motorcu çocuğundu; her yeri çizik içinde olan kaskı elimden düşürdüğümde uyanmasından korkarak hemen eğildim. Birkaç dakika eğilerek bekledim fakat kalkmadı kaskı yerine koyarak ayağa kalktım, yakından yüzünü incelemeye başlamıştım. Yüzünde yara yoktu fakat vücudu için aynı şeyleri söyleyemezdim, kıyafetleri o kadar koruyamamıştı, yaraları oldukça fazlaydı, onda da boyunluk vardı. Bacağı alçıdaydı anlaşılın, ağırdı.

Hâlâ akan gözyaşlarımı sildiğimde o anı hatırladım, en sonu görmüştüm, annem onun yüzünden ölmüştü. Hızla omuzlarından tutup sallamaya başladım, her şeyin sorumlusu oydu, ben şiddetli sallamaya devam ederken uyanmıyordu. Bağırıyordum; öfkemi, nefretimi, sinirimi onu sallarken kusuyordum ama uyanmıyordu. Tam bu sırada hemşire içeri koşarak girip beni uzaklaştırmaya başladı. Hâlâ delicesine bağırıyordum, içeri hemşireler dolmaya başlamıştı, orta yaşlı bir hemşire beni tutarak: “Komada, seni duyamaz, uyanamaz!” diyerek sarstı. O an kendime geldim, ne yapıyordum, ona neden böyle yapıyordum? Çok anlamsızcaydı. Diğer hemşireler onu kontrol ederken yaşlı olan hemşire beni odadan çıkarmıştı. Yürüyordu arkasından sessizce onu takip ediyordum.

Bir odanın kapısını açtığımda çıktığım oda olduğunu anladım, beni yatağa uzandırdı, her gece annemin yaptığı gibi üzerimi örttü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Daha sonra konuşmaya başladı:

- Seni çok iyi anlıyorum, birini kaybetmenin zorluğunu çok iyi anlarım, yıllar önce kızımı kaybettim, senin yaşlarındaydı, herkesi

suçladım, saldırdım, kırdım döktüm fakat bana zarardan başka hiçbir şey getirmedi bunlar. Tıpkı senin gibi, bu yaptıklarının sana hiçbir katkısı olmayacak; kendini yıpratma, öfkeni, sinirini anlıyorum fakat senin de anlaman ve kabullenmen gerek, dedi. Yattığım yerden doğrularak sarıldım, anneme çok benziyordu, tıpkı onun gibi konuşuyordu, daha sonrasında cenaze işlerini anlattı. Odadan çıkarken son kez dönüp konuştu:

-Aysel ismim, genç ablalarına sorursan söylerler yerimi, her zaman gelebilirsin, dedi ve çıktı.

Aysel Hanım, anne şefkatinde bana yaklaşmıştı. Bu, beni çok tuhaf hissettirdi; geri yatar pozisyonuna geçtiğimde annemi düşünmeye başladım. Önlerindeki sarı saçları, gülümsemesi, kokusu, elleri, yemekleri, hepsi gözümün önünden geçiyordu. Telefonumu aldım, o an tarihe baktım, 3 gün olmuştu kazadan bu güne. Videolarımızı açtım; birlikte eğlendiğimiz, güldüğümüz, ağladığımız bunları izleyerek uyuya kaldım.

Pek fazla arkadaşım yoktu, annemden başka görüştüğüm bir akrabam yoktu. Babam, ben çok küçükken bizi terk etmişti; o an yalnızlığımın baş başa kaldım ve bu duyguyla uyuyakaldım. Uyandığımdaydı hemşire başımdaydı; almam gereken ilaç, yaralar için kremleri ve bugün hastaneden ayrılabilceğimi söyledi. Aysel Hanım'ın dediğine göre annemin cenazesi bugüdü, eşyam yoktu, üstüme verilen kıyafetleri giyip odamdan çıktım. İşlemleri hallettikten sonra hastanenin çıkışına doğru yöneldim, çıkarken aklıma motorcu çocuk geldi, ona karşı içimde suçluluk duygusu besliyordum ama bugün zor bir güdü, yeni bir hayatım başlıyordu.

Eve gittiğimde anahtarı soktum, içeri girdiğimde soğuk bir hava çarptı yüzüme ve yavaşça annemin odasına ilerledim, kapıyı açtığımdaydı o koku geldi, annemin kokusuydu, her zaman huzur bulduğum kokuydu. Kendimi bırakmadım, annemin dolabını açıp onun kıyafetlerini giydim, cenaze için evden çıktım.

Cenaze işleri bitmişti, artık annemsiz bir hayata tam anlamıyla başlamıştım, eve döndükten sonra sıcak bir duş alıp oturdum. O an tekrar aklıma motorcu çocuk gelmişti, 2 gün olmuştu hastaneden ayrılalı fakat sık sık aklıma geliyordu ve dayanamıyordum, yarın sabah gidecektim. Ertesi gün sabah kalkıp giyindim, hazırlandım ve hastanenin yolunu tuttum. Ne diyecektim, nasıl bilgi verecektim bilmiyordum. Sadece, motorcu çocuk, dedim. Hemşireler anlamaz şekilde bana bakıyordu, o sırada tanıdık bir ses, ben hallederim, dedi. Bu, Aysel Hanım'dı, beni yanına çıkardı, çıkarırken de çocuk hakkında bilgi verdi:

-Bulut Kılıç ismi, sadece bu kadar biliyoruz, kimsesi yok, yetimhanede büyümüş. Sadece, kazada arkasından gelen arkadaşları uğruyor yanına; bilgin olsun, dedi. Kafamı onaylar şekilde salladım, odanın kapısına geldiğimde Aysel Hanım döndü, gülümseyip uzaklaştı. Sessiz bir şekilde içeri girdim, yanındaki koltuğa eşyalarımı bıraktım. Yatağın yanına oturup elini tuttum ve onunla konuşmaya başladım. Beni duyduğuna emindim ve yaptığım şeyden ötürü ne kadar üzgün olduğumu dile getirdim. O gün, ne kadar orada oturup anlattım bilmiyorum. İki gündür yalnızlığımı korkularımı her şeyimi anlatmıştım ve bu beni çok rahatlatmıştı.

Beni odadan çıkaran, görüş saatinin bitmesiydi. Böyle böyle 2 - 3 günde bir gitmeye başladım. Birkaç hafta sonra bu her güne döndü. Artık, Bulut hayatımın bir parçasıydı; bir gün odaya girdiğimde yanında ağlayan biriyle karşılaştım, beni görünce hemen ayağa kalkıp gözyaşlarını sildi elini uzattı:

-Selam, ben Murat, Bulut'un çocukluk arkadaşıyım. Seni ilk defa görüyorum, kız arkadaşı olamazsın herhalde, bilirdim yoksa. Kerata benden bir şey saklamaz asla, dedi. Dediği şey karşısında gülümsedim uzattığı elini sıkarak:

-Selam ben Yağmur, biz burada tanıştık kendisiyle, ben de seni ilk defa görüyorum, uzun zamandır da geliyorum, dedim. Uzun, koyu

bir sohbet ettik Bulut'la yetimhaneden tanışıyorlarmış, beraber çalışıp ev tutmuşlar, daha sonrasında da motor almışlar. Demek ki o gün Murat da oradaydı, uzun sohbet sonunda akşam beni eve bıraktı.

Günler geçiyordu, Bulut uyanmıyordu. Doktor, her şey zamanla olacak, yavaş yavaş tepki göstermeye başlıyor, demişti. Günlerce heyecandan uyuyamamıştım. Artık, onunla özel bir bağ oluşmuştu aramızda. Böyle böyle sınav zamanım yaklaşmıştı, kendimi hazır hissetmiyordum ama bir yandan da girmek istiyordum. Kaza öncesi derslerim çok iyiydi, evden hallediyordum. Sınavdan iki hafta önce Bulut'un yanına uğrayamadım ama Murat'tan haber alıyordum. Sınavdan sonra biraz kafa dinlemek için Aydın'daki yazlığımıza gittim.

Ufak bir tatil yapıp İstanbul'a geri döndüğümde ilk işim Bulut'u ziyaret etmek olmuştu. Hastaneye gidip odasına gittim, kapıyı açtığımda içeride kimse yoktu, belki odası değişmiştir, diye hemşirelere sormaya gittim. Fakat duyduğum şey karşısında şok geçirmiştım, hemşire bana, "Bulut Bey taburcu olalı neredeyse hafta oldu, artık burada yok." dedi. Yeri hakkında hiçbir bilgi bilmiyorlardı, gözlerim dolu bir şekilde hastaneden çıktım, hemen Murat'ı aradım ama ve o acı ses: "Aradığınız numara kullanılmamaktadır." Ne yapacağımı bilmeden yürümeye başladım, yürüdüm, gezdim. Günlerce, aylarca Bulut'tan bir iz aradım fakat yoktu, yalnızlığı kabullenmişim, artık pes etmişim.

Yaz bitmişti, Aydın'da kazandığım üniversiteye gitmek için son hazırlıklarımı yapıyordum. Okulumun kayıt işlemlerini halletmişim ,evimiz olduğu için benim açımdan oldukça şanslı bir durumdu. Okul başladığında bir çocukla tanıştım, çok iyi anlaşmaya başladık, ismi Emir'di. Motorlara hayrandı, sürekli bana onlardan bahsedip dururdu, aklıma hep Bulut gelirdi onu dinlerken. Akşam yatağında uzanırken telefonum çaldı, açtım, arayan Emir'di:

-Alo, efendim Emir, dedim.

-Çabuk hazırlan seni bizimkilerle tanıştıracam, dedi.

-Sizinkiler mi, dedim.

-Kızım, şu bahsettiğim motorcu çocuklar işte, hadi 15 dakikaya evin önündeyim, dedi ve kapattı, cevap bile verememiştim. Hiç gidesim yoktu fakat içimden bir ses gitmemi söylüyordu, giyiniş hazırlandım. Emir de gelmişti, motoruna bindim ve gideceğimiz yere varmıştık.

Güzel, deniz kenarında bir mekândı. Motordan inip içeri girdik, bir doğum günü partisi vardı, oldukça kalabalıktı. 10-15 kişi vardı tahminim, herkes ayağa kalkıp yanıma tanışmak için geliyordu fakat arkası dönük oturan kişi tenezzül edip dönmemişi bile. Enes, tanıştırayım, meşhur Yağmur, dediğinde gözlerimi ondan çekip yanıma gelenlere çevirdim. Oldukça kalabalıklardı, hepsiyle el sıkışıyordum. Tanışma faslımız bittiğinde gözümü tekrar oturan çocuğa yöneltmişim fakat orada yoktu, tam o sırada arkamdan bir ses duydum:

-Yağmur, dedi birisi ve omzumda bir el beni kendine çevirmek için hamle yapmadan şaşkınlıkla, hızla döndüm. Gördüğüm kişi karşısında bacaklarım titremeye, nefes alamamaya başladım. Tek hatırladığım, ellerini belimde hissedişimdi ve koca bir karanlık... Uyandığımdaya yine bir hastane odasıydım, bu duyguyu tekrardan yaşamak çok kötü hissettirmişti fakat bu sefer yanımda hemşire değil Bulut vardı. Uyandığımı görüp hemen yanıma geldi. Bana sarıldı, konuşmama izin vermeden her şeyi anlatmaya başladı. Aylarca beni her yerde nasıl aradığını, Aydın'a nasıl geldiğini hepsini anlattı. Beni en mutlu edeni ise annesini bulmuş olmasıydı Murat, kaza sonrası yetimhane müdürüne gidip durumu anlatmış; yetimhane müdürü annesini tanıdığı için ulaşıp haber vermiş. Taburcu olduktan sonra Aydın'a annesinin yanına gelmiş. Murat ise yurt dışına taşınmış. Peki, ya beni nasıl tanıdın, diye sorduğumda her şeyi duyduğunu ama rüya

gibi sürekli uyuduğunu, uyandığını hissettiğinde ise tepki veremediğini söyledi.

O gün Bulut'u karşımda oturup konuşur görünce çok tuhaf hissettim. Onu aylarca yataklarda görmüştüm. O da benim için aynı şeyleri düşünüyordu muhtemelen fakat çok güzel bir duyguydu. Hastaneden taburcu olduktan sonra bir yerde oturup saatlerce sohbet ettik. Tıpkı hastanedeki gibi her gün buluşuyorduk, okuluma geliyordu, ben onlara gidiyordum.

Akıllanmamıştı, motor almak için çalışıyordu, annesiyle beni tanıştırmıştı. Hafta sonları beraber kahvaltı yapıyor, vakit geçiriyorduk. Onu tekrardan bulduğum için çok mutluyum, onu çok seviyordum. Üniversiteden mezun olduktan sonra İstanbul'a bir şirkette çalışmak için gidecektim fakat Bulut'la ayrılamazdım, yapamazdık. Gitmeden önce deniz kenarında otururken aniden evlenme kararı aldık. Kendi aramızda tekrar bizi bir araya getiren yerde ufak bir düğün yaptık ve İstanbul'a asıl bizi birbirimizi bulduran şehre doğru yola çıktık...

Azra NEHRİ

Bilinmeyen Müzik

Annesi babası ve abisi doğuştan sağır olan Kuzey, küçüklüğünden beri ailesinin her işine yardım ediyor mümkün olduğunca onların yanında olmaya çalışıyordu. Küçük bir kasabada ilkokula giden Kuzey'in evlerinin yakınlarında bir müzik dükkânı vardı. Okula gelip giderken bu yer hep dikkatini çekiyordu. Mahalledeki çocuklar o dükkân sahibinin çok korkutucu olduğunu söyleyip durduğu için bir türlü girmeye cesaret bulamıyordu ama bir gün merakına yenik düştü.

Dükkâna ilk girdiğinde sahibini görmedi ve içerde dolaşmaya başladı. Bir süre sonra dükkân sahibi Kuzey'i gördü ve sordu: "İstedğin bir şey var mı evlat?" dedi. Kuzey: "Hayır, sadece bakıyorum." dedi ve gezinmeye devam etti. Gözüne bir tane gitar kestiren Kuzey'i dükkân sahibi fark etti ve sordu: "Gitar çalmayı biliyor musun evlat?" Kuzey: "Hayır ama öğrenmeyi çok istiyorum." dedi. Dükkân sahibi: "İstersen öğretebilirim evlat." dedi. Kuzey çekinerek kabul etti.

Gel zaman git zaman Kuzey ve dükkân sahibi yakınlaştı. Kuzey gitar çalma konusunda gün gittikçe geliyordu ama ailesinin bundan haberi yoktu çünkü Kuzey bunu onlara söylerse kendini kötü hissederdi, sonuçta ailesi duymuyordu. Evde geceleri herkes yattıktan sonra gitarını çalıyordu. Kuzey'in ailesi aniden merkeze taşınma kararı aldı. Kuzey dükkân sahibine veda etmeye gittiğinde üzücü bir görüntü ile karşılaşmıştı dükkân sahibi vefat etmişti. Ona müziği öğreten adam artık yoktu. Bunu gören Kuzey, ağlamasını durduramadı; bir süre ağladıktan sonra arabaya binip gitti.

15 yıl sonra, 2023

Kuzey, artık ilkokula giden küçük bir çocuk değildi. Liseye gidiyordu ve sınava hazırlanıyordu, önemli bir sınavdı. Kuzey'in

dersleri iyi olduğu için babası doktor olmasını istiyordu. Herkese oğlunun ne kadar zeki olduğundan ve birkaç seneye doktor olacağından bahsediyordu ama Kuzey m¼zik ile ilgilenmek istiyordu. Tabii, ailesinin bundan haberi yoktu; abisi dışında kimseye daha söylememişti.

Kuzey, gitar alma konusunda oldukça yetenekliydi; sokakta maskesini ve şapkasını takıp gitar çalıyordu çünkü ailesinin görmesini istemiyordu, buna rağmen insanların ilgisini fazlasıyla çekiyordu. İnternette bayağı pop¼ler olmuştu. Kuzey’i fark eden bir m¼zik grubu onunla çalışmak istediğini, çok g¼zel çaldığını söyledi ama Kuzey çok istese de hayır, dedi. Öğrenci olduğunu ve sınava hazırlandığını söyledi her ne kadar hayır dese de grup ¼yeleri kartını verip belki fikrini değiştirirsin, dedi. Birkaç g¼n sonra Kuzey arayıp kabul ettiğini ama bir şartı olduğunu söyledi. Konuştuklarının ertesini g¼n¼ Kuzey’le grup ¼yeleri buluşmuştu, bunu uzun vadeli değil, sadece kısa s¼reliđine kabul ettiğini söyledi. Grup ¼yeleri Kuzeyin fikrini değiştireceklerinden emindi, o y¼zden kabul ettiler.

Grup ¼yeleri ile tanıştı dört kişilerdi: Ahmet, Emir, Ozan ve Tuna. Kısa s¼rede birbiriyle kaynaştılar, birlikte pratik yapıp geliştiler. Akşamları anlaştıkları bir eğlence mekânında çalıyorlardı. Bu iş ciddileşmişti, insanlar yaptıkları m¼ziđi çok beğeniyordu. Bir şirket ile anlaştılar ve onlara kendi m¼ziklerini yapma fırsatı sundu. Çok sevinmişlerdi ama Kuzey’in sevinmesi kısa s¼rd¼ çünkü dersleri vardı.

Kuzey, s¼rekli dershaneye diye evden çıkıp grubuyla beraber şarkı syl¼yordu, s¼rekli pratik yapmaktan derslerine vakit ayırmadığı için notları d¼řm¼řt¼. Bu durumun farkına varan babası, yine dershaneye diye çıkan Kuzey’i takip etmeye başladı. Dershaneye değil de eğlence mekânına girdiğini grd¼ ve şoke oldu. Kuzey’i şarkı söyleyip gitar çalarken grd¼đ¼nde ikinci bir şok yaşadı. Babası, şarkı bitene kadar Kuzey’i bekledi; verdikleri k¼¼k çaplı konser bittikten sonra Kuzey babasını grd¼ ve işaret diliyle kavga etmeye başladılar

Babası: "Bana neden anlatmadın? Senin şu an dershanede olman lazım, yakında sınava gireceksin." dedi. Kuzey: "Doktor olmak istemiyorum, müzik ile uğraşmak istiyorum, sizin istediklerinizi yapmaktan bıktım artık kendi istediklerimi yapmak istiyorum." dedi. Babası: "Neden bize şarkı söylemek istediğini söylemedin?" dedi. Kuzey, sinirli bir şekilde: "Yaptığım müziği sanki duyabileceksiniz." dedi. Ağır bir şey söylediğinin ikisi de farkındaydı, söylememesi gerekiyordu.

Kuzey, ağlayarak kapıdan çıktı ve abisinin yanına hastaneye gitti; abisi yaptığı spor nedeniyle bacağını sakatlamıştı. Aileden, müzik ile uğraştığını bir tek abisi biliyordu. Ona olayı anlattı, abisi üzgün bir şekilde böyle dememesi gerektiğini söyledi ve geçenlerde yaşadığı olayı anlattı: "Babamla beraber hastanede dolaşırken bir anda bir adam babama seslenmeye başladı, büyük ihtimalle sağır olduğunu bilmiyordu, babam görmezlikten geldi ve asansöre binip yukarı çıktı. Ben merak ettiğim için adama dokundum ve babamı nerde tanıdığını sordum. Kafeterya kısmına gidip oturduk, deftere tekrardan nerden tanıyorsun yazdım; o da lise arkadaşı olduğunu ve 5 kişilik bir müzik grupları olduğunu, okullar arası yarışmalara bile katıldıkları yazdı. Çok şaşırdım, babamın doğuştan sağır olduğunu sanıyordum, diye yazdım. Lise son sınıftayken geçirdiği kazadan dolayı sağır olduğunu ve o kazadan sonra bizimle hiç görüşmediğini yazdı."

Kuzey çok şaşırdı ve bir anda ağlamaya başladı, yıllardır doğuştan sağır olarak bildiği babası kaza sonucu böyle olmuştu, hem de müzikle uğraşırken. Hemen gözündeki yaşları silip babasının yanına eve gitti. Ağlamasını hâlâ durduramamıştı, hatta babasını görünce ağlaması daha da arttı. Hemen babasına sarıldı, babasından özür diledi hemen bir kâğıda: "Neden bize sonradan sağır olduğunu anlatmadın?" yazdı, babası uzun bir süre kâğıda baktı, büyük ihtimalle Kuzey'in nerden öğrendiğini merak ediyordu. Birkaç dakikadan sonra yazmaya başladı: "Söylesem de bir şey değişmeyecekti. Ben uzun bir süre önce

bu talihsiz olayı kabullendim ve buna göre yaşamaya başladım, müzik yaptığım için zor oldu, en sevdiğim şeyi bırakmak zorunda kaldım. Bana yaşam enerjisi veren şeyi artık yapamıyordum önceden yapabildiğim hiçbir şey eskisi kadar zevk vermiyordu ama bunu kabullendim, mecburdum yoksa yaşayamazdım. İşaret dili öğrenmek için kursa gittim, en önemlisi orada anneniz ile tanıştım ve artık yaşamaya karşı bir isteğim vardı. Her şeye en baştan başladım." yazdı.

Kuzey, babasının yazdığı şeyleri okurken daha da fazla ağlıyordu, babası kâğıda en son: "Özür dilerim, ailemizi dünyaya bağlayan ses, istediğin şeyleri yapmana fırsat veremediğim için, sizin istediklerin tabii daha öncelikli ama bundan sonra bana olan biten her şeyi söyle olur mu?" yazdı. Kuzey, hemen kâğıdı eline alıp: "Asıl ben özür dilerim, böyle bir şey dediğim için bundan sonra her şeyi sana söylerim." dedi. İkilinin arasında artık gizli saklı yoktu. Kuzey, şarkı söylemeye artık içi rahat bir şekilde gidiyordu.

Emine ALCEYLAN

Sevginin Yararları

Kötü bir okul yılı atlatan Ada, karnesini aldıktan sonra eve yürümeye başladı. Ailesinin umursamayacağını bildiği için hiç stresli değildi. Anne ve babası defalarca Ada'dan ne kadar nefret etiklerini Ada'ya söylemişlerdi. Ada, ailesinin her sözünü istemsiz dünyaya gelen bir bebek olmasına yormuştu. Bu dönem Ada için o kadar sorunlu geçmişti ki karne onun için çok önemsizdi.

Eve geldiğinde geçirdiği ağlama nöbetleri sebebiyle nerdeyse hiç kitap açmamıştı. Eve vardığında anne ve babası tahmin ettiği gibi karnesini hiç sormadı. Ada, odasına geçip biraz kestirdi. Bir süre sonra sert bir tonla annesinin onu çağırdığını duyup kalktı ve annesinin sesine doğru ilerledi. Babası ve annesi salondaki koltukta oturuyordu. Ada'ya biraz konuşmak istediklerini söylediler. Uzun bir adam olan babası ayağa kalktı ve konuşmaya başladı: “Bu yıl yaptıkların bize yetti, yazın da seninle uğraşamayız, okulda kavgalardan yediğin disiplin sayısı notlarından daha yüksek. 2018 yazını anneannen ve dedenle Ayvalık 'ta geçireceksin. Bunu duyduğu anda Ada, küplere bindi. Yaz için arkadaşlarıyla planlar yapmıştı. Babası bileti masanın üstüne sertçe bıraktı: “Yarın saat 08.00 'de otobüsün var, erken kalksan iyi edersin!” diye bağırды mutsuzluğu her hâinden belli olan Ada'ya. Ada, babasından çok korkuyordu, hızlıca yatağına gidip telefonunun alarmını kurdu, ağlayarak uykuya daldı.

Alarmın rahatsız edici sesiyle uyanan Ada, yatağıının yanında duran biletle göz göze geldi ve içini ağır bir öfke kapladı. Alarmını kapattı. Hızlıca üstünü değiştirip sonrasında valizini topladı. Babasının ve annesinin aşağıdan gelen gülüşmelerini duydukdça gözünden yaş geldi. “Bir insan çocuğundan ayrılacağı için nasıl bu kadar mutlu olabilir ?” diye düşünüp durdu. Büyük valiziyle aşağı inen Ada, kapıya yöneldi, annesine bakarak görüşürüz, dedi. Annesi sahte

bir gülümseme takınarak başını salladı ve Ada da göz devirerek yola çıktı.

Ada, son anda otobüsüne yetişmişti, tek kişilik cam kenarı koltuğuna oturup yolu izlemeye başladı. Şarkı dinlemeye başlayan Ada, bir yandan da Ayvalık'tan nasıl kurtulacağı hakkında planlar yapıyordu. En son 5 yaşında ziyarete gittiği için anneanne ve dedesini çok tanımıyordu, belki onları rahatsız edip evden onu kovmalarını sağlayabilirdi, böylece kendi evime geri dönerdi. Ada, düşüncelere dalıp giderken muavinin, “mola!” diye bağırmasıyla irkilerek yerinden kalktı, otobüsten inip biraz nefes aldı ve dolaşmaya başladı. Geri geldiğinde otobüs yerinde yoktu. Ada, ne yapacağını şaşırıp ve otobüs firmasını aradı. Firma, beklemesi gerektiğini, gelecek olan bir sonraki otobüsle gidebileceğini söyledi ama otobüsü kaçırmak Ada'nın kendi suçu bile olsa içinde bulunduğu kötü psikolojiyle bunu kavrayamadığından telefondaki adamla kavga etti ve telefonu kapattı.

Yaklaşık yarım saat sonra Ada'nın beklediği otobüs geldi, gergin bir şekilde otobüse bindi ve sonunda Ayvalık'a vardı. Otobüsten indiğinde anneanesi ona doğru geliyordu, hemen ona sarıldı. Ada, bu duruma çok şaşırıp, bir şey demeden anneanesinin suratına baktı. Anneanesi kocaman bir gülümsemeyle, ”Seni çok özledim canım kızım, bu yaz seninle çok eğleneceğiz.” dedi. Bir taksiye atlayıp Ada'nın anneanesinin ve dedesinin evine gittiler.

Dedesinin hazırladığı sofraya oturdular, torunlarını yıllardır görmeyen yaşlı çift, Ada'ya çok fazla soru yönelttiler ve bazı konulardaki fikirlerini sordular. Bunların karşısında Ada hayrete düştü. Anne ve babası evde onla hiç konuşmazken burada anneanne ve dedesi onunla çok içten bir şekilde iletişime geçiyordu. Ada'nın bu durum çok hoşuna gitti ve sevildiğini hissetti. Sonrasında Ada, eşyalarını yerleştirmeye gitti, eşyalarını yerleştirirken anneanesi yanına geldi ve ona akşam buradaki yaşlılarla tanışabileceğini söyledi. Ada, direkt: “İstemiyorum, ben insan sevmem pek!” diye yanıt verdi. Anneanesi:

“Annene ne çok benziyorsun, o da hiç sevmez, o annesini bile sevmez. Benim de seni kaç yıl görmemi engelledi.” diye hayıflandı. Ada, annesine benzemek istemiyordu; anneannesinin bu sözünden çok rahatsız oldu: “Ben anneme benzemiyorum!” diyerek bağırdı, elindeki makyaj çantasını yere bırakarak geleceğini söyledi. Anneanesi Ada’nın nasıl bir durumda olduğunu burada anladı.

Akşam olunca Ada hazırlandı ve aşağı indi, dedesi ona ne kadar güzel bir kız olduğunu söylediğinde içini tatlı bir huzur kapladı. Anneanesiyle birlikte sahile yürümeye başladılar, denizden hafif bir esinti yüzüne vururken dalgalı, kahverengi saçları uçuşuyordu. Uzun zaman sonra çok mutlu hissediyordu, bu dünyada onu birilerinin sevdiğini bilmek Ada’ya huzur veriyordu. Anneanesiyle sahile vardıklarında anneannesinin arkadaş grubunun yanına geçip oturdular. Sarı saçlı, renkli gözlü çok güzel bir kız adanın yanına gelerek: “Merhaba, ben Melis, sanırım sen de Ayşe teyzenin torunu Ada olmalısın. Biz gençler kıyıda oturuyoruz, bize katılmak ister misin ?” diye sordu. Ada’nın anneanesi:” Hadi Adacığım, katıl sen de onlara.” deyince mecburen gençlerin yanına gitti.

Ada, orda Metin, Doğaç ve Melis ile tanıştı ve onları çok sevdi; onlar hiç diğer arkadaşları gibi değildi, birbirlerini çok seviyor, güveniyor ve aşağılamıyorlardı hatta Ada’da sevdikleri özelliklerini dile getiriyorlardı. Ada, ilk defa arkadaşlarının onu sevdiğini hissetmişti, sevginin varlığına inanmazken inanmaya başlamıştır. Aklına bu yıl içinde yaptığı şeyler gelince çok utanıyordu. Sevgi dolu bir insan olacağına dair kendine bir söz vermişti çünkü sevgi duygusunun ne kadar harika olduğunu tatmıştı. Ada, Melis, Doğaç, Metin yaz boyu çok eğlendiler; sahilde voleybol oynadılar, dans ettiler, kutu oyunları oynadılar, müzik dinlediler ve daha neler neler yaptılar ama 3 ay sonra yaz bitti.

Bu yazın sonunda Ada, psikolojik olarak çok iyi bir noktaya gelmişti, insanlarla ilişkisi düzelmişti ama eve dönmek istemiyordu.

anneannesine bu durumu anlattı, anneanesi yapabileceği bir Şeyin olmadığını fakat her istediğinde onu arayabileceğini söyledi. Bir sonraki yaz iÇin onu tekrar misafir etmek istediğini söylediğinde Ada'nın yüzünde gller aÇtı. Ada'yı anneanesi garaja kadar bıraktı. Ada, otobüse binip evine geri döndü. Evi çok özlediğini fark etti, odasına girip bu yazla ilgili düşünmeye başladı. O, artık eski Ada değildi; bunu herkes görecekti. Okuldaki eski arkadaşlarından uzaklaşıp yeni arkadaşlar edindi. Ders notları yükseldi, öğretmenleriyle ilişkisi düzeldi, yıl boyunca hiÇ bir kavgaya karıŐmadı Ada, artık eski Ada değildi, bunu herkes fark ediyordu.

Irmak SAKACI

Bizden Olmadı

Berrak'ın aramasıyla uyandım. Saat öğlen 2 civarıydı aramasını açtım konuşmaya başladık:

-Alo günaydın Güneş.

-Günaydın Berrak uyuyordum ne oldu?

-Güneş, akşam benim arkadaşım Emre var ya, o ve onun arkadaşı Deniz ile buluşacağım, sen de gelsene.

-Nerede buluşacaksınız?

-Konak sahili tabii ki.

-Tamamdır, geliyorum, hazırlanmaya başlayayım o zaman, daha yeni uyandım.

-Tamam tamam, söyleyeyim ben de senin geleceğini, hadi şimdi seni tutmayım, hazırlan sen.

-Akşam görüşürüz.

-Görüşürüz.

Berrak ile konuşmamız bittikten sonra açıkçası biraz heyecanlanmıştım, Berrak daha önce Deniz'den yakışıklı çocuk diye bahsetmişti ve bizi yakıştırdığını söylüyordu, bundan mıdır bilmem, kendimi istemsizce hazırlığımda biraz daha özen göstermek zorunda hissetmişim. Tam da üstüne gelmiş olacak ki bu sıcak yaz gününde bayağı bir hastaydım, gözlerimin altı şişti ve oldukça bitkin görünüyordum ama bunu önemsemeyerek hazırlığıma başladım. Her ne kadar öğlen olsa da kahvaltımı yaptım, duşa girdim ve ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum o an dolabımın arkasında kalmış uzun süredir giymediğim kot şortumu fark ettim ve bir anda onu giymeye karar verdim. Üstüme de hemen en sevdiğim mavi renkteki tişörtümü geçirdim, oturdum makyaj masama, bitkin görüntüm gitsin diye hafif bir makyaj yapmaya başladım. Gözlerimin görüntüsü kendimi çok kötü hissetmeme sebep oluyordu, bu yüzden makyaja kapatıcı ile göz altlarımı kapatmakla başlayıp biraz da

yanaklarıma allık sürmekle devam ettim. Makyajım da bittikten sonra saate baktım ki bakmamla şok geçirdim, saat 19.00 olmuştu bile. Sanırım kıyafet seçiminde biraz fazla zaman kaybetmişim, direkt Berrak'ı aradım, o da hazır olduğunu ve çıkmamız gerektiğini söyledi.

Sahil, evime yürüme mesafesindeydi, o yüzden rahattım ve hemen çıktım Berrak da bizim kapıya gelmişti çünkü beraber gidecektik. Yola koyulduk kalbim heyecandan çıkacak gibiydi ki o anda Berrak bunu fark etti ve şöyle dedi:

-Güneş, ne bu heyecan Deniz için mi yoksa, dedi alaycı bir tavırla. Gülüp cevap verdim:

-Yok ya, ne alakası var, neden heyecanlanayım ki Deniz için?

-Tamam tamam, anladım ben, dedi sonrasında da buluşma noktasında varmıştık. Deniz ve Emre ordaydı. Onları görünce heyecanım dinmiş ya da daha da artmış gibiydi anlayamıyordum.

Akabinde yanlarına gittik Berrak ilk Emre sonra Deniz ile selamlaştı sıra bendeydi, Emre'ye selam verdikten sonra selamlaşmak için Deniz'in elini tuttum. Yakından yüzünü inceleme fırsatım olmuştu, gözleri hafif çekikti, selam manasında gülerken daha da çekik hâle gelmişti, çok güzel bir görüntüydü. Düz siyah saçları esmer teniyle oldukça uyumluydu, çok uzatmayıp ben de gülümseyip elimi çektim.

Sahilde çimlere oturup sohbet etmeye başladık. Zaman epey bir geçmişti ki üşümeye başlamıştım, bir de hastaydım. Deniz, bunu nasıl anladı bilmiyorum ama anlayıp ceketini giymem için uzattı; bu hareketi çok hoşuma gitmişti. Sonrasında sohbe devam ediyorduk ki saatin geç olduğunu fark ettik, evlere geçecektik, o kadar gitmek istemiyordum ki eve ama yapacak bir şey yoktu, zaten artık bu dörtlü her akşam sahile çıkmaya karar vermiştik.

Berrak ve ben, Emre ile Deniz'e veda edip evin yoluna koyulduk ve o akşam Berrak bizde kalacaktı, eminim ki beni sıkıştıracak soruları olacaktı.Eve vardık üstümüzü değiştirdik vs.

derken Berrak Hanım değerli sorularına başlamıştı ama o kadar yorgundum ki bunu bahane edip cevaplamadan Deniz'i düşünürken uyuyakaldım.

Bütün yaz akşamları Deniz ve Emre ile geçti, artık duygularımdan emindim hatta sadece kendi duygularımdan değil Deniz'in duygularından da emindim ancak gururumdan ve Berrak'ın dediklerinden hiçbir adım atamıyordum. Berrak, bana ne kadar yakıştırsa da karakter olarak uyuşmadığımızı söylüyordu benim daha önce hiç ilişkim olmamıştı Deniz'in ise neredeyse her ay farklı bir sevgilisi olmuştu.

Okullar açıldı, artık Deniz ile çok az görüşecek belki de hiç görüşmeyecektik, bilemiyordum. Sosyal medyadan takipleşiyorduk, en azından oradan konuşuruz diye düşündüm. Gel zaman git zaman, Deniz ile sosyal medyadan konuşmaya başlamıştık. Deniz, bana duygularını belli etmeye başlamıştı ancak ben kendi duygularımı belli etmeye korkuyordum uzun bir süre. Deniz, benden karşılık alamayınca pes etmişti ve bu durumu fark ettiğimde bu sefer ben ona duygularımı belli etmeye başlamıştım ancak bu kez o karşılık vermiyordu. Derken konuşmayı kestik, ertesi yaz geldiğinde tekrar konuşmaya başladık ve sanırım bu kez ikimiz de hazırдық ve ilişkimize kaldığımız yerden devam ettik.

Görüşmemizin 6. ayındaydık, Deniz üniversiteye başlamıştı, benim ise sınav senemdi. Arada ufak kavgalarımız oluyordu her ilişkide olduğu gibi ancak bu dönem biraz fazla olmaya başlamıştı, çocuklaşmıştı sanki, kavga etmek için sebep arıyordu, git gide toksik bir hâl almıştı ilişkimiz. Ben buna katlanamamaya başlamıştım, bir de sınav senem olduğu için daha fazla çekemeyecektim çünkü neredeyse soluduğum havadan bile kavga sebebi çıkıyordu ve büyüyordu. Bunları ona açıkladım ve ayrıldık. Evet, ayrıldık; düzeltiriz diye düşünürken daha da kavga edip ayrıldık. Yıkılmıştım, onu çok sevip değer veriyordum. Aklımdan çıkmamaya başladı. Ruhsal olarak bayağı

kötüydim, ne yapsam aklıma o geliyordu çünkü bu 6 ayda o kadar çok vakit geçirmiştik ki her şeyi yapmıştık. Ayrılık sonrasında psikolojik destek aldım. Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı ama hâlâ unuttum, diyemiyordum.

Yıllar geçse de üstünden bu kalp onu unutamadı ilk aşkı, ilk sevgilimdi, kolay değildi ama hayatıma odaklanmıştım. Ankara’da son sınıf mimarlık öğrencisiydim, bir an önce seneyi bitirip İzmir’de Berrak ile görüşmek istiyordum. Zaten göz açıp kapayıncaya kadar bu zaman geldi, sonunda mezun olmuşum ve İzmir’e gidiyordum. Eşyalarımı topladım yola çıktım, eve vardığımda annemler Berrak ile beraber bana sürpriz hazırlamışlardı, mutluluktan ağladım, hasret giderdikten sonra Berrakla sahile çıktık.

Sahilde her zamanki gibi çimlere oturduk hiç beklemediğim bir anda beklemediğim bir şey oldu. Deniz vardı, karşımda Deniz vardı. Yanında ise bir kız ve Emre oturuyorlardı. Berrak bunu fark ettiğimi gördü ve konuşmaya başladı:

-Nişanlısı, dedi sakın bir ses tonuyla.

Şoke olmuşum, nişanlısı vardı, ben hâlâ unutamamışken onun nişanlısı vardı.

-Ne kadar oldu, diye sordum merakla. Bir ay olduğunu söyledi Berrak ve şoke olup konuşmaya başladım:

-Nasıl yani? Bir ay çıkıp yüzük mü taktılar?

-Kız çok zorlamış Deniz’i, Deniz de nişanlanmış.

-Garip, dedim ve o anda Deniz bize doğru baktı göz göze geldik, içim çok kötü olmuştu. Hemen sonrasında da Emre dönüp baktı ve yanımıza geldiler, garip ki kız gelmemişti, sadece oradan bizi izliyordu, Emre bize sarıldı, Deniz ise sadece bakıyordu ama aslında konuşuyordu, gözlerimiz konuşuyordu. Gözleri, “Yardım et Güneş, lütfen affet.” gibi bakıyordu, ben ise ona kırgın olduğumu anlatacak şekilde bakıyordum. Konuştu, beklenmedik bir anda beklenmedik şekilde konuştu:

-Nasılsın Güneş?

-İyi, sen diyecektim de sen iyi görünüyorsun zaten nişanlanmışsın Hayırlı olsun, dedim. Kendimden bunu asla beklemiyordum ama bunu söylemeliymişim gibi hissetmişim, cevapladı:

-Güneş, zorla oldu; ben seni özlüyorum.

-Nişanlın ile mi?

Cevap vermeden kızın yanına gitti, onu izliyorduk. Hararetli bir şekilde konuşuyordu ve birden kız yüzüğü fırlattı şoke olmuşuk. Yanımıza geldi konuştu:

-Artık yok nişanlım Güneş, dedi

-Ne yaptın sen!

-Güneş, ben seni seviyorum, seni özlüyorum. diye bağırmaya başladı. Sustum ve sadece izledim, kafamın karışmasına sebep olmuştu, onu hâlâ seviyordum:

-Yarın konuşalım, dedim ve Berrak ile beraber ayrıldık. Eve gidip direkt uyudum. Ertesi gün oldukça karışık olacaktı.

O an geldi, Deniz ile buluştuk ve bana ayrı olduğumuz zamanlarda yaşadıklarını anlattı, ailesi onu zorla nişanlandırmış. Bunu duyduğumda tekrardan olabilir miyiz yani diye düşündüm ve o günden sonra beklenmedik bir şekilde konuşmaya başlamıştık. 2 ay gibi bir süre konuştuk ve yıllar önceki gibi bir ilişkiye başladık. Deniz, ailesini karşısına aldı çünkü ailesi iş ortaklarının kızıyla evlendirmek istiyordu. Aylar geçti, 9. ayımızdaydık, Deniz'in babası aradı, ciddi bir şey konuşuyor gibi görünüyorlardı, telefonu kapattı ve bana bakıp konuşmaya başladı:

-Güneş, özür dilerim; ayrılmamız gerekiyor, dedi. Beynimden aşağı kaynar sular döküldü, dilim tutulmuştu, konuşmaya devam etti:

-Babam, birlikte olmamızı istemiyor, seni araştırmış; aileni, her şeyini ve babanla 5 yıl önceden kalan bir meseleleri varmış, bana da anlatmadı, Güneş, seni çok seviyorum ama olamaz babam sadece beni

değil seni de öldürür, sana benim yüzümden bir şey olamaz izin veremem, dedi.

-Tamam, dedim, sadece tamam, diyebildim. Ağlıyordum o da ağlıyordu:

-Artık ayrılmalıyız, dedim

-Seni seviyorum ve sevmeye devam edeceğim.

-Ben de, diyebildim sadece. Sahile gittim, oturdum deli gibi ağlıyordum, gökyüzünde güneş, aşağıda da deniz vardı ve kendi kendime dedim ki:

-İsimlerimiz gibiydik ben Güneş o ise Deniz bakmak serbest, kavuşmak imkânsızdı...

Selin KANTAŞLI

Kıskançlık

Ben Lara, 15 yaşındayım, kendimi bildiğim günden beri özgüvenim yerindeydi. Gün geçtikçe daha da büyüyordum ve yavaş yavaş vücudum ve yüzüm yerine oturuyordu. Genelde herkes beni tatlı buluyordu fakat bir arkadaşım hep bir kusurumu arama peşindeydi.

Geçen yıl siyah göz alıcı bir elbise almıştım, herkes çok beğenmişti ve nereden aldığımı soruyorlardı ama Öykü, elbisemin çok abartılı olduğunu, üstüme yakışmadığını, almamam gerektiğini söylemişti. Kendi fikri olduğu için beğenmemiş olabilir diye kötü bir anlam yüklememişim.

Temmuz ayındaydık, Manisa’da hava bunaltıcı sıcaktı, bu yüzden altıma mavi kot şortumu giymiştim ve Öykü’yle buluşacaktım. Kafeye gittim ve selamlaşıp yerime oturdum, muhabbet ederken bir anda: “Sen neden bu kadar açık giyindin, kimin dikkatini çekmeye çalışıyorsun?” dedi. Durakladım, ne diyeceğimi bilemedim çünkü kendisi dar ve kısa askılı elbise giyiyordu, neden bana böyle saçma bir şey söylemişti, anlam verememişim. Gün geçtikçe Öykü benimle daha da yakınlaşmaya başlamıştı ben hangi makyaj malzemesinden alsam o da alıyordu.

Ağustos ayı oldu Öykü bize gelmişti, evde oturup internetten alışveriş yapmak için kıyafet bakıyorduk; kışın giyebileceğim, üstüme çok yakışacağını düşündüğüm bir ceket beğenmişim. Ceket Öykü’ye gösterdim: “İğrenç, başka ceket mi yoktu?” demişti. 1 Ay geçti ve okullar açıldı. Bir süre Öykü’yle buluşmamıştık, okula gittiğim gibi gözlerim Öykü’yü aramıştı. Kafamı çevirdiğim gibi Öykü’yü gördüm, üstünde benim beğenip ona gösterdiğim beğenmemiş gibi yaptığı ceket vardı. Gerçekten artık sinirlenmeye başlamıştım, benim arkadaşım mıydı yoksa beni kıskanan kötülüğümü isteyen acınası bir insan mıydı? Yavaş yavaş her şeyin farkına varmıştım, Öykü’yle arama mesafe koydum ve bana iyi gelen insanlarla yakın olmaya başladım.

Öykü bunu fark edince küplere bindi ve benimle bir konu konuşmak istediğini söyledi. Peki, dedi ve okul çıkışında yanına gittim; çok kızgın duruyordu. Aslında böyle sinirlenmesi beni mutlu etmişti, beni kıskandığını hissetmişim. Ona yaklaşım: “Sorun ne?” deyip gülümsedim. Gülümsediğim için daha da sinirlenmişti. Yüksek sesle: “Sen benimle neden eskisi gibi olmuyorsun, nasıl bir arkadaşısın sen?” deyip beni azarlamaya çalışmıştı. Onu hiç tınlamadığımı fark etmişti “Ne yapsaydım, seni kıskandığım için ne yapsan seni kötüleyip moralini bozmaya çalışıp seni kopyalamaya mı çalışsaydım? Acınası bir insansın, gerçekten iyi ki seninle eskisi gibi değiliz. Bak, arkadaşlarıma bir tanesi bile senin gibi değil, ne yapsam destekliyorlar beni çünkü onlar gerçek bir arkadaş, sen ise ömrü boyunca arkadaşlığın ne demek olduğunu bilmeyen bir insan olarak kalacaksın ve değişmediğin sürece etrafındaki insanlar tek tek eksilecek.” dedim. Donup kaldı, zaten bir şey söyleyebilecek yüzü olduğunu sanmıyordum ve düzeleceğini de düşünmüyordum, çok bencildi ve yaptıkları şeyler komiğime gitmeye başlamıştı.

Artık böyle insanları hayatıma almıyordum, eğer hayatımda varsa da tek yanlışını fark ettiğimde hayatımdan düşünmeden siliyordum. Bir insani ne kadar çok severseniz sevin eğer size zarar veriyorsa onu hayatınızdan silin. İnsanlar hatalar yapabilir ama eğer yanlış yaptıysa düşünmeden silin, böylece kafanız rahat yaşarsınız.

Nursel KOZAK

İmkânsız Bir Aşk Denir

Lidya, 17 yaşında çok güzel bir genç kız idi; onu gören herkes ona onun güzelliğinden etkilendiğini, büyülediğini söylerdi fakat Lidya'nın gözü hiçbir zaman aşk gibi şeylerde değildi. Onun o sıralar tek düşüncesi, iyi bir üniversite kazanıp çok iyi yerlere gelmekti. Fakat nerden bilecekti ki hayatının en güzel yaşlarında onu zehirleyen birine âşık olacağını...

Lidya, 2020'nin en sıcak günlerinden bir gün, arkadaşlarıyla bir restorana oturmaya gitmişti. Arkadaşlarıyla çok güzel şekilde eğlenip yemek yerken bir genç masalarına gelip:

-Sandalye boşsa alabilir miyim, diye sordu. Lidya ve arkadaşları evet anlamında başlarını salladılar. Çocuk gittikten sonra hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmeye ve yemek yemeye devam ettiler. Daha sonra Lidya'nın arkadaşlarına bir telefon geldi ve acil kalkmaları gerektiğini söylediler. Fakat saat çok geçti ve Lidya'nın evi restorana çok uzak olduğu için onu dönüşte babası almaya gelecekti. Arkadaşları kalktıktan sonra Lidya babasını arayıp acil bir durum olduğu için arkadaşlarının kalkması gerektiğini, tek başına kaldığını ve babasından onu daha erken almasını istediğini söyledi ama babası ona onu oradan ancak 1 saat sonra alabileceğini ve onun da işleri olduğunu söyledi.

Lidya'nın yapabileceği bir şey yoktu, tek yapabileceği şey orada tek başına oturarak babasını beklemektir. Tek başına oturup etrafa bakınırken telefon konuşmasına kulak misafiri olan, sandalye isteyen çocuk Lidya'ya seslendi ve tek başına oturmaktansa onların masasına gelebileceğini söyledi. Lidya, ilk başta bu fikri onaylamasa da sonradan eğlenceli olabileceğini düşündü ve çocukların masasına gitti. Onlarla tek tek tanıştı ve muhabbet etti. Hepsinin çok iyi ve düzgün insanlar olduğunu anlamıştı. 1 saat boyunca sohbet ettiler ve çok eğlendiler. Lidya'nın yeni insanlarla tanışırkenki tek sorunu

herkesin adını çok kolay unutmaması idi. Kalkarken önce sandalye isteyen çocuğa ve daha sonra da diğerlerine isimlerini sordu. Lidya'nın en çok etkilendiği isim sandalye isteyen çocuğun yani Toprak'ın ismi idi. Lidya, küçüklüğünden beri Toprak ismini çok seviyordu hatta ilerde bir erkek çocuğu olursa adını Toprak koymak istiyordu. Hepsıyla vedalaştıktan sonra evine döndü.

Evde o gece bazı tesadüflerin ne kadar güzel arkadaşlıklara vesile olabileceğini düşündü ve o akşam çok mutlu bir şekilde uyudu. O günden sonra Lidya, Toprak, Ali, Osman ve Ayberk arkadaşlıklarını hiç bozmadılar ve düzenli olarak görüşmeye başladılar. Lidya, artık hepsini arkadaş olarak değil, birer kardeş gibi görüyor idi, aile gibi olmuşlardı. Sürekli birliktelerdi, üzülüklerinde, bir şeye mutlu olduklarında anlattıkları ilk kişiler birbirleriydi. Fakat Lidya sadece Toprak'ı kardeş gibi göremiyordu Toprak'a karşı farklı bir şeyler hissediyordu fakat içinde aşk duygusu olmasından korktuğu için bunu kendi içinde bastırıyordu ve bu düşünceden hep kaçırıyordu. Toprak dışında diğerleri bunu fark etmiş gibilerdi ama Lidya'ya böyle bir soru sorduklarında olumsuz cevap alacaklarını bildikleri için böyle bir soru sormadılar.

Lidya ve Toprak aradan zaman geçtikçe baş başa da buluşmaya başladılar. Toprak'ın da Lidya'ya karşı olan hisleri arkadaşlıktan öteye gitmeye başlamıştı fakat Lidya'nın onu sadece arkadaş olarak gördüğünü düşündüğü için bu hislerini ona söyleyemiyordu. Toprak, bir gün cesaretini toplayıp Lidya'yla baş başayken ona karşı olan hislerini anlattı. Lidya çok şaşırılmıştı çünkü aynı hisler onda da vardı ve o da korktuğu ve çekindiği için bu hislerini Toprak'a anlatamamıştı. Toprak'tan böyle bir adım onu çok şaşırtmıştı. Lidya, Toprak'a onun da hislerinin aynı şekilde olduğunu söyledi ve bir ilişkiye başladılar. İlk başta bu ilişkiyi arkadaşlarına söylemekten çekiniyorlardı çünkü arkadaşları bu ilişkiyi onaylamayabilirlerdi. En sonunda söylemeye karar verdiler, arkadaşları düşündükleri gibi ters tepkiler vermek

yerine onların adlarına çok mutlu olduklarını söylediler. Lidya'nın da Toprağın da içi rahatlamış idi. Lidya ilk başta kendisinden şüphe etse de zaman geçtikçe akademik hayatı da ilişkisi de gayet güzel ilerliyordu.

Üniversite sınavına girdiler ve hepsi çok yüksek puanlarla çok güzel üniversitelere yerleştiler. Lidya ve Toprak'ın ilişkisi de çok güzel gidiyordu, bunun yanında diğer arkadaşlarıyla da haftada yaklaşık iki kere buluşup onları da ihmal etmiyorlardı. Okul açıldığında hepsi ayrı şehirlerdeydi yalnızca Ali ve Lidya İzmir'delerdi ve çok yakın arkadaş oldukları için Balçova'nın Fevzi Çakmak Mahallesi'nde aynı eve çıkmışlardı. Arkadaşları ve Toprak boş zamanlarında onları yatılı ya da günübirlik ziyarete geliyorlardı. Lidya'nın okulu başladıktan sonra orada çok fazla erkeğin olması ve onlarla çok yakın olabileceği ihtimali Toprak'ı içten içe delirtiyor fakat bunu söylemiyordu.

Zaman geçtikçe normal olarak Lidya'nın okuldan hem kız hem erkek arkadaşları olmaya başladı. Toprak, sonunda dayanamayıp Lidya'nın bu kadar yakın erkek arkadaşı olmasından rahatsız olduğunu belirtti fakat Lidya ona o kişilerle sadece arkadaş olduğunu ve aralarında hiçbir şey olmadığını söyledi. Toprak, ilk başta sessiz kaldıktan sonra zaman ilerledikçe daha da sinir oluyordu. Sürekli bu konuda tartışıp kavga etmeleri Lidya'yı rahatsız ediyor idi çünkü Toprak'a çok defa o kişileri sadece arkadaş olarak gördüğünü söylemişti. Buna rağmen Toprak, her yakın erkek arkadaşlarıyla buluşmasında çok büyük tepkiler gösteriyordu. Bir gün Toprak, Osman ve Ayberk, Lidya ve Ali'nin evine oturmaya geldiklerinde Lidya 1-2 saatlik bir işinin çıktığını söyledi ve evden ayrıldı. Eve geri geldiğinde Toprak ona ne işinin olduğunu sordu ve Lidya da yakın erkek arkadaşlarından birinin moralinin çok bozuk olduğunu ve ona yardım etmeye gittiğini belirtti. Toprak, sinir küpüne dönmüştü; aşırı büyük bir tartışma yaşadılar. Osman, Ayberk ve Ali Toprak'ı sakinleştirmeye

çalıştı fakat bu bir işe yaramıyor idi. Lidya, en sonunda Toprak'ın kıskançlıklarından çok sıkıldığını ve ayrılmak istediğini belirtti ve çift Lidya'nın bu kararı sonucunda ayrıldılar.

Lidya hâlâ Toprak'ı çok seviyordu ancak böyle biriyle birlikte olmanın kendine olan saygısını zaman içerisinde yitireceğini düşünüyordu. Toprak, zaman geçtikçe aslında Lidya'ya karşı gösterdiği kıskançlığın çok saçma ve abartılı olduğunun farkına vardı fakat iş işten çoktan geçmiş idi. Lidya'ya onunla barışmak istediğini söyledi ama Lidya bu teklifi kabul etmedi çünkü ne kadar sevse de barıştıklarında Toprak'ın aynı şeyleri yapacağını ve şu anki düşüncelerinin sadece pişmanlıktan dolayı olduğunu biliyordu.

Lidya ve Toprak seneler geçmesine rağmen barışmadılar ,Lidya kendinden ödün veremiyor Toprak da her şey onun istediği gibi olsun istiyor idi. Zaman böyle akıp geçerken ikisi de birbirlerini unutamadılar ve sevmeye devam ettiler ama yaptıkları hataların ve ettikleri kavgaların sebeplerini, saçmalığını ve aslında ne kadar gereksiz konular olduğunu ikisi de kabul etmiyordu çünkü dışarıya ne kadar yansıtmasalar da ikisi de kendilerinin haklı olduğunu düşünüyorlardı.

İkisinin de ortak bildiği tek şey, birbirlerini hayatlarına kim girse girsin, kim çıkarsa çıksın asla unutmayacakları ve ikisinin de kalplerinde ayrı yerleri olduğu gerçeği idi ve hayatlarının sonlarına kadar birbirlerini seven ancak gururları yüzünden birlikte olamayan iki kişi olarak kazındılar insanların akıllarına.

Simay MERT

Mafya

1930 yılında Amerika'nın Teksas eyaletinde taksici olan Tommy Angelo sıradan soğuk bir kış gününde her zamanki gibi müşterilerini bekliyordu. Tommy'nin annesi hariç kimsesi yoktu. Üvey babasıyla arası pek iyi olmadığı için Tommy ailesinden ayrı yaşıyordu. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve Tommy etraftaki zifiri karanlıkla adeta yalnız başınaydı. Tommy cebindeki sigara paketini çıkardı ve içinden bir tane aldı.

Sigarasını yaktı ve dumanına dalarak hayaller kurmaya başladı ancak çok geçmeden duyduğu gürültü onu kuşkulandırdı ve gürültüyü duyduğu tarafa doğru gitti. İçeride takım elbiseli altı adam oturuyordu, tiplerine bakılırsa tehlikeli adamlara benziyorlardı. Masada oturan adamlardan biri yüksek sesle bağırdı fakat ne dediği pek anlaşılmıyordu. Tommy sesleri daha net duyabilmek için pencerenin tam önüne geçti ve tam o sırada bir silah patladı. Tommy ürkerek geriye çekildi ardından dört el silah sesi daha duydu ve takım elbiseli adamlardan ikisi koşarak dışarı çıktı. Adamlardan biri vurulmuştu, diğeri ise onun koluna girmiş ona yardımcı oluyorlardı. Fazlasıyla telaşlılardı ve yaralı olan, Tommy'ye bağırarak: “ Ne duruyorsun orada bize yardım etsene? ” dedi. Tommy çekinerek ve korkarak da olsa onlara yardım etti. Tommy'nin tüyleri diken diken oldu, ayrıca elleri titriyordu çünkü böyle insanların her an ne yapacakları belli olmazdı. Tommy koşarak onları taksiye bindirdi fakat arkasından adamlar da içeriden çıktı. Tommy arabayı olduğunca hızlı kullanmaya çalışıyordu ancak arkasından adamlar da onu arabayla takip ediyordu. Arkadaki arabadan biri kafasını camdan çıkardı ve ateş etmeye başladı. Tommy iyice tedirgin oldu fakat sakinliğini koruması gerekiyordu, ayrıca Tommy bir taksiciydi yani arabayı onlardan daha iyi kullanıyordu ve fazlasıyla da yollara hakimdi. İzini kaybettirmek için ara sokaklardan gitmeye özen gösteriyordu.

Tommy, saate baktı ve saat tam olarak gece yarısına bir dakika vardı. Gece yarısında Teksas Asma Köprüsü iki kola ayrılacak ve yük gemi geçişi olacaktı. Köprüye yetişmesi gerekiyordu fakat korkuyordu. Adamlar hâlâ arkalarındaydı. Köprüye yetişmişti ama uzaktan gördüğü tabelada uyarı işareti vardı. Vitesi altıya taktı ve bütün gücüyle gaza asıldı. Köprü açılmaya başlamıştı ancak Tommy sanki yarını yokmuşçasına gaza basıyordu. Köprüden adeta bir kuş gibi süzülerek geçti. Arkasındaki adamlar köprüden geçemeyeceğini anladılar ve durdular.

Tommy başarmıştı fakat yanındaki yaralı adam fazlasıyla kan kaybediyordu. Arkadaşı ona tampon yapıyordu ancak tıbbi müdahale alması gerekiyordu. Tommy: “ Yakın bir sağlık merkezine sürmemi ister misiniz ” dedi sesi titreyerek. Ama adamlar ona gülerek: “ Biz bu yaralara alışkınız dostum. ” dediler. Tommy neden güldüklerini anlayamadı çünkü adamın karnında bir delik vardı. Tommy: “ O zaman nereye gitmek istersiniz bayım? ” dedi. Adamlar ona tarif etti ve Tommy dediklere yere doğru sürdü. Onları istedikleri yere bıraktı ancak yaralı olan adam: “ Buradan bir yere ayrılma, birzadan arkadaşım gelecek. ” dedi kalın bir sesle. Tommy oradan bir an önce ayrılmak istiyordu fakat adamlara hiçbir şey diyemedi. Panikten konuşamıyordu bile. Adamlar içeri girdi ve Tommy sigara paketini çıkararak içinden bir adet aldı. Elleri öylesine titriyordu ki sigarasını yakmakta zorluk çekti. Çok geçmeden içeriden bir adam çıktı ve arabaya doğru yanaştı. Adamın bakışları bile insanı korkutuyordu. Adam elini beline attı. Tommy kendini korumak için geriye doğru çekildi ve ellerini siper etti ama bu bir silah yarasını engelleyemezdi. Sonrasında adam belinden bir zarf çıkardı ve Tommy’ye uzattı. Tommy siper ettiği ellerini yavaşça indirdi ve adama bunun ne olduğunu sordu. Adam: “ Öncelikle bizimkilere yardım ettiğin için sana minnettarım, bu da aracındaki zararları karşılaman için bir miktar para. ” dedi. Tommy zarfı aldı ve evinin yolunu tuttu. Onun için

fazlasıyla aksiyonlu bir geceydi. Eve vardığında paraları saydı ve burada değil zararını karşılamaya, yeni bir araba almaya yetecek kadar para vardı. Tommy, yaşadıklarını ne kadar unutamasa da para onu mutlu etmişti. Sabah kalktığına artık olanları hatırlamak istemiyordu.

Her zamanki gibi saat sabah sekiz sıralarında evden çıktı ve taksi durağına gitti. Müşterisi geldi ve onu bırakmaya köprünün diğer tarafına çıktı. Müşterisini bıraktıktan sonra etrafını elinde sopalı 4 kişi sardı, ardından arabaya vurmaya başladılar. Tommy, engel olmaya çalıştı ama ona da vurmaya başladılar. Tommy karşılık verince silah çektiler. Tommy silahı görünce kaçmaya başladı. Adamlar onu kovalarken Tommy bu adamlar kim olabilir diye düşünüyordu. Aklına, dün kurtardığı mafyaları kovalayan kişiler olabileceği geldi. Tommy hızlıydı ama en sonunda bir çıkmaz sokağa girdi.

Duvar yüksekti ama atlamaya mecburdu ve zıplayarak duvara tutundu, ardından koşturarak trafiğin içine daldı. Az kalsın araba çarpacaktı. Panik içinde koşarken ayağı kaydı ve yere düştü. Arkasına baktığında adamların ona doğru koştuğunu gördü. Artık kaçacak hâli kalmamıştı. Adamlar üzerine doğru koşarken bir anda durdular ve büyük bir korkuyla arkalarını dönerek gittiler. Tommy arkasına baktı ve dün yardım ettiği mafyaları gördü. Tommy bir kez daha anladı ki iyilik asla karşılıksız kalmaz. Mafyalardan biri ona: “ Artık sana karışamazlar dostum .” dedi ve ona elini uzattı. Tommy adamın elini tuttu ve ayağı kalktı. Mafyalardan biri Tommy’ye: “ Sen iyi araba kullanıyorsun, bizim yeni şoförümüz olmaya ne dersin? ” dedi. Tommy tekliflerini kabul etti ve böylece o da artık yer altı dünyasına giriş yapmış oldu.

Abdullah Arda KOCAKAPLAN

Kayıp Anahtar

Bir zamanlar küçük bir deniz kasabasında Yeşim adında bir kız çocuğu ailesi ile yaşıyordu. Yeşim'in yaşadığı ev küçük, sevimli bir taş evdi. Yeşim'in annesi öğretmen, babası ise tüccardı, bir de kendinden 3 yaş küçük bir erkek kardeşi vardı. Yeşimin ailesi neşeli ve sevgi dolu bir ailedir.

Yeşim her sabah okula gider gelir, günün geri kalan kısmında annesine yardım ederdi. Yeşim'in kendisi de tertipli düzenli ve sorumluluk sahibi bir çocuktü. Her sabah evden çıkmadan önce çantasına her şeyini yanına aldığını kontrol etmeden evden çıkmazdı. Bu huyu annesinden geçmişti. Yeşim o gün tüm gün okulda derslerine girip çıktı, arkadaşlarıyla vakit geçirdi. Akşamüzeri her zaman ki gibi eve dönüş yoluna girdi. Okula ve eve yürüyerek gidip gelirdi. Eve doğru yürürken markete uğrayıp annesinin siparişlerini alacağını hatırladı ve markete doğru yola koyuldu. Annesinin verdiği sipariş listesini tamamlayıp eve doğru yola koyuldu.

Yeşim, eve döndüğünde evin ışıklarının yanmadığını annesinin ve erkek kardeşinin evde olmadığını fark etti. Çantasına uzanıp anahtarını alıp kapıyı açacaktı. Çantasını açıp anahtarını aramaya başladı ama bir türlü bulamıyordu. Çantasını defalarca aradı ama anahtarı yoktu. Yeşim o kadar korkmuştu ki panik içerisinde etrafını aramaya başladı. Kendisine sakin olması gerektiği hatırlatıp tüm gününü hatırlamaya çalıştı. Anahtarını nerde kaybettiğini bulmaya çalışıyordu ve markette düşürmüş olabileceğini hatırladı. Hemen markete dönmeye karar verdi. Hızlı hızlı adımlar atıp market yoluna koyuldu.

Çok korkuyordu ve panik yapmıştı. Annesi ve babası anahtarını kaybettiğini öğrendiğinde ona çok kızarlardı. Bunları düşünürken markete varmıştı. Markete girince koşarak kasaya ilerledi. Kasadaki kadına bir anahtar bulup bulmadığını sordu. Marketteki kadın eline bir

anahtar alıp bu mu, diye gösterdi. Yeşim, anahtarını gördüğünde o kadar sevindi ki anahtarını alıp hızlıca marketten çıktı. Bundan sonra daha sakin ve dikkatli hareket etmesi gerektiğini kendisine defalarca hatırlattı.

Dalgınlıkla ve dikkatsizce yapılan tüm davranış ve hareketlerin kendisine ve hayatına neler yapabileceğini hayal ettiğinde çok üzülmüştü Yeşim. Yeşim eve varmak üzereydi ve hava iyice kararmıştı. Ailesinin eve döndüğünü ve ışıkları açtığını fark etti. Tam kapıya yaklaşmıştı ki babası kapıyı açtı ve Yeşim'i görünce inanılmaz mutlu oldu ve kızına sarıldı. Yeşim'in başına kötü bir şey geleceğinden endişe etmişlerdi. Yeşim, olanları ailesine anlattığında annesi ve babası çok üzülmüştü. Ona bir dahaki sefere böyle bir sorun yaşadığında önce ailesine haber vermesi gerektiğini söylediler. Yeşim, tekrar üzgün olduğunu ve daha dikkatli olacağına dair ailesine söz verdi ve gidip anne babasına sarılarak tüm korkularını geçirdi.

Arda ALPARSLAN

Naz'ın Yeni Telefonu

Bir yaz akşamı Naz her zamanki gibi ailesiyle beraber televizyon izlerken babası aniden:

-Kızım, doğum günün yaklaşıyor zaten, bize ve arkadaşlarına ulaşman için kendine uygun cep telefonu bak, dedi. Naz buna çok sevinerek heyecanla cevap verdi:

-Tamam babacığım.

Naz, kendine uygun telefon baktı. Gidip mağazadan aldılar. Daha sonra arkadaşları çok ısrar ettiği için telefonuna sosyal medya uygulamalarını yükledi. Naz, kendini kaptıracağını bilmiyordu. İlk başlarda kendini tutabiliyordu fakat ilerleyen günlerde odasından çıkmamaya başladı. Bir ay sonra babası yanına gelip:

-Kızım, umarım sana telefon alıp kötü bir şey yapmadık; telefonu aldığımızdan beri odandan çıkmıyorsun, Tarçın ile oyun oynamıyorsun, neredeyse yüzünü göremiyoruz.

-Baba, bir şey olduğu yok; arkadaşşımla konuşuyorum, çıkar mısın?

-Tamam, dedi babası.

Bir süre sonra da Naz'ın annesi iş nedeniyle başka bir şehir gitmişti, babasının işi nedeniyle babası da o gün eve gelemeyecekti. Günlerden pazardı, Naz sabah kalkmıştı elini yüzünü yıkayıp sonrasında hemen telefonuna sarılmıştı, dışarısı çok sıcaktı. Tarçın çok sıcaklamıştı fakat Naz telefona bakmaktan Tarçın'ı gezdirmeyi, ona su vermeyi unutmuştu. Tarçın sürekli olarak Naz'ın kapısının yanına gelip havlıyordu ama Naz kendini sosyal medyaya o kadar kaptırmıştı ki Tarçın'ı unutmuştu. Akşam olduğunda ise Naz, Tarçın'ı tamamen unutmuştu. Telefonun şarjı bittiğinde şarj kablosunu almak için oturma odasına doğru giderken Tarçın'ı yerde yatarken gördü. Çok korkmuştu. Ağlamaya başlayıp babasını aramıştı. Babası hemen işten gelip veterinerine gitmişlerdi.

Veterinere vardıklarında Tarçın'ın durumu çok kötüydü. Hemen serum takıp iyileştirmeye çalışıyorlardı. Veteriner, Naz'ın yanına gelip:

-Tarçın'ın durumu şu anda iyi fakat bugün neredeyse hiç su içememiş, bu sebepten dolayı baygınlık geçirmiş, dedi

Babası Naz'a çok kızmıştı sorumluluklarını yerine getirmeyip unuttuğu için. Naz da bu duruma çok üzülmüşü fakat hatasının farkına yeni varmıştı ve babasına bir daha telefona kendini kaptırmayacağına sorumluluklarını zamanında yapacağına dair bir söz verdi.

Eren KOÇ

Balık Tutma Macerası

İş hayatından sıkılan Furkan hafta sonunda ne yapsam diye düşünmeye başladı. Düşündü taşındı ama aklına hiçbir şey gelmedi ve en yakın arkadaşı olan Alperen’i telefonla aradı ve ona sordu: “Alperen benim canım çok sıkılıyor hafta sonu bir şeyler mi yapsak?” dedi. Alperen de cevap verdi: “Benim de canım çok sıkılıyor Furkan, ben de seni arayacaktım. Doruk ile Sefa’yı da alıp benim tekneyle İzmir’e balık tutmaya mı gitsek?” dedi. Furkan ise ‘Olur gidelim, ben diğerlerini arar söylerim.’ dedi ve onları da arayıp söyledi. Pazar günü sabah Doruk hepsini arabayla alıp İzmir’e götürecekti.

Doruk arabasıyla sırayla Sefa, Alperen ve Furkan’ı aldı, İzmir’e doğru yola koyuldular. Hepsisi de oltalarını ve yemlerini en iyi şekilde ayarlamışlardı. Bir saatlik yolun ardından İzmir sahiline geldiler. Tekneyle suya açılacaklardı ama Sefa teknenin yakıtının olmadığını fark etti. Hemen diğerlerine haber verdi: “Arkadaşlar, yakıtımız yok; birinin hemen en yakın benzin istasyonundan yakıt alması gerekiyor.” dedi. Doruk hemen atıldı: “Ben hemen gidip alırım.” dedi ve arabaya atlayıp gitti.

Yakıt geldikten sonra tekneye ekleyip denize açıldılar. Biraz açıldıktan sonra durdular ve oltaları atmaya başladılar. Güneş batana kadar balık tuttuktan sonra teknede uyumaya karar verdiler çünkü hepsinin çok fazla uykusu vardı. Kıyıya geri dönecek hâlleri kalmamıştı. Furkan, Doruk’a : “Çapayı atmayı unutma Doruk.” dedi ama Doruk : “Tamam yaparım.” deyip geçiştirdi.

Sabah oldu ve birer birer uyanmaya başladılar ama bir terslik vardı, dün gece yattıkları yerde değillerdi. Farklı bir yere sürüklenmişlerdi. Hepsisi birden Doruk’a sinirlenmişti. Doruk’un dikkatsizliği yüzünden nerede olduklarını bilmedikleri bir yere gelmişlerdi. Az ileride sahil vardı ve tekneyi oraya doğru sürmeye başladılar. Sahile çıktıktan sonra yoldan geçenlere buranın neresi

olduğunu sormaya başladılar fakat farklı bir dil konuşuyorlardı. Sefa bu dili bildiğini söyledi. Bu dil Yunancaydı. Arkadaşlar Yunanistan'a sürüklenmişti. şimdi ne yapacaklarını düşünüyorlardı. En sonunda Furkan'ın aklına polise gitmek geldi. Polise gittiler ve bir şekilde dertlerini anlattılar. Ülkeye tekrar geri dönebilmeleri için pasaport çıkartmaları gerekiyordu.

Bir gün sonra pasaportları çıktı ve ülkeye geri döndüler. Arkadaşların aileleri onları çok merak etmişlerdi. Doruk ise hatasını anladı. Yaptığından çok pişman oldu, bir daha asla söylenen bir şeyi kulak ardı etmeyecekti. Dikkatsizliğinin bedelini ağır ödemişti. Sonunda Doruk arkadaşlarından özür diledi. Arkadaşları Doruk'a kızgın da olsalar onun özrünü kabul ettiler.

Talha Cemil Yalçın

Karşılaştığımızı Emin misin

Hava bulutlu, yine o sevmediğim bulutlar güneşin önünü kapatmışlar. Ne olur sanki hava hep güneşli olsa, şimdi güneşin açısına göre yerimi değiştirmem gerek. Nar çiçeklerinin yanında tam da istediğim açıda ışık alan bir bank var. Tuvalimi ve diğer eşyalarımı alıp banka doğru yürüdüm. Eşyalarımı yerleştirdim ve çizimime devam ettim.

Çizimime devam ederken bir kadının bana yaklaştığını gördüm. Ne garipti ki ben onu tanımamama rağmen o beni tanıyormuş gibi samimi bir gülümsemeye bana yaklaşıyordu. O bana yaklaşıırken onu göz ucuyla inceleme fırsatı buldum; saçları koyu kumral, gözleri yeşildi, kavisli bir burna sahipti, - genelde böyle burunlar bana çok sıradan gelirdi ama onun yüzüne ayrı bir hava katmıştı ya da belki de sadece bana birini hatırlattığı için hoşuma gitmişti- dudakları da gayet dolgundu. Yanıma yaklaştıkça gerginliğim artıyordu çünkü genellikle insanlar gelip benimle konuşmazlardı, özellikle kadınlar.

Tam olarak tuvalimin önünde durdu ve biraz etrafına bakındı. Yüzünde sanki onu tanımam gerekiyormuş ama ben tanımayıp ayıp etmişim gibi bir ifade vardı. Giyinişi daha çok sosyete tarzıydı, giydiği bol kazağın bir kısmını kısa eteğine sokmuş, uzun botlar giymiş, gümüş takılar takmıştı. Birden bana:” Eee Güney, eski dostuna selam vermeyecek misin? Küs müyüz yoksa?” dedi, ismimi bilmesine şaşırdım çünkü o benim için bir yabancıydı. Şaşkın bir yüz ifadesiyle: “Tanışıyor muyuz?” diye sordum, belki de komşularımdan biridir diye düşündüm içimden. Yüzündeki o gülümseme kayboldu. “Nasıl yani, beni hatırlamadın mı? Laren ben.” dedi. Bunu duyduğum an dünya benim için on saniyeliğine durmuş gibi oldu. 12 yıl önce komşumuz ve aynı zamanda en yakın arkadaşım olan Laren, yıllar sonra karşımda duruyordu. Şimdi ikimiz de büyümüş o 22 ben ise 24 yaşına gelmiştik. Kendime geldikten sonra hemen ayağa kalkıp ona sarıldım, o da bana

sıkıca sarıldı. Ailesini kaybettikten sonra çocuk esirgeme yurduna gitmişti ve o zamandan beri ondan haber alamamıştım. Gerçekten de o kadar değişmişti ki, eskiden saçımınla oynamak için eğilmemi isteyen kız şimdi kolunu kaldırdığı gibi saçıma erişebilirdi.

Biraz konuştuktan sonra ona kahve ısmarlama teklifinde bulundum, tabii ki de kabul etti. Onu bu aralar en sevdiğim kafe olan Aserya Kafeye götürdüm. İkimiz de sıcak çikolatayı çok severdik o yüzden yine sıcak çikolata aldık. Uzun bir sohbe daldık, saatler saniyeler gibi akıp geçiyordu. Uzun yıllar sonra onunla tekrar karşılaşmamıza sevinmiştim ama onu tanıyamamam konusunda içten içe çok üzülüyordum. Görüşmediğimiz süre zarfı boyunca ben resme yönelmiştim, o da kitap yazmaya başlamıştı. Bana yazdığı birkaç romanı gösterdi, içlerinde gerçekten de yayımlanmaya değer kalitede romanlar vardı. Beni nerden bulduğunu sorduğumda ise uzun zaman sonra yaşadığı yeri ziyaret etmek istediğini ve şans eseri benimle karşılaştığını söyledi. Bu tatlı tesadüf çok hoşuma gitmişti, uzun zaman sonra ilk defa kendimi bu kadar mutlu ve huzurlu hissediyordum.

Konuşmamız artık çok uzamıştı ama benim yarın sabah erkenden terapim olduğu için kalkmam gerekiyordu. Laren'e kalacak yeri olup olmadığını sordum ve kalacak yeri olduğunu söyledi. Onu oraya kadar bırakmayı teklif ettim ama o kabul etmedi, ben de bu konuda çok ısrarcı olmadım ve başka zaman yine parkta buluşmak üzere sözleşip ayrıldık.

Eve geldiğimde çok yorgundum ve direkt yatak odasına gittim. Tam üstümü değiştirip yatağa yatacaktım ki yatağımın üstüne astığım resmi gürdüm. Bu resim Laren ve ikimizin çocukken çekildiği bir fotoğrafın kare kalem çalışmasıydı. Laren bizim apartmandan ayrıldıktan sonra çizmiştim bunu. Şimdi de ona hediye etmek istiyordum. Ne kadar yorgun olsam da güzel bir kâğıt bulup onu katladım ve bir dahaki buluşmamızda vermek için kenara ayırdım.

Sabah terapiden çıktım ve direkt Laren’le buluşmak için parka doğru yola koyuldum. Terapistim bu kez daha mutlu olduğumu söylemişti, ben de ona Laren’le olan karşılaşmamızı anlatmıştım. Bir dahaki seansa Laren ile gelmemi tavsiye etmişti.

10 dakika kadar yürüdükten sonra parka ulaşmıştım. Saate baktığımda yarım saat eken geldiğimi fark ettim ve yakından bir yerden bize sıcak çikolata almak aklıma geldi. Tam gideceksen Laren’in parkta oturup ağladığını gördüm. Koşa koşa yanına gittim ve ne olduğunu sordum. Üşümekten mi ya da ağlamaktan mı bilmiyorum ama burnu kıpkırmızıydı. Eline dokundum ve çok soğuk olduğunu fark ettim. Hemen üstümdeki ceketi çıkarıp onun üstüne örttüm. Bana sakın olmamı söyledi ve lafa girdi: “Güney, aslında benim buraya gelme sebepim eski yaşadığım yeri ziyaret etmek değil.” dedi, ben de hemen araya girdim, “Peki ne o zaman?”. Laren derin bir soluk alarak devam etti: “ Bana yakın zamanda kanser teşhisi konuldu ve tedavi işe yaramadı. Bugün son günüm o yüzden dün buraya geldim ve seni aradım. Aslında bunu sana söylemeyecektim, sadece seni son kere görüp gidecektim ama sen buluşmak isteyince ben de son günümü seninle geçirmeye karar verdim.” Duyduklarımdan sonra şoka girmiştim, en yakın arkadaşımı yıllar sonra bulduktan sonra şimdi onu tekrar sonsuza kadar kaybedeceğimi öğrenmiştim. “Peki, ne kadar süremiz var? Son zamanları geçirebileceğimiz en iyi şekilde geçirelim!” dedim. Laren yaşlarını silerek: “Son 15 dakikamız kaldı şu an yapabileceğimiz en iyi şey konuşmak.” dedi. Biraz nefes aldı ve lafa devam etti. Dün sana kalacak yerim olduğu konusunda da yalan söyledim. Parkta yattım o yüzden bu kadar üşüdüm. Neyse ki değdi, unutmaya Güney, sen benim en iyi arkadaşısın ve seni dünyadaki hiçbir şeyle değiştirmem.” tam lafa girecektim ki Laren saatine baktı ve derin bir nefes aldı: “ Seni çok seviyorum Güney, hoşça kal.” tam ağzımı açıp ben de bir şeyler söyleyecektim ki Laren kollarıma düştü. En

yakın arkadaşım gözlerimin önünde ölmüştü ve ben son kere bile hoşça kal diyememiştim.

Ambulansı aradım ve gelmelerini bekledim. Gelmeleri çok kısa sürdü. Ambulansın gidişini çaresizce izledim ve cenazesine bile katılmadım çünkü biliyordum ki katılsaydım ikimizi de gömmeleri gerekirdi.

Beril Naz SAYGILAR

Zümrüdüanka

Yangın, dumanlar, evin yanan kısımlarından çıkan korkunç sesler, dışarıdan gelen siren sesleri... Anneme sesleniyor ve durmadan ağlıyordum: ‘‘Anne! Anne!’’ Kimse beni duymuyor, kimse beni bulup almaya gelmiyordu. Çok korkuyordum. Tekrar tekrar seslenip bağırabildiğim kadar çok bağırıyordum: ‘‘Baba! Anne!’’ Odamın içinde sıkışıp kalmıştım. Yangının nereden ve nasıl çıktığını düşünemedim aklımı kaybetmişim. Bir koku vardı, çok yoğun. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Ayakta duramıyordum. Gözlerim kararıyor ve ben son defa sesleniyorum: ‘‘Anne! Baba! Anne neredesiniz?’’

Nefes nefese ve ter içinde uyandım. Saatin sabah beş olduğunu komodinin üzerinde duran saatten anladım. Odam yine buz gibi olmuştu fakat gördüğüm kâbusun gerçekliğiyle vücudum alev almıştı. Nefesimi düzenledikten sonra tekrardan uyumaya çalıştım fakat beceremedim. Kendime gelebilmek için elimi yüzümü yıkamaya gittim. Tuvaletteki aynanın karşısında yansımamı gördüm. Bu kâbusların ne zaman biteceğini merak ediyordum. Aradan on üç yıl geçmişti ama hâlâ unutamamıştım. Kim dört yaşında yaşadığı bir olayı on üç yıl geçmesine rağmen hâlâ unutamaz? İşte bu kişi benim. Aradan yıllar geçse de her gece kâbus görerek uyanırım. Unutmak istemediğim her şeyi unuttum; annemin ve babamın yüzünü, seslerini, yangında kaybetmeden önce yaşadığımız güzel anıları ve kül olan evi. Fakat unutmak istediğim şeyler benle kaldı. Yangın, artık bir ailemin olmayışı, beni ‘‘hiç tanımadığım’’ teyzeme vermeleri... Ben mi farklıydım yoksa bunları unutamamam normal miydi onu bile bilmiyordum. Eğer unutamamak farklılıkta ben farklı olmak istemiyordum.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra buz gibi olan odama geldim. Teyzemler bana en soğuk ve karanlık odayı verdiler. Ben de yıllardır burada kalıyordum. Sabah okula gitmek için hazırlandım. Lise son sınıf öğrencisiyim ve derslerimin berbat olduğu gerçek. Bu zamana kadar okuldan hep nefret ettim. Eğitimimle alakalı hiç hayalim ve hedefim yoktu. Okula gitmek için hazırdım. Teyzemlerin olduğu odaya gittim çünkü orası hep sıcak olur. Teyzemlerle muhatap olmak istemiyordum fakat biraz ısınmak için gittim. Teyzem beni görünce hemen konuşmaya başladı: “Ferzan, nereye gidiyorsun böyle?” “Okula gidiyorum teyze başka nereye gidebilirim?” dedim. “Orasını bilemem artık.” diye konuştu küstah bir şekilde.

Hemen evden çıktım. Yüzüme çarpan soğuk havanın etkisiyle kendime geldim. Hayatım, olaydan sonra hiç normal olmadı. İçimde hep bir burukluk ve eksiklik vardı. Yaptığım hiçbir şeyden zevk alamıyordum ve başarılı olamıyordum. Sanki karanlığın içine düştüm ve orada sıkışıp kaldım, birisinin beni kurtarmasını bekliyordum. Bunları düşünerek okula geldim. Okulda bu olayları bilen ve en yakın arkadaşım olan tek bir kişi vardı. Eylül. Eylül beni görünce konuşmaya başladı: “Neredesin sen? Yine bekletiyorsun. Biraz erken gel demedim mi sana? Şimdi ders başlayacak zaten.” Geldim işte kızım.” “Sağ ol gerçekten.”

Eylül yine çok konuşuyordu. Ders başlamadan biraz sohbet ettik. Dersler başladı ve bitti. Eve gitmek için eşyalarımı toplarken bir yandan Eylül ile konuşuyordum. Eve geldim. Evde yine teyzem ve çokbilmiş kızı bana emirler vererek konuştular. Evi temizlemem gerekiyormuş. Bu evde kendimi tam bir külkedisi gibi hissediyorum. Temizliği yapmaya başladım ve çok yorgundum. Artık her şeyden bıkmıştım. Hayatımın bu şekilde geçmesini istemiyordum. Bu benim elimdeydi fakat o olaydan sonra asla normal bir insan gibi yaşayamadım. Artık yaşadığım bu hayattan o kadar çok bıkmıştım ki birisinin beni kurtarmasını, bu karanlıktan çıkarıp gerçekten hayata

dönmemi sağlamasını istiyordum. Fakat bunun olması mümkün değildi. İlk olarak bu karanlıktan, kâbustan kendi sayemde çıkmam lazımdı. Bunu bildiğim halde yapamamaktan, başaramamaktan korkuyordum. “Ya oradan çıkmaya çalışırken ayağım kayar ve daha derine düşersem?” diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Tek başıma yapmaktan korkuyordum fakat hayatımda beni kurtarmak isteyen kişi olmadığını biliyorum. Buradan tek başıma çıkmaktan başka çarem yoktu.

Temizliği bitirmiştım. Ben de bitirmiştım. Teyzemler beni kullanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Eniştem biraz da olsa teyzemden iyidir. Onu severim ama teyzem beni enişteme karşı hep doldurur. Akşam yemeği vakti geldi. Yemeği yerken teyzemin şımarık kızı konuşmaktan başka bir şey yapmadı. Annem burada olsa kardeşinden utanırdı. Onları çok özlemiştım fakat yüzlerini bile zar zor hatırlıyordum. Bunu bilerek yaşamak benim için yeterince zordu zaten.

Saat geç oldu. Artık yatmam gerektiğini düşündüm. Uyumak istiyordum fakat orada gördüklerim gerçek hayatımdan bin kat daha korkunçtur. Bunları düşünürken uykuya yenik düştüm ve uyuyakaldım. Sabah yine nefes nefese ve terli bir şekilde uyandım. Kışın gelmesiyle havalar zaten yeterince soğuktu, bir de benim odam ısı almıyordu. Yine buz gibi odada terler içinde uyanmıştım yine aynı gün yine aynı kâbus. Bunun biteceğine hiçbir zaman inanmamıştım. Herhangi bir psikoloğa gitmiyordum. Teyzemler bana asla inanmadığı için göndermiyorlardı. Artık psikolojik destek almam gerektiğini düşünüyordum. Yoksa bunlar asla son bulmaz. Geçen gün sıkıntıdan okuduğum bir kitap geldi aklıma, benim hayatımı ele almışlardı sanki fakat oradaki karakter güçlü, kararlı ve azimliydi. Travmalarını bir şekilde atlatmıştı. Onun gibi olmayı o kadar çok isterdim ki ama ne yapsam yaşadıklarım aklımdan çıkmıyordu. Ben o karakter gibi güçlü değildim, kararlı ve azimli hiç değildim ve kendime inanmıyordum bile. Travmam benle sonsuza kadar kalacağını düşünüyordum fakat

böyle olmamalıydı işte. Bunun bir sonu olmalı ve ben de diğer insanlar gibi yaşamak istiyordum. Farklı olmak istemiyordum.

Bunları düşünürken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Hemen hazırlanıp okula gittim. Eylül'ü görünce mutlu oldum. Sohbet etmeye başladık. Eylül de benim bu durumdan kurtulmamı çok istiyordu bana sürekli yardım ediyordu. Bana yeni öğrendiği bir şeyi anlatmaya başladı: “Dün çok güzel bir şey okudum. Sen de okumalısın kesinlikle Ferzan. Hemen mesaj atıyorum.” dedi. “At bakalım neymiş okuduğun şey? dedim ben de. Eylül'ün attığı şeye baktım. Daha önce hiç görmediğim bir kuş şeklinin hikâyesini atmıştı. Çok önemsemedim. Daha sonra okurum diye geçiştirdim. Dersler bitti ve sıkılarak eve geldim.

Yine teyzemleri görünce moralim bozuldu ve çok sıkıldım. Sıkıntıdan Eylül'ün attığı mesajı okumak istedim. Hemen açtım ve okumaya başladım. Zümrüdüanka kuşunun hikâyesi vardı. Okuduktan sonra iyi ki okumuşum, dedim kendi kendime. Neden bilmiyorum ama çok dikkatimi çekti ve araştırmaya başladım. Bu kuşun efsanesi bana bir şey hatırlattı: Bu hayatta kimse sizin için sizi kurtarmaya gelmeyecek. Gerçek başarı kendin için yaptığın fedakârlıklardan geçer. Sen kendini bu bataklıktan ve kâbustan çıkarmak zorundasın bir başkası değil. Bu efsane beni derinden etkilemişti. Artık silkelene vakti geldi. Bu kâbustan ve karanlıktan kendimi çıkarmam lazım.

Yıllar yılları kovaladı ve ben başardım. Bu karanlıktan, kâbustan kendimi çıkardım. Küllerimden doğdum. En yakın arkadaşım Eylül'ün bana yardımı çok dokundu, zor zamanlarımda o yanımdaydı. Sonunda teyzemlerden de kurtuldum. Şu an kariyerimde yükseliyorum. Kendimden çok sevdiğim bir erkek arkadaşım var. Yakında düğünümüz var. Bu günleri görebileceğimi hiç düşünmezdim fakat insan kendi için fedakârlık yaptıkça yapamayacağı bir şey yoktur. Hayatta sadece kendinize güvenin ve fedakârlık yapmaktan çekinmeyin ve unutmayın ki gerçek yolculuk kendinize yaptığınız

yolculuktur. Tek kurtarıcınız kendinizsinizdir. Kahramanınız sizlersiniz.

Esratur EFEOĞLU

Mağara Macerası

Güneşli bir hafta sonuydu. Ezel, Burcu, Doğu ve Oğuz liseden beri en yakın arkadaşlardı. Aralarındaki bağ bir an olsun kopmamıştı. Liseden beri yeni şeyler keşfetmeyi çok severlerdi. Boş buldukları her an keşif yapmak için buluşup dışarı çıkarlardı. Dağ -bayır demeden gezerlerdi. Herkes onların bu yönlerine hayran kalırdı. Yeni şeyler öğrenmek, kendilerini geliştirmek onlar için hayat felsefesi gibi bir şeydi. Lisede bir macera kulübüne girmişlerdi. O zamandan bu yana o kulübün tüm aktivitelerine katılırlardı. Bunu bir hobi olarak yapıyorlardı. Kimisine eziyet gelen bu faaliyetler onlar için hayat kaynağıydı.

Yine önceden planlanan bir aktivite için pazar günü buluştular. Bu gün İzmir'de bir mağaraya girip ne var ne yok bakacaklardı. Bu gezilerden sonra gördükleri her şeyi bir deftere yazmaya bayılırlardı. Bugün girecekleri mağaranın içinde çok kıymetli eserler olduğu söyleniyordu. Ama kimse cesaret edip o mağaraya girememişti. Bu cesur grup o cesareti kendilerinde görüyorlardı. En nihayetinde o gün gelmişti. Herkes bu mağara için çok heyecanlıydı. Oğuz:

-Hadi hanımlar sizi bekliyoruz. Ezel ve Burcu aynı anda:

-Tamam Oğuz. Abartma geldik işte. Bayılıyorsun abartmaya.

Doğu:

-Kesin hadi. Yürüyün gidiyoruz.

Sonunda mağaraya varmışlardı. Mağaranın dıştan güzelliği altında hepsi adeta büyülenmişti. Bir an önce içeri girmek için can atıyorlardı. Bu yüzden hemen girdiler. Mağaranın girişi oldukça ilgi çekiciydi. Yazılar, resimler, semboller... Belliydi. Çok eskiden birileri yaşamıştı burada. Oldukça ilgilerini çekmişti bu mağara. Ezel:

-Buraya bakın! Ne kadar garip bir simge. Doğu:

-Daha önce bu denli değişikine rastlamamıştık. Hemen çekiyorum fotoğrafını.

İlerlediler mağaranın içinde. İlerledikçe içerde garip bir koku duyulmaya başladı. Bu koku hepsini rahatsız etmişti. Çantalarında bulunan koruyucu maskelerini takıp devam ettiler keşfe. Koku iyice ağırlaşmıştı. Burcu:

-Koku burada çok fazla. Bence burayı bir araştıralım iyice.

Belki bir şeyler buluruz.

Herkes onayladı bu fikri. Araştırmaya başladılar etrafi didik didik. Ezel kokudan çok rahatsız olmuştu. Bundan dolayı Ezel bu araştırmaya katılamadı. Bir taşın üstüne oturup onları izledi. Doğu:

-Hemen buraya gelin, hemen! Oğuz:

-N'oldu? Doğu:

-Burada çürümüş bir beden var. Sanırım bir insan bedeni.

Burcu:

-Uzun süredir burada olmalı. Ezel girdi araya:

-Hadi çekin fotoğrafını devam edelim, dayanamıyorum kokuya.

Doğu fotoğrafını çektikten sonra devam ettiler. Uzun bir süre yürüdüler. Duvarlarda çok garip işaretler vardı. Hepsini çektiler. Yazacakları yazıda kullanacaklardı.

En sonunda bitmişti mağara daha fazla ilerlemeleri için daha fazla ekipmana ihtiyaç vardı. Çünkü çok dar bir alandı görünen ve bir uçurum vardı. Çok istediler girmeyi ama tahmin edemedikleri için bunları -mağaraya daha önce de girilmediği için- gerekli ekipmanları yanlarına almamışlardı. Sadece hepsinin baretinde birer GPS cihazı bulunuyordu.

Çok fazla ilerlediklerini fark ettiler ve geri dönmek istediler. Fakat bir sorun vardı. Yollarını bulamıyorlardı. Ezel çok panik olmuştu. Aslında hepsi çok panik olmuştu. Çünkü başlarına ilk defa böyle bir şey başlarına geliyordu. Ama neyse ki GPS'leri vardı. Onların olduğu kulüp onları takip ettiği için -kaybolduklarında bulabilmek için- hemen anladılar bir sıkıntı olduğunu. Konumları sabit olduğundan dolayı hemen onların yanına başka bir ekip gönderdiler.

Neysel ki ekip kısa sürede yanlarına ulaştı. Bir daha bilinmeyen bir mağaraya girmemeleri gerektiğini öğrendiler.

Nazlı Nur ELDEYMEZ

Azim

Yıllar önce, küçük bir kasabada, genç bir çocuk olan Ahmet yaşardı. Ahmet, kahverengi gözlü siyah uzun kıvrıkcık saçlı uzun boylu bir çocuktur. Ahmet'in hayali ressam olmaktı. Ancak ailesi, onun ressamlık yapmasını istemiyor ve daha sağlam bir kariyer yapmasını istiyordu. Ahmet, ailesinin isteğine saygı duysa da içindeki resim sevgisi onu resme çekiyordu. Her gece gizlice çalışır, resim yapar ve azmini kaybetmemek için uğraşır.

Bir gün, onların kasabalarına ünlü bir ressam geldi. Ahmet, onunla tanıştı ve ona resimlerini gösterdi. Ressam, onun yeteneğini fark etti ve ona şu sözleri söyledi: "Azmin ve inancın gücüyle yapamayacağın şey yok." Bu sözler Ahmet'in içinde derin bir etki yarattı. Artık azmi ve kararlılığı sayesinde hedeflerine ulaşabileceğine inanmıştı. Sıkıntılarla dolu bir yolculuğa başladı. Parasızlık, eleştiriler ve ailesinin desteğini alamama gibi pek çok engelle karşılaştı. Fakat o, azmini asla kaybetmedi. Her gün daha çok çalışıyor, kendini geliştiriyordu. İçindeki resim sevgisini, hayalini gerçekleştirmek için bir destekleyici bir güç olarak kullanıyordu.

Zamanla, resimleri kasabada tanınmaya, ardından ülke çapında dikkat çekmeye başladı. Ahmet'in azmi, inancı ve resim sevgisi sonunda ona büyük bir sergi açma fırsatı getirdi. Sergisi büyük bir başarıyla sürdü ve resimleri çok sayıda kişi tarafından beğenildi. Bu başarı, sadece resim yapma sevgisini takip etmekle kalmadı, aynı zamanda azminin ne kadar önemli olduğunu da gösterdi. Sonunda, ailesi bile onun kararlılığına hayran kaldı. Ahmet'in hikayesi, azmin ve tutkunun, her türlü zorluğun üstesinden gelmek için ne kadar güçlü bir motivasyon kaynağı olduğunu gösteriyordu. Ahmet, azmi sayesinde hayalini gerçekleştirmiş ve başkalarına ilham olmuştu. Ahmet'in başarısı, sadece kendi hayatını değiştirmekle kalmadı, aynı zamanda çevresindeki insanlara da ilham verdi, onlara ilham kaynağı oldu. Kasabada birçok genç, Ahmet'in azmi ve kararlılığından etkilenecek

kendi tutkularını takip etmeye başladılar. Ahmet, başarısını paylaşmak ve gençlere ilham olmak için okullara gidip konuşmalar yapmaya başladı. Herkese, hedeflerini, amaçlarını takip etmenin ve azimle çalışmanın önemini anlatıyordu.

Böylece, kendi başarısını başkalarıyla paylaşarak daha fazla insanın kendi potansiyelini keşfetmesine yardımcı oldu. Ayrıca, Ahmet'in hikâyesi ülkedeki gazetelerde ve televizyon programlarında paylaşıldı. Bu da onun hikâyesinin sadece kasaba sınırlarını aşmakla kalmayıp ülke çapında bir ilgi uyandırmasını sağladı.

Ahmet, artık sadece bir ressam değil, aynı zamanda azmi ve kararlılığıyla bilinen bir insan hâline gelmişti. Başarıya ulaştıktan sonra bile Ahmet, azmi ve disiplini asla elden bırakmadı. Her zaman yeni şeyler öğrenmeye, kendini geliştirmeye devam etti. Bu da onu sadece bir defa başarılı olmuş biri değil, sürekli olarak gelişen bir insan haline getirdi. Ahmet'in hikâyesi, azmin ve tutkunun sadece bir hedefe ulaşmakla kalmayıp aynı zamanda bir toplumu değiştirebileceğini gösteriyordu. Kendi azmi ve kararlılığıyla başladığı yolculuk, başkalarının da benzer bir motivasyonla kendi hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı oldu. Dünyadaki çoğu insana ilham kaynağı oldu.

Samet Yağız DÖNMEZ

Unutulan Kadının Mektubu

Ekim ayının son günü uzun ve yorucu bir günün ardından evine ulaştı genç adam. Uzun zamandır bu kadar çalışmıyordu. Artık alışmış olacak ki birden saatlerce çalışmak ağır gelmişti. Evine girdiğinde her şeyden önce, kendine gelmek için bir kahve yapmaya karar verdi. Duşa giremeyecek kadar üşengeç hissediyordu. Isıtıcıya koyduğu su ile mutfaktaki masaya doğru ilerledi. İlk başta fark etmese de, uçmaması için üzerine bardağın konulmuş olduğu mektup genç adamın ilgisini çekmişti. Eline aldığı ikiye katlanmış kâğıdı açtığı anda gözüne ilk çarpan şey siyah mürekkep ile yazılmış düzenli bir el yazısıydı.

“Merhaba sevgilim, Bu mektupta hiç isim olmayacak. Çünkü sana beni hatırlaman için bir şans daha vereceğim. Ne kadar her şey için çok geç olsa da lütfen beni hatırla sevgilim. Bilmiyorum anımsar mısın? İlk defa bundan 6 yıl önce bir kafede karşılaşmıştık seninle. Vazgeçemediğin boğazlı kazaklarından giymiştin. Üzerine sıktığın pahalı parfümün hoş kokuyordu. Ama sen her zaman daha güzel kokuyorsun. Hatta en güzel sen kokuyorsun. Genelde saçlarını düzleştirirdin ya da özen gösterirdin ancak biliyorum üşengeçliğinden, o gün olduğu gibi bırakmıştın. Gözlerine kadar gelen dalgalı kömür karası saçların o kadar güzeldi ki sevgilim, kestirdiğin zaman çok kızmıştım sana. Ama olsun sen her hâlinle kusursuzsun.

Yarın 28 yaşına gireceksin. Ah güzel sevgilim, seninle zaman ne çabuk geçti. Öyle sarhoş oldum ki o güzel yüzüne, sen dışında hiç kimseyi hatırlamıyorum. Sen Sinan KAYA acımasızsın! Hiç kimseyi önemsemeyen bom boş kalbimi 1 saniyede tamamen kendin ile dolduracak kadar acımasızsın. Neyse sevgilim, seni ilk gördüğüm anda körkütük âşık olduğumu söylememe gerek yok sanırım. Sana yıllar boyunca âşık kaldım. Hiçbir zaman eskimedim benim için. Tam tersine her gün daha çok sevdim, daha çok âşık oldum ben sana. Bir gün karar verdim, söyleyecektim sana. Kalbim ağzımda geldim evine. Artık

ezberlediğim kahverengi, işlemeli kapıyı çaldım. Uşağın açar diye beklemiştim ama sen açtın. Yeni uyanmış gibi bir hâlin yoktu. Zaten fazla uykucu bir yapın yoktu senin, erken uyuyup erken uyanırdın. Üzerindeki siyah pijaman o gün pek evden çıkmayacağını habercisiydi. Saçın dağınıktı. Tıpkı ilk karşılaştığımız günkü gibiydi ve tanrı şahit sana o kadar çok yakışıyordu ki. Ne söyleyeceğimi unuttum o an. Ne kadar süre seni izlediğimi bilmiyorum “Kimsiniz?” dedin. Doğru ya daha tanıımıyordun bile beni. “Eylül” dedim. Gülümsedin ve ben senin gülümsemene hapsoldüm. Aşkım benim, isim olmayacaktı ama dayanamadım. Hatırladın mı beni? O gün neden geldiğimi bile sormadın bana. “Sinan” dedin ve. Konuşmaya başladık. Neden geldiğimi, kapını neden çaldığımı hiç sormadın. Neden sevgilim? Neyse ne olursa olsun hayatımda geçirdiğim en güzel zamandı. Çok güzeldi... Zaten seninle geçirdiğim zamanı beğenmemek benim ne haddime? Doya doya sohbet ettim o gün seninle. Sesinde dinlendim ben sevgilim. Seninle buldum huzuru. Sonra beni evime bıraktın, numaramı aldın ve gittin. O kadar mutluydum ki havalara uçacaktım. İnanılmazdı benim için o gün yaşananlar.

Seninle, aşkımla, kalbimin sahibi ile buluşmuştum. Mutlu olmamak mümkün müydü? Ancak beni hiç aramadın, o kadar çok bekledim ki ama hiç aramadın. Tekrar geldim evinin önüne ama bu sefer cesaret edemedim. Beni unutmuş olman düşüncesi yiyip bitirdi beni. Nasıl sevgilim? Nasıl silmiştin beni? Ama bir yandan farkındaydım. Ben çirkin bir kadındım, sense kusursuz bir adam. Ancak yine de ağır gelmişti. Hâlâ geliyor aslında. 5 yıl geçti aradan. Yine de unutmadım seni. Şimdi ise akciğer kanseri teşhisi konuldu. Kemoterapi uygulanacak, saçlarım dökülecek. Sakın gelme sevgilim. Çok çirkin olacağım, lütfen görme beni böyle. Zaten yaşayacağımı da düşünmüyorum artık. Beni hayata bağlayan tek insan beni unutmuşken yaşamak, nefes almak mümkün mü ki? Neyse aşkım, umarım başka bir hayatta görüşürüz. Seni çok seven, ancak senin hatırlamadığın o çirkin

kadından, kusursuz o adama bu mektup. Keşke unutmasaydın beni, keşke azda olsa değer verseydin bana ama olsun sevgilim, her şeye rağmen çok seviyorum seni”

Dolu olan gözlerini kıpırtırdı genç adam. Deliler gibi âşık olduğu kadın, gerçekten onu unuttuğunu mu düşünmüştü? Oturduğu yerden bir hışımla kalktı. Eylül onun ilk aşkıydı. Değil unutmak, aklından bile çıkmıyordu. Ne hızla arabasına binip en yakın hastaneye sürdüğünü bilmiyordu. Tüm hastanelere tek tek sevdiği kadının sordu ancak hiçbirinde yoktu. Genç adamın ise en büyük korkusu geç kalmış olmaktı. Zaten yeterince geç kalmıştı. Bunun kendisi de farkındaydı. Ancak en başından beri yanlış adam olduğunu düşünüyordu. Sinan uyuşturucu bağımlısıydı. Her gün kendisini öldürüyordu ve kimseye bir faydasının olmadığını düşünüyordu. Yaşamak için bir amacı yoktu, Eylül hayatına girene kadar tabii. Fakat bu maddeyi bırakmak genç adam için çok zordu. Ancak daha sonra âşık olduğu kadının hayatının kendisi gibi bir adam ile mahvetmek istemedi. Kendince daha mutlu olacağına inanmıştı.

Hastanelere girmeye devam ederken içinden sevdiğinin yaşıyor olması için dualar ediyordu. En sonunda resepsiyondan duyduğu olumlu cevap ile neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Sevdiği kadın yaşıyordu. Oda numarasını aldı ve koşar adımlar ile merdivenlerden çıkmaya başladı. Sonunda koridoru ulaştığında tüm oda numaralarına tek tek baktı. Sonunda istediği numarayı bulduğunda, elleri titriyordu. Gözyaşları kontrolsüzce akıyordu göz yuvarlarından. İçeriye girecekti ancak o gücü kendisinde bulamadı. İçeri girecek, yıllardır göremediği sevdiğini görecekti. Ancak yüzü var mıydı? Unutulduğunu düşündürttüğü âşık olduğu kadının yüzüne bakabilir miydi? Çok çok üzmüştü güzelini. Kızarmıydı? Kovarmıydı ki kendisini? Yapabilirdi. Hakkı vardı buna. Derin bir nefes aldı. Zaten yeterince geç kalmıştı. Daha fazla beklemenin bir yararı yoktu.

Son bir güçle tıklattı kapıyı. İçeriden gelen ince bir “gel” sesi ile tekrar doldu gözleri. Yıllar olmuştu duymayalı bu sesi. Şimdiden bile huzurla dolmuştu içi, çok pişmandı. Denemediği, sadece kendini düşünüp bencilce davrandığı için çok pişmandı. Hatta nefret ediyordu kendinden. Yavaşça açtı kapıyı. Küçük adımlarla içeri girdi. Gözleri anında Eylül’ü buldu. Kapı girişindeki adamı gördüğü anda doldu güzel kadının gözleri. Aynı mektupta dediği gibi saçları gitmiş, tüyleri dökülmüştü ama bu hâlde bile çok güzeldi. “Sinan?” dedi çatlamış, ince ve kısık sesi ile. Daha fazla dayanamadı Sinan, dizlerinin üzerine düştü Hıçkırma hıçkırma ağlıyor bir yandan da “Özür dilerim Eylül.” diye sayıklıyordu. Biliyordu hiçbir şeyi geri alamazdı. Ancak belki gelecek değişirdi...

“Sinan” dedi tekrar Eylül. Anında Başını kaldırdı genç adam. Baktı sevdiği kadının gözlerine. Bu sefer şaşkınlık yoktu, nefret ya da öfke de yoktu. Şefkatle bakıyordu. Burnunu çekti Sinan. Oturduğu yerden kalktı. “Efendim, güzel efendim.” dedi. “Seni affediyorum.” dedi Eylül. Sinan tuttu sevdiği kadının elini, defalarca öpücük kondurdu. Bir yandan teşekkür ediyor, bir yandan da gülümsüyordu. Eylül bir süre sonra, “Gelmemeni söylemiştim.” dedi. Sinan, genç kadının elini dudaklarından çekti. İnanamaz gibi bir ifade vardı yüzünde. “Neden?” diye sordu. “Beni böyle görmeni istemiyorum” dedi Eylül kısık bir ses ile. Sinan’ın attığı ciddi misin bakışları güldürmüştü Eylül’ü. Sinan’sa gülüşünü izledi. Dudaklarının kenarında oluşan o gamzeye gömülmek istedi. Eylül çok güzeldi, kafayı yedirtecek kadar güzeldi ve böyle konuşması Sinan’ı deli ediyordu. “Eylül, biriciğim çok güzelsin, önceden de çok güzeldin şu anda da çok güzelsin.” Eylül gülümsedi. Yavaşça doğruldu ve ilk kez sarıldı sevdiği adama. İkisinin de kalbi çıkacak gibi atıyordu. Eylül’de Sinan’da yıllar sonra hissettikleri mutluluk ile huzuru bulduklarını anladılar.

Eylül, kafasını Sinan'ın göğsüne yasladı. Sinan yeniden tuttu Eylül'ün ellerini. Eylül, Sinan'ın bu hareketine tebessüm etti. Artık mutluydu. Sonunda kavuşmuştu aşkına ve daha güzeli artık sevdiği adam ile iyileşecekti.

Semire SOĞUKĞLU

Sen Bensin

Kasımın sonlarındayız. Saat sekizi geçmiş durumda. İşe de oldukça geç kaldım. Bu saatte trafik oldukça da kalabalıktır. Bunu bile bile telaşla yatağımdan kalktım ve hızlıca giyindim. Bugün benim şansına trafik eskisinden daha kalabalık hâldeydi. Hep böyle olurdu zaten. Şoför, arabayı sürerken ben de telaşla telefonumdan geç kalacağımı iletiyordum. Biraz daha beklersem cidden geç kalacaktım çünkü. Işıklarda taksi şoförüne parasını verdim ve taksiden indim.

Hava düşündüğümde daha soğuktu. İçim üşümeye başlamıştı hemen. Hızlı hızlı yürürken bir yandan insanlara çarpmamaya çalışıyordum. Bunda çok iyi olduğumu söyleyemem. Telefonumdan işleri halletmeye çalışmak bir hayli zordu. Arada kafamı kaldırdığımda gördüğüm insanlar tıpkı benim gibi görünüyordu. Ellerinde telefonlar, hepsi bir yere yetişmeye çalışıyordu. Kimisi okula, kimisi benim gibi işe. Ben bunları düşünüp işlerimi yetiştirmeye çalışırken yaklaşık 70 yaşında, tatlı yüzlü ve renkli saçlı bir kadına çarptım. Herkesin aksine yüzü gülen ve neşeli birine benziyordu. Çarptığımda başta dengesini yitirir gibi oldu, hafifçe toparlandı ve bana baktı. Ben o sırada kadına istemeyerek çarptığım için hem utanıyordum hem de yere düşen kitapları, dosyaları toplamaya çalışıyordum. Kadının yüzüne bakarak içten bir şekilde özür diledim. O ise bana tatlı bir şekilde gülümsedi:

— Ne özürü güzel kızım? Sorun değil. Bir yere yetişmeye çalıştığın belli, dikkat et kendine. Hem seni görünce de gençliğim geldi aklıma. Duygulandım biraz.

Karşımdaki kadına daha dikkatli bakma fırsatı buldum. Böyle düşünmesi beni meraklandırdı. Onu samimi bir gülümsemeye incelemeye başladım. Haklıydı, görünüşlerimiz bile benziyordu. Yaşlılığımı karşımda görmüşüm gibiydim. Şu an işe gitmeyi bile unutmuş durumdayım. Tüm gün burada kalıp bu tatlı kadınla konuşmak istiyorum. Gençliğinin bile bana benzediğini söylemesi beni

bu kadar çok meraklandırmıştı zaten. Bu kadınla tanışmaya kesin karar verdim. Beni neden kendine benzettiğini öğrenmem lazımdı:

— Beni, sizin gibi güzel bir kadına benzetmeniz beni gururlandırdı. Ayrıca hayat hikâyenizi de çok merak ettim hanımefendi.

Kadın, eski hallerini hatırlamış olmalı ki hafifçe gülümsedi ama bu gülümseme kısa kaldı. Bir anda gözleri doldu ve ağlayacak gibi oldu. Ben kadını elinden tutup hemen arkamızdaki banka oturttum ve yakınımızdaki simitçiden iki simit ve çay aldım. Bu konuyu dinlemek uzun sürecek gibi hissettirdi. Simitçi onları hazırlarken ben de telefonumdan iş yerime yazıp bugün için izin aldım. Aldıklarımın parasını da ödeyip kadının yanına hızlı adımlarla yürüdüm. Her attığım adımda biraz tedirginleşiyordum. Duyacağım hikâyeyi tahmin edemiyordum, bu da beni heyecanlandırıyordu. Kadının yanına geldiğimde çayını yanına koydum ve yavaşça oturdum. Denizi izleyip bu hikâyeyi dinlemek güzel olacaktı. Onu sıkmak istemediğim için onun konuşmasını bekledim. O sırada ben de tıpkı onun gibi önümüzden geçen insanları ve denizi izledim. Hiç bu açıdan bakmamıştım dünyaya. Her zaman telaş içinde olan o insan bendim. Ben bunu düşünürken kadın önce kendini tanıtarak konuya girdi:

- Öncelikle, ismim Tilun. Hukuk alanında başarılı bir avukat oldum yıllarca. Devamında kendimi daha da ilerleterek savcılığa kadar geldim. Hayatım senin gibiydi. Her yere yetişme telaşıyla geçiriyordum. Erkenden kalkıp işe giderdim ve uyuyana kadar çalışırdım. Bazen kendi hayatımı bile unutuyordum iş takıntım yüzünden. O sırada insanları ve kendimi nasıl harcadığımın farkında değilmişim. Bunu yıllar sonra fark ettim. Ailemi, arkadaşlarımı, sevdiğim kişiyi bile harcamışım ben yanımda.

Bu duyduğum söz beni de şaşırtmıştı. Sevdiği herkesi kendisinin yanında harcamak çok zor bir his olmalıydı.

-Herkesi yanımda harcadım dediniz. Nasıl oldu peki?

Bunu dememle ilk baştaki gibi gözleri dolmuştu. Cebinden küçük bir peçete çıkarttı ve gözlerini temizledi:

-Ömrümü bu iş kurtaracak diye çabalarken ömrüm olan insana zaman ayıramadım. Kaybettim onu... Kanser olduğunu söyleyememiş bana. Ölümüne az zaman kala öğrendim bunu. Her şey için geç kalındığını öğrenince anlattı. Biliyordu öleceğini, ben yıkılmadan önce anlatmak istedi. O günden sonra bazı şeylere yetişip kendime ve sevdiklerime vakit harcamamaktan vaz geçtim. Onun ölümünden sonra da çok çalışmadım, istifamı verdim. Şimdi onun hatrına hayatı güzel yaşamaya çalışıyorum. Onun gibi neşeli hissetmeyi deniyorum. O zamanı böyle şeylere harcamayı sevmezdi. Her zaman, “Bu hayatı böyle yaşarken mutlu olacağın şeyleri kaçıırıyorsun, hayatını yaşamıyorsun. Bir de bana bak. Hayatımı yaşadığımı hissediyorum. Zamanın ve insanların kıymetini biliyorum.” derdi. Bu konuda çok haklıydı. Bunu geç anlasam da onun için öyle yaşamaya başladım. Sen, sen ol zamanını sadece işlere harcama. Benim gibi olma. Hayatını yaşa, gençliğini bil. İş ve hayat eşit bir şekilde çok güzel ilerletiliyormuş, bunu çok geç öğrendim.

Dinlediklerim beni cidden üzmüştü. Bana benzeyen bu kadınla aynı mesleği yapıyormuşuz meğer. Düşen kitaplarımın üstündekileri okumuş, görünüşlerimiz benzediği için de kendine benzetmiş beni. Onun yaşadıklarını yaşamamı istememiş. O kadının hayatını dinlemek ve ders almak belki de hayatımı bambaşka noktalara getirecekti. Bugün ben de kendime büyük bir söz verdim. Hayatıma, sevdiklerime zaman ayıracağım. Hayatımı yaşayacağım.

Yağmur GÖRGÜLÜ

Kanser

Soğuk bir kış gecesi idi. Nil ise hâlâ uyumamıştı daha doğrusu uyuyamamıştı ve kendine kahve yapmak istediği için mutfağa gitti. Sessizce kahvesini hazırladı çünkü ailesiyle yaşıyordu ve onları uyandırmak istemiyordu kahvesi ve kulaklığını alıp balkona çıktı ama çıkmasıyla girmesi bir olmuştu çünkü hava çok soğuktan ceketini alıp balkona tekrar çıktı. Nil, her zamanki gibi dalıp gitmişti ya başaramazsam düşüncesi içini yiyip bitiriyordu. Ailesinin yüzüne nasıl bakacağına, emeklerinin hepsinin çöp olacağından çok korkuyordu bu hayattaki tek korkusu buydu. İçeri geri geçti ve ders çalışmaya devam etti. Nil, gece gündüz demeden her zaman ders çalışıyordu. Bu yüzden herkes onun başarılı olacağını düşünüyordu. Düşünüyorlardı değil, öyle olacak diyorlardı; bu, Nil'in üzerinde çok büyük baskı oluşturuyordu. Nil artık bunalmış ve bıkmıştı ama hiçbir şey diyemiyordu.

Nil'in annesi Ayşenur hastaydı ve bunu Nil'e söylemiyorlardı. Nil, her şeyden habersizdi; sadece annesinin bazen hastaneye gittiğini düşünüyordu. Annesinin kanser olduğundan hiç haberi olmamıştı, ta ki bir gün babasından bir telefon gelmişti ve annen hastaneye kaldırıldı, demişti. Nil, ne olduğunu anlayamamıştı; babasına sorduğunda hastaneye gel söyleyeceğiz, demişti. Hemen kütüphaneden çıkarak taksiye binip hastaneye gitmişti. Hastaneye ulaştı ve odaya girip annesinin hastane yatağında yattığını görünce daha kötü olmuştu. Babası, hemen odadan dışarı çıkarttı ve annesinin kanser olduğunu söyledi. Nil delirmişti, bana niye söylemediniz, diye bağırmaya başladı ve hemşireler başına toplandılar ve Nil'e sakinleştirici yapmak mecburiyetinde kaldılar. Nil kendine gelince direkt annesinin yanına gitti ve annesine neden kendisinden sakladığını sordu, annesi ise: "Sınav senendi, seni üzmemek istemedim." dedi. Nil, sınavı hayatı yapmıştı ve annesinin hasta olduğunu bile anlamamıştı. En büyük

derdi sınav sanırken asıl en büyük derdi yanı başındaymış ama o farkında bile değildi.

O günden sonra Nil, derslerine eskisi gibi çalışmadı, hatta hiç çalışmadı annesinin yanında oldu. Doktorlar hiçbir şey yapamıyorlardı. Nil, her gece sessizce ağlıyordu; kendine kızılıyordu nasıl fark etmedim, diye. O gün kendine bir söz vermişti bu hastalığın tedavisini bulacağına dair. Annesi uyuyana kadar yanında duruyordu, uyuduktan sonra ders çalışıyordu. Sınav günü gelmişti ve o korktuğu, ya başaramazsam, korkusuyla yaşadığı sınava girmişti ve Nil o soruları çözerken annesinin iyileştiğini düşünüyordu. Sınavı iyi geçmişti, sınavdan çıkar çıkmaz annesinin yanına gitmişti.

O gün annesi de hastaneden taburcu olacaktı çünkü durumu iyiye gidiyordu ve herkes çok mutluydu Nil, sınavının da iyi geçtiğini söylemesiyle daha mutlu olmuşlardı. Eve geldiklerinde Nil ve babası yemekler hazırlamışlardı ve mutlu bir şekilde yemek yediler, film izlediler gün her şey çok güzeldi aynı evin içinde uyumanın rahatlığıyla yataklarına girdiler ve uyudular.

Günler aylar geçti ve sınav sonuçlarının açıklandığı gün gelmişti ve Nil istediği bölümü kazanmıştı. Ailecek bunu kutladılar ve Nil, artık annesinin hastalığını iyice öğrenecekti; belki iyileşme sürecine katkısı olacaktı bunları düşündükçe daha mutlu oluyordu. Nil üniversiteye başlamıştı ve annesinin durumu daha iyiye gidiyordu. Artık nasıl davranılacağını daha iyi biliyordu, nasıl bir hastalık olduğunu da biliyordu. Tek korkusu kanser hücresinin başka bir yerine sıçramasıydı. Okulundaki profesörlerle konuşuyordu neler yapabilirim diye.

Yine normal bir gün gibi Nil kalktı ve okuluna gitti. Okuldan sonra arkadaşlarıyla bir kafeye gittiler, daha sonra eve gitti, annesinin evde olduğunu biliyordu çünkü arkadaşlarıyla kafede olacağını söylemek için aramıştı. Zile bastı ama açan olmadı, belki uyumuştur diye anahtarla içeri girdi, yine annesine seslendi ama ses yoktu.

Salona girdiğinde annesinin koltukta uyuduğunu gördü ve içeriden battaniye getirip örtü. Üzerini değiştirmek için odasına gitti ve o da uyuya kaldı. Annesi ölmüştü ama Nil anlamamıştı bunu. Saatler geçti annesi hâlâ uyanmamıştı. Annesini uyandırmak için yanına gitti ve annesini sarstı ve ona dokunduğunda çok soğuk olduğunu fark etti. Nefesini kontrol etmek istediğinde nefes almadığını fark etti. Bağırmaya başladı, apartmandakiler kapılarına gelmişlerdi ama Nil ağlamaktan kapıyı açamıyordu. Kendini biraz toparladıktan sonra zorla da olsa kapıyı açtı.

Komşular Nil'in öyle olduğunu görünce anlamışlardı ne olduğunu. Bazıları Nil'in yanında durdu bazıları ise annesinin yani Ayşenur'un yanına gitmişlerdi. Babasını aradılar babası 15 dakika içinde gelmişti. Birbirlerine sarılarak ağlamışlardı, saatlerce sonraki gün ise cenaze kalktı. Nil, günlerce uyuyamadı; annesiz ne yaparım diye düşündü ve okulunu dondurmak istiyordu. Bunu babasına söyledi ama babası hiçbir şey demedi. Nil günlerce düşündü ve belki kendisi gibi olan insanlar vardır, belki yardımı dokunur onlara diyerek okulu bırakmadı.

Çok çalıştı, çok çabaladı ve okulu birincilikle bitirdi. İlk olarak annesinin mezarının başına giderek diplomasını gösterip okulu bitirdim, demişti. Sonra babasının yanına gitti, babasıyla ufak da olsa kutlama yaptılar. Nil, araştırmaya, profesörlerle konuşmaya devam etti ve hastalığın bir tedavi yöntemini bulmuştu ve bunu incelemeye başladılar. Bir sürü deney bir sürü testten geçtikten sonra açıklama yapmaya karar verdiler ama Nil ondan önce kendine klinik açmak istemişti. Nil kliniği açtı, her şey istediği gibi ilerliyordu, sıra açıklama yapmaya gelmişti. Profesörler, Nil ve bazı doktorlar toplandılar ve basın açıklaması yaptılar. Daha sonra Nil'in kliniğine bir anne kız, annenin hastalığının tedavisi için geldi. Nil, kızda kendini görmüştü o kadını iyileştireceğim demişti içinden ve o kadınla çok ilgilendi ve gerçekten iyileştirdi, kanserden kurtulmuştu. Kız , “Neden bizle bu

kadar çok ilgilendin?” demişti Nil’e. Nil ise: “Sizi annemle bana benzettiğim için sonumuz benzemesin diye bu kadar çok ilgilendim sizinle.” dedi. Kız ve annesi çok etkilenmişti Nil’in dediğinden. Kız birden: “Bunu sosyal medyalarda paylaşabilir miyim?” demişti. Nil: “Tabii ki paylaşabilirsin.” dedi.

O olaydan sonra Nil, televizyon programlarına çıkmaya başlamıştı. Nil’e: “Tedaviyi nasıl buldunuz, annenizden bahseder misiniz? O anne ve kızında neden kendinizi gördünüz?” gibi sorular soruyorlardı. Nil hepsine cevap verdikten sonra programın sonunda: “Ben annemi kurtaramadım ama birçok anneyi kurtardım, bu bana yaşama hevesi ve heyecanı veriyor.” dedi.

Zeliha Naz ÖZBİLGİ

Geçmişin Geleceğe Hediyesi

Yaşlı kadın, getirdiği sandalyeye zorlukla çıkıp derin bir iç çekti. Elini sandalyeyi birleştirdiği dolabın üzerine uzattı. Dolabın üstünde tozlanan kutuyu alıp yavaşça sandalyeden indi. Bir elini beline koyup soluklanmış, getirdiği sandalyeyi masanın önüne bırakmıştı. Yavaş adımlarla sandalyeye oturmuş, kutuyu eliyle incelemişti. Kırışmış parmakları ile koli bandını yavaşça çıkarmış, kutuyu açmıştı. Kutu çok eski ve tozluymdu. Yüzünü ekşitip, elini içinde gezdirmişti. İlk defa bu kutuyu açıyordu. Bu, biricik eşi Kaan'ın kutusuydu, kimsenin açmasına ve dokunmasına izin vermiyordu. Derin, izinsiz dokunmadı elbette, Kaan kendisine izin vermiş, kutuyu çocuklarına vermesini istemişti ve tabii ki önce kendisinin bakmasını istemişti.

Eliyle kutudaki eşyaları tek tek çıkarıyordu. Minik bir yüzük, bir kaç düğme, bir iki boncuk... Derin'in eline bir kaç fotoğraf gelmiş, heyecanla çıkarmıştı. Kendisi ve Kaan'ın gençken çektiği fotoğraflardı. Gözleri dolmuş, titrek eli bilinçsizce fotoğrafların üzerinde gezinmişti. Her insan yaşlanır, her aşk bir gün son bulur ama o ve Kaan'ın aşkı hiç bitmemişti. Derin, dolu gözlerini tavana dikip derin bir iç çekmişti. Neydi bu gözyaşları? Ne içindi? Bu adama şükranı mıydı? Onu hayata bağlayan rengârenk köprüye, biricik eşine miydi? Evet, evet bu gözyaşları, onu ölümden kurtaran Kaan içindi. Derin, dolu gözlerini elinin tersiyle silmiş, fotoğrafları öpüp kenara bırakmıştı. Kutudaki diğer eşyaları da kenara bıraktığında içinde sadece bir zarf kalmıştı. Siyah, eski bir zarf. Boynundaki ipe bağlı gözlüğünü takıp, zarfı çıkardı. Özenerek kapanmıştı, heyecanla zarfı eline aldı, yavaşça açtı.

Katlanmış kâğıdı açtığı anda, gördüğü el yazısının Kaan'a ait olduğunu anladı. Yazılanları yavaşça okumaya başladı:

-16.05-

Sevgiliye...

Sevgilim, gecem, gücüm ve güçsüzlüğüm, hayatımın kadını... İsterdim ki bana öyle bir kuvvet verilsin ki seni dünya gözüyle görebileyim karşımda. Ellerimle duvarları arşınıyorum; o soğuk, eski, pürüzlü, dökülmüş alçılarda teninin pak dokusunu aramak nasıl zoruma gidiyor, bir bilsen.

Sevgili,

Göğsüme bu ağır taşları atıp da beni dizlerimin üzerinde çaresiz bırakan sen misin? Hasret duyuyorum sesine, ağzındaki adıma hasret duyuyorum... Yaşamın ne denli ağır koşulları olursa olsun katlanılabilir olduğunu düşünüyorken bana sensizlikle dayanılmaz bir imtihan bu cehalet toplumuna nefret doluyum. Yazamadığım ne çok şey var... Oysa çok isterdim beni uyutmanı. Gözlerimi kapatsam da seni göremedikten sonra ne anlamı var? Rüyama gel, rüyama gir. Beni avut, beni uyut, beni sev, adımı söyle. Ne olur, bir kez de olsa söyle adımı. Uyandır beni bu kâbustan. Neredesin? Tek eksikliğim, en büyük yoksunluğumsun.

Özlüyorum... Deli gibi özlüyorum. İstiyorum, beni tüm benliğine kendine çekmeni istiyorum ama bunlar sadece bir rüya, gerçekleşmeyecek bir istek... Hiç arzulanmaması gereken bir dilek... Üşüyorum buralarda, senle dolu köşelerde bile üşüyorum. Saf dokunuşlu dudaklarına, iç ısıtan gülümsemene hasretim. Tek bildiğim ve yazabildiğim şey, hasretim. Evet, gerçekten hasretim. Ne olursa olsun, kalbim seni unutmayacak deli kız. Bana dediğin şeyi daha dün gibi hatırlıyorum, seni sevecek birinin karşısına çık ama kimse çıkmıyor karşıma. Belki de kimse senin gibi bakamıyor bana ya da kimse de göremiyor, hissedemiyorum o aşkı. Ne olursa olsun kalbim seni unutmayacak deli kızım! -Seni çok seven deli Kaan...

Derin, okuduğu mektubun etkisindeydi. Demek benden önce de birileri vardı.. birini çok sevmiş, ölüm ayırmıştı onları, kafası düşüncelerle doluyken yanına oturan eşini fark etmemişti bile. Elinin

üzerine konulan sıcak elle dolu gözlerini silmiş, Kaan'a bakmıştı. Utanıyordu. Bakamıyordu gözlerine, kaçırıyordu göz bebeklerini. “Bu tepkiyi vereceğini bildiğim için önceden okumanı istememiştim.” dedi eşi. Derin, gözlerini Kaan'ın kahverengi, hayat bulduğu gözlerine dikmişti. Derin bir nefes alıştan sonra söze girdi Kaan: “O, senden önceki sevgilimdi. ‘deli kızım’dı. çok seviyordum onu. Ama kanser denen lanet onu benden, beni ondan ayırdı. Onsuz her dakika, her saniye beni ölüme itiyordu, bir insana ilk defa bu kadar bağlanmışım. O gece seni bulduğum ve hayata bağlandığım gece, ben de oraya bu dünyadan kurtulmak için gelmişim ama benim gibi perişan, her şeyden vazgeçmiş bir kız beklemeyi düşünmüyordum. O kız da ölüm için gelmişti oraya, vazgeçmişti hayattan, yaşamaktan. Kendimi gördüm onda. Nefessizken ona nefes vermeye çalıştım ve galiba da başardım. Gördüğüm o perişan kızın beni hayata bağlayacağını nerden bilebilirdim ki? Hayat her zaman tesadüflerle saklı. Bazıları güzel, bazıları da kötü ve yaşamaktan bezdirir. Ama önemli olan sadece sabırdır. Eğer sabretmeseydik şu an birlikte olamazdık. Evet, böyleydi ömrümü verdiğim kadın; geçmişim, hayata tutunmam böyleydi. Derin, dolu gözlerle sevdiğinin her kelimesini aklına kazıyordu. Elleriyle Kaan'ın kırışmış yanaklarını okşamış, minik bir buse kondurmuştu oraya. “İyi ki sen, kör olmama rağmen gördüğüm tek şey... İyi ki sen, geçmişimin hayatıma kattığı en büyük hediyesi...” Kaan, elini Derin'in omzuna atmış, onu kendine çekip sıkıca sarılmıştı sevdiğine.

Zeynep TUNÇDİBEK

Sonsuz Umut

Yine bir cuma günüydü. Âdeta haftanın yorgunluğu sırtımdaydı. Ertesi gün hafta sonu olduğu için mutluydum Okuldan eve giderken yapacağım şeyleri aklımda kurup bir liste hâlinde sıralıyordum. Yani, heyecanlı bir şekilde eve gidiyordum, ta ki evden içeri girene kadar. Eve girdiğimde teyzemler de evdeydi ve hepsinin suratı asık, düşünceliydi. İşte, o anda bir terslik olduğunu anlamıştım. Hemen anneme sordum:

-Anne ne oldu? Ne bu hâliniz? Annem de:

-Yok bir şey oğlum, teyzenler ile konuşuyorduk, dedi sakince.

- Peki, neden suratınız asık, diye sorunca da:

- Şöyle geç otur konuşalım, dedi v ben de tedirgin bir şekilde salonun sol köşesindeki koltuğa oturdum ve annemi dinledim. Annem:

-Enişten çok tehlikeli bir göreve gidiyor oğlum, dedi kederli bir ses tonuyla.

- Ne kadar tehlikeli, dedim endişeyle.

- Çok tehlikeli...

- Peki, eğer başarısız olursa?..

- Onu bir daha göremeyebiliriz oğlum, dedi. Şoke olmuşum adeta, dilim düğümlendi. Bir süre düşündüm ve anneme sordum:

- Anlamıyorum, neden böyle bir görevi kabul eder?

- Mecburmuş oğlum, komutanı ona bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu ve ondan başka kimsenin yapamayacağını söylemiş, dedi.

Bir süre sessizlik olmuştu. Daha sonra Eniştem teyzeme veda etti ve annem teyzemi teselli etmeye başladı. Eniştem son olarak bizlere veda etti ve yanağıma bir öpücük kondurarak: “Kendine ve teyzenlere iyi bak.” dedi ve gitti. Gitmesinin üstünden 2 ay geçmişti. Hâlâ ondan haber yoktu. Teyzem maalesef artık ümidini kesmişti. Her

gece eniştem için ağlıyordu. Her sabah yaptığım gibi yine anneme sordum:

- Eniştem ne zaman gelecek?
- Bilmiyorum oğlum, dedi annem.
- Onu çok özledim, dedim.
- Biz de oğlum, dedi annem kederli sesiyle.

Annemin konuşmalarında en ufak bir umut dahi yoktu. Herkes eniştemden ümidini kesmişti. Fakat benim içimde hâlâ bir umut vardı. Her zaman olduğu gibi evden ayrıldım ve okula doğru yola çıktım. Okulda her şey ters gitmişti. Tahtaya kalkıp soruyu yanıtlayamamış, bir de üstüne ödevimi evde unutmuşum. Oldukça yorgun ve üzüntülü bir şekilde eve geldim. Yemeğimi yedikten sonra hemen uyumuştum.

Kalktığımda annem, babam, teyzem ve dayımlar salonda oturup konuşuyorlardı. Ben de koltuğa oturup onları dinlerken babamın anlamsızca sürekli sırtıttığını fark ettim. Daha sonra ansızın kapı çaldı. Annem:

-Bu saatte kim acaba, dedi ve kapıyı açtı.

Sonrasında salonda bir sessizlik hâkim olmuştu. Babam hâlâ fark ettirmeden sırtıyordu ve onda içeriye birisi girdi. Giren kişi eniştemdi, herkes şoke olmuştu. Kaskatı kesilmiştim. Eniştem, önce teyzeme daha sonra hepimize sarıldı ve özlem giderdi. Meğerse babam ve annem bir önceki günden eniştemin geldiği haberini almış fakat herkesten saklamışlardı.

Ben hemen bir pasta aldım ve bu güzel haberi kutladık. Sonrasında gecelere kadar sohbet ettik ve hasret giderdik. O günden sonra eniştem birçok başarı madalyası ve rozet ile herkesin aklına başarılı ve korkusuz bir asker olarak kazandı. İlerdeki yıllarda mutlu, mesut, düzen içinde yaşayan eniştem ile teyzem bir de çocukları olacağı haberini aldı ve artık tam anlamıyla bir aile olup mutlu bir hâlde yaşadılar.

Nurşat GÖNÜLTAŞ

Kahramanlar

Alinin göreve başlamasının 4.yılı bitmişti. Ali, çok zeki çok yetenekli bir istihbarat mensubuydu. Yeni bir tim kurmayı düşünen teşkilat başkanı Mustafa Bey, bu timin ismi ölüm timi yani özel ve çok güçlü bir tim olacaklardı. Başkan Mustafa Bey, bu timin başına Ali'yi getirmeyi düşünüyordu.

Tarihler 20 Nisan 2018'i gösteriyordu tim kuruldu. Bu tim herkesten gizli, sadece devlet için çalışan çok gizli ve efsane bir tim oldu. Bu timin üyeleri çok iyi M. mensubu Ali, SAT komandosu olan Ömer, Ali'nin çocukluk arkadaşı Serdar ve son olarak yurt içi ve dışında başarılı bir şekilde görev yapmış olan Osman. Bu timin geriye kalan iki eksiği vardı. Birincisi çok iyi bir hacker ve iyi bir analizciye ihtiyaçları vardı. Bu ihtiyaçları karşılayacak iki isim var; bunlardan biri hacker olan Zeynep, diğeri ise iyi bir analizci olan Zehra'ydı. Zeynep ve Zehra time katıldığına göre timin başka bir eksiği kalmamıştı.

Bu özel timin görevi Türkiye'nin içinde olduğu durumdan yani iç ve dış düşmanlara karşı Türkiye'yi korumak. M. Başkanı Mustafa Bey, özel tim için hazırlanmış korunaklı ve gizli eve timi götürdü. Orada timin ilk görevini verdi. Timin ilk görevi, Kıbrıs üzerinden Türkiye'ye girecek olan etki çapı büyük olan nükleer silahı engellemekti.

Tarih 30 Nisan 2018'de tim Kıbrıs'a giriş yaptı ve oradaki korunaklı eve yerleştiler. Timin peşinde olduğu nükleer silah, çok korunaklı ve girmesi zor olan bir ambarda duruyordu. Bu nükleer silahı Türkiye'ye sokacak olan kişi vatan haini olan Eray'dı. Tim Eray'ı yakın takibe aldı ve bir hafta boyunca gece gündüz takip etti ve sonunda ambarın yerini tespit ettiler. Şimdi ise geriye kalan tek şey operasyonu nasıl ve ne zaman yapacaklarıydı.

Bu konu hakkında tim işe koyuldu, düşündüler, taşındılar ve operasyon için hazırlıklarını yaptılar. Çok önemli bir operasyon olduğu

için çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Plan şu şekildeydi: Nükleer silah çok iyi korunduğu için operasyon gece şafak vaktine doğru yapılacak ve nükleer silahı koruyana adamların nöbet değişimi sırasında yapılacak ve adamları gafil avlayacaklardı.

Operasyon günü ve saati geldi, gece saat 03.30'da operasyona başlandı. Önce kameralar devre dışı bırakıldı, sonra kapıda nöbet tutan 6 kişi çapraz ateşe alarak kısa sürede hepsini etkisiz hâle getirdiler, içeri sızmayı başardılar. İçeride de küçük büyük çatışmalar oldu, timin bir kaybı yoktu ama düşmanların hepsini etkisiz hâle getirmeyi başardılar. Nükleer silahı kazasız belasız almayı başardılar ve Türkiye'yi büyük bir beladan kurtardılar.

Artık, iki hafta süren bu operasyonun ardından tim Türkiye'ye dönmeye hazırды ve sonunda Türkiye'ye döndüler. Tim, operasyonun ardında çok yorulmuştu o gün dinlenmeye çekildiler. Ertesi gün büyük bir tören ile bu özel time devlet bir ödül taktim etti ama timin daha yapacak çok görevi ve gidecek çok yolu var.

Süleyman ÇELİK

Görebilmek

Kasım ayının son günleri yaşanmaktadır. Hava birden bire soğumuştur. Havanın çok soğuk olduğu o gece Işıl çok geç saatte yatmıştı ve hâliyle uykusunu tam alamamıştı. Sabaha karşı genç kız iki üç kez kısa aralıklarla uyanmış ve geri yatmıştı. En son uyandığı zaman da annesi alt kattan yani mutfaktan ona seslenmiş, kahvaltıya çağırılmıştı.

Işıl, uykusuz ve yorgun bir şekilde dikeldi. Yataktan çıkması bile beş-on dakikayı aldı. Çünkü hava baya soğuktu. Daha yataktan çıkmadan annesine seslendi:

–Anne! Doğalgazı açmadın mı? Hava buz gibi!

Annesi yani Tuba Hanım, bir şeyler dedi fakat Işıl tam olarak ne demek istediğini anlayamadı:

–Anlamıyorum ki dediğini! Bağırırsana biraz!

Tuba Hanım:

–Açtım diyorum, açtım! Bir saat öncesinden açtım hem de!

Odandakini kontrol et! Sıcak olması lazım!

Işıl gözlerini ovuşturup kalktı ama bir türlü kendine gelemedi. Hiçbir yere bakamıyor, göremiyordu. “Gecenin yorgunluğu ayılmam zor olur herhâlde.” dedi ve yataktan çıktı. Ayılmak için lavaboya doğru etrafı yoklayarak yürüdü. Banyo ışığını açtıktan sonra içeri girip yüzünü yıkamaya başladı. Yüzüne bir su çarptı, iki su çarptı, üç su çarptı... Başını kaldırdı ama yok, değişen hiçbir şey yok. Yavaştan, koruduğu sakinliği bozuldu. Tir tir titreyerek odasına geri döndü. Petekleri eliyle yokladı. Annesinin de dediği gibi gerçekten petekler sıcacıktı. Işıl biraz oturdu. Gözlerini açıp kapattı. Açıkken her yer karanlık, kapalıyken de her yer karanlık. Gözlerini ovuşturmaktan artık canı yanıyordu. Çok korkmaya başladı ve annesine hemen bağırdı:

–Anne! Çabuk gel! Çok kötü şeyler oluyor. Göremiyorum!

Bir yandan ağlamaya bir yandan hıçkırılmaya başladı. Tuba Hanım, koşa koşa odaya çıktı. Kapıyı açtığında Işıl, yatağında oturmuş elleri gözlerinde ağlıyordu.

–Ne oldu kızım, ne bul hâl? Ne görmemesi diyorsun? Korkutma, dedi Tuba Hanım, telaşlı telaşlı Işıl'dan cevap bekledi. Işıl ağlaya ağlaya hıçkırarak bir şeyler dedi, anlattı fakat Tuba Hanım hiçbir şey anlamadı. Tekrar tekrar aynı soruyu sordu. Işıl birden ayağa kalktı ve yatağın hemen yanında pencereye gitti. Pencereyi açar açmaz içeriye dışarının kuru soğuşu girdi. Tuba Hanım:

–Deli misin kızım? Gir, kapat şu camı. Buz gibi oldu içerisi. Işıl tekrardan sesli ağlamaya başladı:

–Anne göremiyorum. Bu saatten sonra üşüsem ne olur, üşümesem ne olur? Hasta mı olurum? Olayım. Ben göremiyorum, asıl şu an hastayım ben. Ne yaparım şu saatten sonra?

–Saçma saçma konuşma, bir doktora gidelim. Biz bilemeyiz, vardır bir çaresi. Hem geçicidir, ne bilirsin kızım. Hemen deme öyle şeyler, dedi annesi. Işıl tam kendini atacakken Tuba Hanım bağırdı:

–Işıl! Kahvaltı hazır! Hadi gel!

Işıl, nefes nefese birden yataktan doğruldu. Etrafına bakındı. Yüzü kıpkırmızı kalmış ama tüm vücudu üşüyordu. Gözlerini ovuşturdu. Tüm gerçeklik algısı bozulmuş gibi hissetti. Ayağa kalktı ve peteği kontrol etti. Petek yanıyordu. Banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı. Elleri buz gibiydi. Aynaya baktı. Yüzüne uzun uzun baktı. Tuba Hanım, tekrardan aşağı inmesi için seslenince irkildi ve banyodan çıktı. Mutfağa inince Tuba Hanım bir şey olup olmadığını sordu. Işıl rüyasını anlattı. Tuba Hanım:

–Ben de diyorum bu kız niye yataktan düştü. Pat diye ses geldi yukarıdan. Çıktım odana, uyurgezer gibi hiçbir şey olmamış gibi yatağına yattın. Sen çok yorgun kalmışsın belli, dinlen bugün. Yarın sana bir kan tahlili yaptırmaya gidelim. Ev sıcak, sen üşüyorsun.

Işıl, başını sallayarak annesini onayladı ve öyle masadaki tuzluğa dalıp kahvaltısını etti.

Yaren Su YILMAZ

Tanrı'nın Merhameti

1830'lu yıllarda, Amerika'nın siyahileri canice katlettiği, bir insanın bir insana neler yapabileceğini en basit şekilde gösterdikleri dönemlerdi. Kevin, küçüklüğünden beri kasabanın meydanında yapılan idamlara şahit olurdu. Bir gün onlardan biri olmamak için hep susardı, konuşmazdı. En açık tabirle, izleyen insanların ona dua etmelerini, sadece kendi gibi zencilerin tanrıya yakarışlarını ve birkaç dakikalığına insanlara hayatlarını sorgulatmayı -birkaç dakikalığına cesur bir yiğit olmayı- gururuna yediremezdi. Ölümün bile gururlu olanını savunan biri için ne kadar da zordu böyle basit bir ölüm! Bunun için hayatı boyunca hep sustu, bir kez olsun ki sesini çıkarsaydı -beyazlara ters düşseydi- biliyordu çünkü sağır cellat onun sesini duymayacaktı, kör cellat, çırpınmasını göremeyecekti, ona merhamet duyamayacaktı. Tanrı'nın insana bahşettiği en insani duyguyu hissedemeyen insan, elbette canice, sadece Tanrı'nın alması gereken canı en acı verici şekilde söküp alacaktı. Uzaklara kan fışkıracaktı, kenarda görüp dayanamayanlar uzaklaşacaktı, bazıları bağışlanma dileyecekti ve bazıları da gururla, üstünlüğünü yedire yedire izleyecekti.

Günün birinde, Kevin'in korktuğu başına geldi. Çok güzel bir sabahtı aslında, çok güzel bir ilkbahar sabahıydı. Ağaçlar tekrar yeşermeye başlamış, kasaba şenlenmiş, tüccarlar satışlardan güzel kazanmaya başlamıştı. Ama hava, görebilenler için garipti; oldukça garipti. Kevin de görebiliyordu garipliği, sanki bulutlar kabara kabara yükselmiş, gökyüzü ise çok maviydi. Kuşlar gruplar hâlinde sanki bir şey söylemek istercesine yakından uçuyor, çok fazla ötüyordu. Kevin, evden çıkarken bir yandan gömleğini iliklemeğe çalışıyor, bir yandan da uzun çiftçi çizmelerini giymeye çalışıyordu. Babası ile orta gelirli bir ailenin çiftlik işlerini yapmaya gidiyorlardı. Babası yaşlıydı, tek başına çok yoruluyordu, Kevin, ona yardım etmek zorundaydı. Aksi takdirde, beyaz üstünlüğünü kendilerine inandırmış bu insanlar

tekmeyi basarlardı. Az kazanıyorlardı bu işten ama en azından ekme  parası çıkıyordu ve her akşam beraber masaya oturuyorlardı, bu onlara yeterdi.

Kevin, çiftliğe vardığında kovboy Őapkasını kendine pek yakıştırmış çiftlik sahibini bir s zd , gerçekten inanılmazdı. Elinde piposu, t tt r yordu keyfince. Bir yandan Kevin'in babası Mike'ı izleyip, "Az daha hızlı be adam, akşama kadar bitmezse sonraki haftalar da vermem paranı!" diye bağırdı. Bilmişliği, koca göbeğinden  nde yürüyordu. Kevin uzaktan izledi biraz adamı, böyle rahat konuşabilmek için nelerini vermezdi. Aklında  ok Şeyler vardı, çok çeşitli düşünceler -belki bazıları yersiz- biri elinden tutsa veya en basitinden beyaz olsa kendine tanınacak imk nlar sınırsızdı. Kendi kendine konuşmayı bitirdiğinde babasının yanına çömeldi. O Őiřko adam da onları izleyip belki de 1-2 saat kesintisiz dalga geçmeyi başardı  nk  biliyordu söz hakkı kesinlikle onundu. Aksi takdirde bu dava Kevin ve babasının ölümüne kadar sürerdi. Her ne kadar nefret de etseler başka tek bir seçenekleri yoktu, onları da kabul eden tek kişi bu adamdı, sebebi de açıktı zaten.

Akşam Kevin ve Mike eve döndükten sonra bahçeye tuz sallar, onların pis ellerinden gelebilecek zehirden korunduğunu sanırdı. İş zaten zordu, bu adam da oldukça zorlaştırıyordu. En son işleri bittiğinde Mike parayı aldı ve arkalarına bakmadan baba oğul eve döndüler. Eve vardıklarında karşılaştıkları manzara, hiç hoş değildi. Annesi eski, oldukça eski tahtadan yapılmış yemek masalarına zor dayanmış, nefes nefese bir Şekilde elinde bir kâğıt tutuyordu. Elleri zangır zangır titriyor, sürekli pembe yırtık elbisesinin eteklerine vuruyordu. Bir an öyle vurdu ki, tüm ev o sesle yankılandı. En son Kevin bir nefes aldı ve annesinin yanına yaklaştı. Annesinin elindeki zangır zangır titreyen mektubu çekti ve aldı. Sessizce okumaya başladı:

“Pis insanların ülkeden temizlenmesi, herkesin sağığına ve iyiliğinedir. Tanrı, zencileri imtihan olarak yaratmıştır; varlığını hatırlayalım da şükredelim, diye bize adeta işlememiz gereken bir günahı farz kılmıştır. Şimdi, halkımızın da desteğıyle bu işi biz üstleneceğiz. Bu notu, Tanrı'nın hatalarına bırakılmasını emrediyorum. Bu işte bana yardım edecek olanlar şüphesiz yoksulluğundan kurtulacak, refaha erecektir. Emir vermekle hükümlü, Mr. Alex”

İşte o günlerin insanoğlu, adeta parıl parıl parlayan zekâsıyla (!) cinayeti, katliamı farz kılmış ve emretmişti. Onlar için namusla, gururla ölmek yoktu, artık acısız ölebilmek için dua etmekten başka bir yol da yoktu. Mektubu görmeyen duymayanlar için gece yarısı kiliseden anons edildiğı üzere yarın bu iş kökten bitecekti. Sabah olduğunda herkes evlerinden bir bir çıkarılmış, meydana götürülüyordu. Yanaklarında yaşlar biriken zavallılar, karınları aç kemikleri tek tek sayılan çocuklar, gözleri kan çanağına dönmüş gençler ve kafalarında saç kalmamış yaşlılar. Tanrı'nın verdiği canı almak bu kadar kolaysa can vermek de bir o kadar zor olmalıydı. Meydanda üzülen tek bir beyaz vardı: kırklarındaki orta gelirli, kıyafetleri ütülü tüccar.

1852, Wilmington

“O gün güneş insanlara küsmüş, bulutlar ağlamış, yağmurlar sele dönmüş, ayın parlaklığı sönmüştü sadece bunu görebilene...” Kevin, kalemini elinden bırakıp biraz dışarı baktı. Gökyüzü eskisinden daha mavi, güneş daha canlıydı. Arkasını döndüğünde kapısını sekreteri açtı: “Efendim, sizinle görüşmek isteyen birisi var; eskiden beri tanışıklığımız olduğunu söylüyor fakat çok garip bir görünümlü adam. İçeri gelsin ister misiniz?” Kevin, mat lacivert ceketini ilikledi ve: “Buyursunlar!” dedi. İçeriye giren hem yirmilerinde hem de kırklarında gibi gözükten bir adamdı. Elinde bir kimlikle içeri girdi. Başını öne eğik bir şekilde, uzun sakalını eliyle sıvazladı ve elindeki kimliği topraktan arındırmak için koyu kahverengi kabanına sildi.

Başını yukarıya kaldırdığında Kevin'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Hemen kendisini tanıtmaya başladı: “Efendim, ben Matthew. Bu kimliği size getirmek istedim, çok eski zamanlardan belki hatırlamak istemezsiniz fakat bence geçmişi geçmiş yapanlar bizleriz. Bazı şeyler, bizim gördüklerimiz kadar sınırlı kalmamalı, Tanrı her yerdeyken.” Adam, konuşmasını hemen bitirip hızlı bir şekilde kimliği masaya bıraktı ve ardına bakmadan ayrıldı odadan. Kevin, ilk başta neler olduğunu anlayamamış olsa da kimliği eline alıp şöyle bir baktı.

İsim: Kevin

Soyisim: Falss

Olaylar oturduğunda masa başına tekrar geçip hemen iki cümleyi de yazarak hikâyesini tamamladı ve yayınladı. “İşte, bazı şeyler bizim gördüklerimiz kadar sınırlı kalmamalı, Tanrı her yerdeyken.”

O gün meydana gelen şeyler tamamen Tanrı'nın merhametiyle gelişen mucizelerdi. Kimlikle ve sırayla işleri bitiyordu zencilerin. kırklarındaki tüccar, Kevin'i kimliğiyle beraber meydanın hemen arka duvarına çekti: “Kimliğini ver bana.” “Narıyorsun abi?” “Ver dedim!” Tüccar, kimliği bir hışımla çekti ve aldı. “Koş şimdi, gece sınırlar hep askerlerle doluydu şimdi kimse yok. Koş koşabildiğin kadar, nereye gidersen.”

Kevin ardına bakmadan, o ölüm korkusuyla kasabanın altından çıkıp başka yerlere varmıştı. Tüccar, kimliği alıp üzerine bir şapka aldı ve uzun kabanıyla önünü örttü. Cellatların hemen yanında kimlikleri alan adamlara sırası geldiğinde verdi, adam fark ettiyse de sesini çıkartmadı; fedakârlık her türlü fedakârlıktı. Nüfus zaten fazlayken niye böyle bir fırsatı geri çevirsinler ki? Tüccar, rüyasında yıllar yıllar önce ölmüş oğlunu ilk kez gördüğü için onu çağırdığı düşüncesiyle atıldı oraya. Ne olursa olsun, bu fedakârlığa bir ömür adanmıştı.

İşte, o gün kimliği getirmeye gelen de kim bilir neydi?.. Onu da sekreter ve Kevin harici kimse görmedi. Bahşedilen hayatı yaşayabilmek, ne kadar zor ya da ne kadar kolay da olsa merhametle yaşandığı sürece anlam kazanır. Belki insanların merhameti biter ancak Tanrı'nın asla.

Sude ÇAM